

Som
La★Salle

2018/2019

PAX * 249

Octubre 2018

**EL VATICÀ DECLARA L'ANY JUBILAR LASAL·LIÀ
AMB MOTIU DELS 300 ANYS DEL DECÉS
DE SANT JOAN B. DE LA SALLE
DEL 17 NOVEMBRE 2018 AL 31 DESEMBRE 2019**

Se'ns diu:: “Un any jubilar ofereix l'oportunitat d'expressar la nostra fe amb accions concretes a favor dels més necessitats. Us invito a tots a celebrar el Jubileu a través d'actes pràctics de bondat i de servei als joves que anhelan misericòrdia i compassió.

És una bona oportunitat per a suscitar les vocacions lasal·lianes de Germans, d'Associats i d'altres”.

**UNITS COM A LASAL·LIANS
AMB UN SOL COR, UN COMPROMÍS,
UNA SOLA VIDA**

EDITORIAL

US PRESENTEM EL NÚMERO 248 DE PAX
OCTUBRE 2018

ELS GERMANS S'EXPRESSEN...

ELS GERMANS ES COMUNIQUEN...

PAX VOL SER UN MITJÀ D'EXPRESSIÓ I COMUNICACIÓ ENTRE ELS GERMANS

A les vostres mans el PAX n. 249, corresponent a OCTUBRE 2018. Hi trobareu ressaltades les QUATRE EFEMÈRIDES EXCEPCIONALS DEL CURS 2018-2019, ben evidents, a les quals no hi podem mostrar-nos indiferents:

1. L'ANY JUBILAR LASAL·LIÀ atorgat per la Santa Seu amb motiu dels 300 anys de la mort del Fundador, que demana la mostra resposta personal comunitària i institucional amb realitzacions concretes.
2. La II JORNADA MUNDIAL DELS POBRES decretada pel Papa Francesc amb un missatge personal del Papa i que reclama la nostra sensibilitat i realitzacions possibles. Cal una mirada a la situació social i donar resposta a les demandes del Papa sobre aquest afer.
3. El SÍNODE DE BISBES sobre "ELS JOVES, LA FE I EL DISCERNIMENT VOCACIONAL" per la situació en la que vivim amb motiu de la reestructuració institucional que s'està vivint.
4. El PROGRESSIU TANCAMENT DE COMUNITATS DE GERMANS degut al creixement de les nostres edats i la manca de relleu. Aquest any se n'han hagut de tancar tres, amb riques tradicions. Això també ens pot interpel·lar.

Se us presenta l'explicació del CARTELL i del LEMA "SOM GERMANS", que ens ha de presidir el curs vinent. És adreçat a Germans, Associats, Seglars, personal de Servei, alumnes i pares/mares amb uns objectius concrets. Tots SOM LASAL·LIANS.

A més hi podreu veure nombroses col·laboracions de Germans, ben interessants que han volgut comunicar-nos les seves experiències i fins i tot comentaris a escrits de PAX anteriors. Tots aquests continguts poden donar pistes per PAX successius. Podeu participar-hi manifestant les vostres impressions i desigs mitjançant lectures fetes, punts de reflexió, etc.

Avui volem encertar en la refundació de l'Institut vivint el present a la llum de l'Esperit, encaminant-nos cap a un nou futur, superant les dificultats que es presentin com ho feu el Fundador des dels inicis. Recordem a Nicolau Roland, el vot heroic, Vaugirard, Sant Ion..., uns fets que foren providencials en el procés de fundació de l'Institut i que poden inspirar la refundació.

.El Consell de Direcció de PAX

GG. Lluís Diumenge, Josep Maria Pons,
Carles Giol, Miquel Xancó i Jaume Pujol

LA SANTA SEU DECLARA L'ANY JUBILAR LASAL-LIÀ

amb motiu dels 300 anys de la mort de St. Joan B. de La Salle

17 de novembre 2018 AL 31 de desembre 2019

Explicació del cartell del logo de l'any 2018-2019

Els lasal·lians d'arreu del món, en aquest curs, recordem una data especial: el **7 d'abril de 1719**. Fou el dia que *moria* a **Rouen** (França) **Sant Joan Baptista de La Salle**. Fa **300 anys** que ens va deixar el nostre Fundador i des de llavors les Escoles La Salle s'han estès per tot el món. Avui La Salle és una gran família formada per alumnes, germans, educadors, famílies, exalumnes, personal de servei, caps, monitors, catequistes, entrenadors...

TOTS SOM LASALLE.

El cartell d'aquest any vol expressar precisament aquesta idea:

A la dreta el rostre del fundador: el passat, la seva persona i testimoni. *San Joan Baptista de La Salle* mira agraït com s'ha desenvolupat l'obra començada. A l'esquerra, com sortint d'ell, els qui avui seguim formant part de la història que ell inicià, els qui ens sentim cridats a viure des d'aquest carisma i tots els membres de la Família Lasal·liana.

Tots som protagonistes: el mestre que ensenya, l'alumne que descobreix el món, la família que forma part de la comunitat educativa, els joves que creixen en les activitats esportives i a l'aire lliure, en la música i l'art, en la naturalesa, en els projectes d'innovació.

El logo de La Salle, amb l'estrella, ja fa part quotidiana dels nostres símbols d'identitat i el **logo del tricentenari** ens recorda l'any especial en el què ens trobem i el lema de tot l'Institut per a assenyalar aquesta efemèride: **De La Salle 1719-2019. Un cor, un compromís, una vida.**

Al llarg dels 300 anys el projecte lasal·lià ha anat variant en la seva expressió, omplint-se de vida i de creativitat. Per això en el cartell s'ha volgut expressar aquesta diversitat amb

diferents elements.

Ens podríem preguntar ¿que suggereix els diferents elements del cartell? Ho podríem demanar als alumnes.

Algunes idees sobre aquests elements:

- **Persones de diferents edats:** representa que La Salle és avui per a totes les generacions: nens, joves, adults.
- **Diferents identitats:** un professor o educador, un germà amb l'hàbit, una mare o una educadora, joves, nois i noies... Poden representar la diversitat i que som com una família. També representa la missió compartida entre Germans i Seglars i l'associació lasal·liana.
- **Diversos tipus d'accions:** patinar, aprendre, escoltar, música, acompanyar, moure's, usar una tablet, jugar al bàsquet, observar, ballar... Totes aquestes accions representen moviment, creativitat, innovació, obertura...

- **Un arbre** que expressa diversitat i el creixement del carisma lasal·lià, al llarg d'aquests 300 anys, amb moltes branques i tronc comú.
- **El dibuix del món** per darrere de les figures ens parla d'universalitat, ja que les obres lasal·lianes es troben escampades per tots els racons del món, en 80 països dels cinc continents. També ens parla del sentit missioner de tot lasal·lià que està disposat a anar a on sigui necessari.
- **El fulard dels Escoltes (Scouts)** i l'estrella de *SalleJoven* (Joves La Salle) ens recorda tot el moviment juvenil lasal·lià, els treballs en el temps lliure i la proposta d'iniciació en la fe que oferim amb les nostres obres.
- **Uns llibres i llibres** que ens recorden que l'escola és el lloc privilegiat de la missió lasal·liana, però no solament, doncs avui en dia les obres de La Salle fan atenció a una infinitat de necessitats educatives, sempre desitjosos de respondre als més pobres i exclosos de les nostres societats. Llibres i llibres ens parlen de tradició, però un tablet i uns cascos de música ens parlen d'innovació.
- **Les lletres FSC** que tradicionalment han estat les sigles dels Germans de La Salle o Germans de les Escoles Cristianes (Fratres Scholarum Christianarum), s'han actualitzat avui com els tres elements de la identitat del moviment juvenil lasal·lià: **Fe, Servei, Comunitat**, (En castellà: Fe, Servicio, Comunidad; En anglès: Faith, Service, Community; En francès: Foi, Service, Communauté; en portuguès: Fe, Serviço, Comunidade; en italià: Fede, Servizio, Comunità; en galleg: Fe, Servizo, Comunidade...).
- **Els colors del cartell: groc i blau**, ens recorden els nostres colors institucionals i connecta amb la tècnica, actualment molt utilitzada pels nostres joves, de dibuixos realitzats amb bolígraf bic. És suficient buscar a Google aquesta tècnica i us apareixeran milions de resultats.
- **L'estrella lasal·liana** apareix en diferents llocs del cartell (es podria demanar als alumnes que trobessin les 7 estrelles), en el lema, junt a les sigles FSC, en els patins i en les samarretes dels joves: *junt al cor*. Aquesta és l'estrella que hem descobert durant la nostra infància, joventut o maduresa i que ens guia al llarg de tota la vida: L'estrella de la Fe. Igual que l'estrella polar guia els mariners de nit, l'estrella de La Salle ens pot guiar en tots els moments de la vida.

En el cartell també ens podem fixar en els diferents tipus de mirades, connectant-lo amb el clam "**mira més enllà**". Alguns ens miren com espectadors, d'altres interactuen entre ells i d'altres tanquen els ulls i miren vers el cel amb un desig de connectar amb el profund del cor i amb Déu.

Des d'una visió de **cultura vocacional** també aquest any volem ressaltar la diversitat de respostes vocacionals dintre la família carismàtica lasal·liana. Cada persona es podria preguntar ¿A què em sento cridat jo? ¿com es connecta el que ens ofereix el carisma lasal·lià amb la meua resposta vocacional? ¿em sento lasal·lià? ¿en què es concreta la meua resposta? Sigui nen, jove, adult o ancià, sóc cridat perquè Déu crida sempre cada dia i a cadascú en particular. La diversitat de respostes vocacionals lasal·lianes és avui una gran riquesa dintre de l'Església: Associats, Seglars, Col·laboradors, Signum Fidei, Joves Lasal·lians, Germanes, Germans...

Joan Baptista de La Salle apareix en el cartell potser amb un rostre una mica ancià, és així perquè recordem la data del seu decés als 68 anys. Però La Salle no ha mort, segueix viu en el cor de tants lasal·lians estesos per tot el món que intenten donar la vida en l'educació dels infants i els joves més necessitats.

DONCS SOM LA SALLE QUAN:

- Ens acostem als més necessitats i ens deixem tocar el cor.
- Ens comprometem perquè aquest món sigui millor.
- Escoltem la crida de Déu i li donem una resposta.
- Mirem la realitat per més fosca que sigui, amb ulls de fe i esperança.
- Acol·lim de cor al que està més sol i necessitat.
- Som família i comunitat.

Lema del curs 2018-2019:

“SOM LA SALLE”

1.- JUSTIFICACIÓ DEL LEMA

Aquest curs recordarem una data significativa de la nostra història com lasal·lians: Joan Baptista de La Salle mor a Rouen, a la casa de Sant Ion, el 7 d'abril de 1719. Fa, doncs, 300 anys de la seva trobada amb el Pare, i d'aquell moment últim que es lliurà a les seves mans, tal com ho havia viscut durant tota la seva vida: *“Adoro en tot la Voluntat de Déu en la meua vida”*.

No recordem el moment en sí mateix com una celebració que pretén mirar enrere, quedar-se en un passat llunyà, potser oblidat, envoltat de melancolia dels ahirs familiars. Aquest record al contrari el vivim

com un intens moment de vida, d'alè, d'empenta en la nostra manera de ser i de viure com éssers humans, seguidors de Jesús amb un estil carismàtic rebut de l'Esperit a través de la figura de Joan Baptista, i posteriorment, de tants Germans i lasal·lians al llarg dels fecunds 300 anys.

Per això, hem de preguntar-nos què hem de ressaltar al celebrar aquests 300 anys, des d'una mirada que no descuidi l'exterior de les nostres obres educatives i socioeducatives i nostres comunitats i grups de lasal·lians, però, sobretot, que reforci la nostra mirada cap a dins vers l'interior al tornar a adonar-nos del nostre arrelament lasal·lià i d'on arrenca el nostre sentir-nos La Salle: *“Som La Salle”*.

D'entrada, parlar de 300 anys és parlar de fidelitat. D'un projecte que ha perdurat en el temps, al llarg dels avatars i vicissituds i que s'ha mantingut fidel al seu esperit, (l'educació humana i cristiana de nens i joves, especialment dels pobres) gràcies a l'esforç d'una comunitat lliurada a donar consistència i veracitat a l'esmentat projecte i a renovar-lo contínuament sempre en ares de la fidelitat que es converteix en creativa. Perquè el projecte i la fidelitat a ell no és repetir, amb literalitat a la lletra del qui va dissenyar el projecte, sinó *“creació incessant en la fidelitat”* que fa que l'iniciat perduri en el temps, traspasant les fronteres de l'estret espai d'on va néixer i es projecti en el futur dibuixant noves possibilitats per a tants nens i joves i comunitats humanes.

Es pot dir que celebrem 300 anys de *“sabor comunitari”* de *“sabor de fraternitat”*, que sosté el projecte lasal·lià. Joan Baptista de La Salle va creure que només l'escola del seu temps seria eficaç si era sostinguda i animada per una comunitat d'homes consagrats, dedicats enterament a ella. Al llarg del temps ha estat una comunitat de Germans (en un principi) la que ha donat vida i vigor al projecte. Posteriorment, Germans i seglars, com a comunitat lasal·liana, han anat conformant el projecte al ritme de les necessitats dels temps..

Avui, després de 300 anys, la festa que celebrem ens crida a seguir recreant la comunitat, advocar per comunitats fortes, creatives i innovadores que siguin protagonistes i animadores del projecte i li segueixin donant el caràcter innovador actual que la doti de força i camí de futur.

És una festa, doncs, per a seguir creient en la comunitat que sosté no solament el projecte, sinó yambé les persones dedicades a la missió, en ares d'un servei comunitari abocat en la societat del moment, així com a totes les persones que són receptores de la missió en els diversos llocs del nostre Districte, Regió i Institut.

Tres-cents anys comporten també un generós, compromís en Germans i Lasal·lians per a seguir donant vida al Projecte Lasal·lià. Sense aquest compromís real, per damunt de vicissituds que comportaven en alguns casos, riscos de desaparició de l'Institut Lasal·lià, van saber ressorgir en mig de la dificultat gràcies a la força de la comunitat o al testimoni de fidelitat personal en el compromís de resposta a la vocació lasal·liana rebuda com do de Déu per als altres.

Els qui ens han precedit ens ensenyen que no hi ha projecte que se sostingui i dinamitzi si no hi ha voluntat expressa de lliurar la vida per a ell; que no hi ha adequació de projecte lasal·lià als temps de cada moment sense persones lúcides que abracin el projecte com a quelcom valuós que involucra i compromet a fons les seves vides.

Al llarg de 300 anys el Projecte lasal·lià **ha anat variant en la seva expressió, omplint-se de vida i de creativitat**. No ha estat l'element monolític que va néixer de la ploma i de la voluntat, de la certesa i del compromís dels primers Germans, sinó que s'ha anat adaptant al pas del temps, gràcies a les persones dels seus educadors, que han sabut donar la seva empremta en cada època.

Es pot parlar d'**innovació**, de **creativitat**, de **centrar-se en la persona i les seves necessitats**, de desplegar, gràcies a la formació dels seus agents els educadors, capacitats endormiscades o enclaustrades en el fons de les persones. Ha estat un recorregut de 300 anys, llarg i fecund, dolorós i ric en matisos que avui podem seguir assaborint i recreant.

I, per suposat, el Projecte lasal·lià ha estat atent, des dels seus començaments a ser fidel **a la seva font: l'Evangeli de Jesús**. Fou concebuda l'escola com un lloc on l'humà i cristià fossin u, on s'agermanessin de tal manera que es donessin la mà i es potenciessin. Un lloc on **l'evangelització fos el centre i referència ineludible**.

Ha estat una constant d'aquest Déu i l'atenció a la seva presència des de l'inici de la jornada. Aquest Jesús i el seu Evangeli com frontissa de les portes que s'obrien a la modernitat, postmodernitat, societat líquida i al futur, així com al desplegament de la força que l'Evangeli, la seva expressió i assimilació, a partir de la formació i des de la catequesi, que es poguessin fer realitat en l'escola lasal·liana.

De la mateixa manera, tots els qui "Som La Salle": Germans, Associats lasal·lians (professors, educadors, PAS, famílies, alumnes...), ens sentim envoltats en aquesta celebració d'aquesta manera de ser i fer que ens mou a ser fraterns, comprometre'ns amb l'altre, especialment amb el que més ho necessita, que ens crida amb la trobada amb el Déu de la vida, que ens crida a obrir-nos a descobrir quines crides ens fa, i que ens fa ser i sentir-nos constructors d'aquesta història lasal·liana que dibuixa esperança i trets d'un possible món millor per a tothom, aquest que Jesús nomenà Regne de Déu.

Tots i cada u dels qui formem aquesta història i aquesta família ens sentim pertanyents (part de) i **protagonistes** d'aquest ahir, del nostre avui i del futur que puguem construir junts. En aquest sentit al llarg d'aquest any, celebrarem esdeveniment com la I AMEL de la RELEM a més d'altres esdeveniments, i l'any 2019 ha estat declarat en tot l'Institut com **l'any de les vocacions lasal·lianes**. Es tracta caure en el compte de que tots els qui participem en el projecte lasal·lià, ho fem perquè hem sigut cridats a recrear aquesta petita parcel·la de l'Evangeli des d'un carisma específic. Des de la consideració de sentir-nos cridats, despleguem tota la força que té la crida per refermar la vocació lasal·liana, tant de seglars com de Germans i compartir les seves riqueses en un compromís comú.

Es tracta, doncs, de dedicar una atenció especial a aprofundir les riqueses de la nostra vocació i de les diferents vocacions, valorant especialment les lasal·lianes; conèixer-les per descobrir les formes diverses de respondre a la missió, oferir mitjans per a una millor resposta personal a la crida que fa Déu a viure la vida com vocació i a desenvolupar tot el que suposa una cultura vocacional en el si de les nostres institucions educatives i socials.

Avui com ahir la nostra escola lasal·liana amb el seu Projecte Lasal·lià es declara continuadora d'aquell projecte primer que va néixer amb sant Joan Baptista de La Salle des de 1680 i al qual lliurà la seva vida fins

1719. SJBS fou desgranant la seva vida cremant en el solc les seves forces per a un projecte d'educació humana i cristiana, és que **va merèixer la pena en el seu temps i sigui mereixent-la en l'avui** de la nostra societat 300 anys després.

Per tot això, en referència al nostre Fundador sant Joan Baptista de La Salle, a tants Germans i lasal·lians que van deixar la vida per a dibuixar aquesta història fecunda i activa, podem dir que, des del més profund de nosaltres ens sentim i ens comprometem amb ells a seguir portant aquesta nau per al bé i benefici de tants, allà on Déu ens vagi guiant. Podem dir amb convicció i fermesa que ens sentim i **“Som La Salle”**.

Junt al nostre lema, tenim en compte també la proposta que el centre de l'Institut ens proposa a tots els Lasal·lians del món al recordar aquesta celebració, plasmada en un lema: *“La Salle, un cor, un compromís una vida”*. En les paraules de la Comissió preparatòria de l'Institut:

Ens retorna a la més pura realitat d'avui, al captar el que comporta la figura i l'obra de SJBS des de fa 300 anys:

- **Un cor:** d'on neix viu un projecte lasal·lià batejant al ritme dels esdeveniments i d'on el que guarda el batejar de la seva actualitat és un projecte que “té cor”. O emprant les paraules del G. Superior en el seu missatge a tots els lasal·lians: · ***“Un cor ens recorda que, com educadors, tenim la responsabilitat de moure el cor dels nens. I que, igual que els primers Germans, som comunitats d'educadors associats de cor”***.
- Un **compromís:** manifestat al llarg del temps, transmès d'uns als altres a través dels anys i que ha sabut encarnar el cor compromès de molts educadors, lliurant-se sense reserves a dinamitzar el Projecte. O emprant novament les paraules del G. Superior: *Un **compromís** que renova la nostra dedicació a proporcionar una educació humana i cristiana als pobres, als joves i adults confiats a la nostra cura i a tractar de ser bons educadors en tot el que fem”*.
- Una **vida:** perquè no és estructurada el que es transmet. És una vida lliurada, que permet perdurar en el temps, encara que els seus protagonistes ja no hi siguin. És vida sembrada que fa fructificar en cors compromesos tornant nova vida a d'altres persones enamorades del projecte lasal·lià, així com als destinataris del mateix. Per això, en paraules del G. Superior: *“Una **vida** que expressa la nostra esperança en el futur de la missió lasal·liana i fa evocar com hem de seguir els passos de SJBS, responenent a les crides de Déu en la nostra vida com ho feu JBS en la seva època”*.

Creiem interessant, treballar en aquesta línia, al llarg de l'any, els nostres tres nuclis temàtics essencials: Fe, Fraternitat i Servei. I donar importància a cada un, de manera especial, al llarg d'un trimestre.

Sentint que “Som La Salle”, comprometent-nos com a lasal·lians en el projecte de Déu a través de La Salle, recordant els 300 anys d'aquell esdeveniment de la mort de Joan Baptista de La Salle, esperem dir, junts com ell i amb ell: “Adorem en tot la voluntat del Senyor en la nostra vida”.

2.- OBJECTIUS GENERALS

1. Sentir-se afectiva i fraternalment vinculat a la família de La Salle i a la seva història. Reconèixer-la com a lloc propi, com casa i llar, com lloc de trobada profunda i verdadera, com lloc de creixement i de compromís.
2. Seguir coneixent la figura del Fundador i conèixer de forma somera la història de La Salle al llarg d'aquests 300 anys. Reconèixer en ella la fidelitat de tants Germans i lasal·lians que han donat la vida per aquesta missió i projecte.
3. Descobrir La Salle com lloc de compromís personal vers els altres, especialment els més necessitats.
4. Descobrir la clau vocacional, la crida pròpia rebuda com do de Déu per als altres, en aquest projecte lasal·lià i veure la resposta que estem donant. Despertar i refermar la consciència de fidelitat a una vocació rebuda per part de SJBS. Fomentar en les nostres obres la cultura vocacional que permeti aquest aprofundiment.
5. Trobar en La Salle un lloc d'obertura a la transcendència, de trobada amb el Déu de la vida.
6. Ressaltar el perquè un projecte lasal·lià perviu més enllà de l'existència concreta del seu iniciador i quines ressonàncies té per la història d'avui.

7. Visualitzar de cara a l'exterior de la institució que estem seguint i oferint un projecte atractiu, amb una història de més de 300 anys i que anima i uneix a Germans i Seglars.
8. Sentir-se units a una família i Institut universal que supera l'àmbit del Districte i que anima a desenvolupar totes les potencialitats de la missió lasal·liana.

3.- OBJECTIUS PER ALS ALUMNES

1. Sentir La Salle com una gran família de la que formo part i que va més enllà del meu col·legi.
2. Conèixer de manera senzilla la vida de La Salle així com algunes circumstàncies d'aquests 300 anys.
3. Entendre La Salle com lloc on puc créixer però on em puc comprometre amb d'altres a favor dels més necessitats.

4.- OBJECTIUS PER ALS EDUCADORS

1. Sentir-se part de La Salle, de la comunitat educativa a la que pertanyo i de la gran família que La Salle és el Sector, Districte i en el món.
2. Tornar a refrescar moments significatius de la vida de La Salle que poden donar-nos llum avui, així com conèixer elements essencials de la història d'aquests 300 anys.
3. Sentir-se part activa i compromesa en la missió lasal·liana des de la fidelitat creativa que construïm entre tots dia a dia.
4. Aprofundir en el meu ésser vocacional d'educador lasal·lià, reconeixent la crida i les crides que Déu em fa cada dia.
5. Viure, amb consciència, l'estil d'educador lasal·lià amb tots els trets i característiques d'una manera natural.

5.- OBJECTIUS PER A LES FAMÍLIES

1. Sentir-se membre de la comunitat educativa La Salle de la pròpia obra i de la família La Salle, que és més àmplia que el meu entorn local.
2. Conèixer més la figura de sant Joan Baptista de La Salle i algunes fites importants d'aquests 300 anys d'història.

6.- OBJECTIUS PER AL PAS

1. Sentir-se membre de la comunitat educativa La Salle de la pròpia obra i de la família La Salle que és més àmplia que el meu entorn local.
2. Conèixer més la figura de sant Joan Baptista de La Salle i algunes fites importants d'aquests 300 anys d'història.
3. Viure en el seu propi treball, els trets carismàtics que li són propis com a membre de la Comunitat Educativa La Salle i la seva Missió.

7.- OBJECTIUS PER ALS GERMANS I ASSOCIATS

1. Aprofundir en el sentit vocacional de la pròpia vida, redescobrint la crida i les crides que ens fa Déu cada dia.
2. Ajudar a d'altres membres de la Comunitat educativa a sentir-se La Salle i a aprofundir en el seu ésser lasal·lià.
3. Ser testimonis de fe en el dia a dia.
4. Ser elements actius de la fidelitat creativa a la missió rebuda, així com exemple d'entrega i compromís i transmissors d'aquests trets identitaris.

18 D'OCTUBRE

II JORNADA MUNDIAL DELS POBRES

MENSAJE DEL SANTO PADRE FRANCISCO

II JORNADA MUNDIAL DE LOS POBRES

18 d'octubre de 2018

Este pobre gritó y el Señor lo escuchó

El Papa Francisco nos dice cuál es la manera evangélica de estar al lado de los pobres, marginados y descartados de la Sociedad. Vale la pena leerlo y reflexionarlo personalmente y en comunidad

1. «Este pobre gritó y el Señor lo escuchó» (Sal 34, 7). Las palabras del salmista se vuelven también las nuestras a partir del momento en que somos llamados a encontrar las diversas situaciones de sufrimiento y

marginación en las que viven tantos hermanos y hermanas, que habitualmente designamos con el término general de “pobres”. Quien escribe tales palabras no es ajeno a esta condición, al contrario. Él tiene experiencia directa de la pobreza y, sin embargo, la transforma en un canto de alabanza y de acción de gracias al Señor. Este salmo permite también a nosotros hoy comprender quiénes son los

verdaderos pobres a los que estamos llamados a volver nuestra mirada para escuchar su grito y reconocer sus necesidades.

Se nos dice, ante todo, que el Señor escucha los pobres que claman a Él y que es bueno con aquellos que buscan refugio en Él con el corazón destrozado por la tristeza, la soledad y la exclusión. Escucha a cuantos son atropellados en su dignidad y, a pesar de ello, tienen la fuerza de alzar su mirada hacia lo alto para recibir luz y consuelo. Escucha a aquellos que son perseguidos en nombre de una falsa justicia, oprimidos por políticas indignas de este nombre y atemorizados por la violencia; y aun así saben que en Dios tienen a su Salvador. Lo que surge de esta oración es ante todo el sentimiento de abandono y confianza en un Padre que escucha y acoge. En la misma onda de estas palabras podemos comprender más a fondo lo que Jesús proclamó con las bienaventuranzas: «Bienaventurados los pobres en el espíritu, porque de ellos es el reino de los cielos» (Mt 5, 3).

En virtud de esta experiencia única y, en muchos sentidos, inmerecida e imposible de describir por completo, nace por cierto el deseo de contarla a otros, en primer lugar a aquellos que son, como el salmista, pobres, rechazados y marginados. En efecto, nadie puede sentirse excluido del amor del Padre, especialmente en un mundo que con frecuencia pone la riqueza como primer objetivo y hace que las personas se encierren en sí mismas.

2. El salmo caracteriza con tres verbos la actitud del pobre y su relación con Dios. Ante todo, “gritar”. La condición de pobreza no se agota en una palabra, sino que se transforma en un grito que atraviesa los cielos y llega hasta Dios. ¿Qué expresa el grito del pobre si no es su sufrimiento y soledad, su desilusión y esperanza? Podemos preguntarnos: ¿cómo es que este grito, que sube hasta la presencia de Dios, no alcanza a llegar a nuestros oídos, dejándonos indiferentes e impasibles? En una *Jornada* como esta, estamos llamados a hacer un serio examen de conciencia para darnos cuenta si realmente hemos sido capaces de escuchar a los pobres.

El silencio de la escucha es lo que necesitamos para poder reconocer su voz. Si somos nosotros los que hablamos mucho, no lograremos escucharlos. A menudo me temo que tantas iniciativas, aunque de suyo meritorias y necesarias, estén dirigidas más a complacernos a nosotros mismos que a acoger el clamor del pobre. En tal caso, cuando los pobres hacen sentir su voz, la reacción no es coherente, no es capaz de

sintonizar con su condición. Se está tan atrapado en una cultura que obliga a mirarse al espejo y a cuidarse en exceso, que se piensa que un gesto de altruismo bastaría para quedar satisfechos, sin tener que comprometerse directamente.

3. El segundo verbo es “*responder*”. El Señor, dice el salmista, no sólo escucha el grito del pobre, sino que responde. Su respuesta, como se testimonia en toda la historia de la salvación, es una participación llena de amor en la condición del pobre. Así ocurrió cuando Abrahán manifestaba a Dios su deseo de tener una descendencia, no obstante él y su mujer Sara, ya ancianos, no tuvieran hijos (cf. *Gén* 15, 1-6). Sucedió cuando Moisés, a través del fuego de una zarza que se quemaba intacta, recibió la revelación del nombre divino y la misión de hacer salir al pueblo de Egipto (cf. *Éx* 3, 1-15). Y esta respuesta se confirmó a lo largo de todo el camino del pueblo por el desierto: cuando el hambre y la sed asaltaban (cf. *Éx* 16, 1-16; 17, 1-7), y cuando se caía en la peor miseria, la de la infidelidad a la alianza y de la idolatría (cf. *Éx* 32, 1-14).

La respuesta de Dios al pobre es siempre una intervención de salvación para curar las heridas del alma y del cuerpo, para restituir justicia y para ayudar a retomar la vida con dignidad. La respuesta de Dios es también una invitación a que todo el que cree en Él obre de la misma manera dentro de los límites de lo humano. La *Jornada Mundial de los Pobres* pretende ser una pequeña respuesta que la Iglesia entera, extendida por el mundo, dirige a los pobres de todo tipo y de toda región para que no piensen que su grito se ha perdido en el vacío. Probablemente es como una gota de agua en el desierto de la pobreza; y sin embargo puede ser un signo de compartir para cuantos pasan necesidad, que hace sentir la presencia activa de un hermano o una hermana. Los pobres no necesitan un acto de delegación, sino del compromiso personal de aquellos que escuchan su clamor. La solicitud de los creyentes no puede limitarse a una forma de asistencia – que es necesaria y providencial en un primer momento –, sino que exige esa «atención amante» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 199) que honra al otro como persona y busca su bien.

4. El tercer verbo es “*liberar*”. El pobre de la Biblia vive con la certeza de que Dios interviene en su favor para restituirle dignidad. La pobreza no es buscada, sino creada por el egoísmo, el orgullo, la avaricia y la injusticia. Males tan antiguos como el hombre, pero que son siempre pecados, que involucran a tantos inocentes, produciendo consecuencias sociales dramáticas. La acción con la cual el Señor libera es un acto de salvación para quienes le han manifestado su propia tristeza y angustia. Las cadenas de la pobreza se rompen gracias a la potencia de la intervención de Dios. Tantos salmos narran y celebran esta historia de salvación que se refleja en la vida personal del pobre: «Él no ha mirado con desdén ni ha despreciado la miseria del pobre: no le ocultó su rostro y lo escuchó cuando pidió auxilio» (*Sal* 22, 25). Poder contemplar el rostro de Dios es signo de su amistad, de su cercanía, de su salvación. «Tú viste mi aflicción y supiste que mi vida peligraba, [...] me pusiste en un lugar espacioso» (*Sal* 31, 8-9). Ofrecer al pobre un “lugar espacioso” equivale a liberarlo de la “red del cazador” (cf. *Sal* 91, 3), a alejarlo de la trampa tendida en su camino, para que pueda caminar expedito y mirar la vida con ojos serenos. La salvación de Dios toma la forma de una mano tendida hacia el pobre, que ofrece acogida, protege y hace posible experimentar la amistad de la cual se tiene necesidad. Es a partir de esta cercanía, concreta y tangible, que comienza un genuino itinerario de liberación: «Cada cristiano y cada comunidad están llamados a ser instrumentos de Dios para la liberación y promoción de los pobres, de manera que puedan integrarse plenamente en la sociedad; esto supone que seamos dóciles y atentos para escuchar el clamor del pobre y socorrerlo» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 187).

5. Me conmueve saber que muchos pobres se han identificado con Bartimeo, del cual habla el evangelista Marcos (cf. 10, 46-52). El ciego Bartimeo «estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna» (v. 46), y habiendo escuchado que pasaba Jesús «empezó a gritar y a invocar el «Hijo de David» para que tuviera piedad de él (cf. v. 47). «Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más fuerte» (v. 48). El Hijo de Dios escuchó su grito: «¿Qué quieres que haga por ti?». El ciego le contestó: “*Rabbunì*, que recobre la vista!”» (v. 51). Esta página del Evangelio hace visible lo que el salmo anunciaba como promesa. Bartimeo es

un pobre que se encuentra privado de capacidades básicas, como son la de ver y trabajar. ¡Cuántas sendas conducen también hoy a formas de precariedad! La falta de medios básicos de subsistencia, la marginación cuando ya no se goza de la plena capacidad laboral, las diversas formas de esclavitud social, a pesar de los progresos realizados por la humanidad... Como Bartimeo, ¡cuántos pobres están hoy al borde del camino en busca de un sentido para su condición! ¡Cuántos se cuestionan sobre el porqué tuvieron que tocar el fondo de este abismo y sobre el modo de salir de él! Esperan que alguien se les acerque y les diga: «Ánimo. Levántate, que te llama» (v. 49).

Jesús, quien no los rechaza sino que los llama así y los consuela. Con mucha pertinencia resuenan en este caso las palabras del profeta sobre el estilo de vida del creyente: «soltar las cadenas injustas, desatar los lazos del yugo, dejar en libertad a los oprimidos y romper todos los yugos; [...] compartir tu pan con el hambriento, [...] albergar a los pobres sin techo, [...] cubrir al que veas desnudo» (Is 58, 6-7). Este modo de obrar permite que el pecado sea perdonado (cf. 1Pe 4, 8), que la justicia recorra su camino y que, cuando seremos nosotros lo que gritaremos al Señor, Él entonces responderá y dirá: ¡Aquí estoy! (cf. Is 58, 9).

6. Los pobres son los primeros capacitados para reconocer la presencia de Dios y dar testimonio de su proximidad en sus vidas. Dios permanece fiel a su promesa, e incluso en la oscuridad de la noche no hace faltar el calor de su amor y de su consolación. Sin embargo, para superar la opresiva condición de pobreza es necesario que ellos perciban la presencia de los hermanos y hermanas que se preocupan por ellos y que, abriendo la puerta del corazón y de la vida, los hacen sentir amigos y familiares. Sólo de esta manera podremos «reconocer la fuerza salvífica de sus vidas» y «ponerlos en el centro del camino de la Iglesia» (Exhort. apost. *Evangelii gaudium*, 198).

En esta *Jornada Mundial* estamos invitados a hacer concretas las palabras del Salmo: «los pobres comerán hasta saciarse» (Sal 22, 27). Sabemos que en el templo de Jerusalén, después del rito del sacrificio, tenía lugar el banquete. En muchas Diócesis, esta fue una experiencia que, el año pasado, enriqueció la celebración de la primera Jornada Mundial de los Pobres. Muchos encontraron el calor de una casa, la alegría de una comida festiva y la solidaridad de cuantos quisieron compartir la mesa de manera simple y fraterna. Quisiera que también este año y en el futuro esta *Jornada* fuera celebrada bajo el signo de la alegría por redescubrir el valor de estar juntos. Orar juntos y compartir la comida el día domingo. Una experiencia que nos devuelve a la primera comunidad cristiana, que el evangelista Lucas describe en toda su originalidad y simplicidad: «Todos se reunían asiduamente para escuchar la enseñanza de los Apóstoles y participar en la vida común, en la fracción del pan y en las oraciones. [...] Todos los creyentes se mantenían unidos y ponían lo suyo en común: vendían sus propiedades y sus bienes, y distribuían el dinero entre ellos, según las necesidades de cada uno» (Hch 2, 42. 44-45).

7. Son innumerables las iniciativas que diariamente emprende la comunidad cristiana para dar un signo de cercanía y de alivio a las variadas formas de pobreza que están ante nuestros ojos. A menudo la colaboración con otras realidades, que no están motivadas por la fe sino por la solidaridad humana, hace posible brindar una ayuda que solos no podríamos realizar. Reconocer que, en el inmenso mundo de la pobreza, nuestra intervención es también limitada, débil e insuficiente hace que tendamos la mano a los demás, de modo que la colaboración mutua pueda alcanzar el objetivo de manera más eficaz. Nos mueve la fe y el imperativo de la caridad, pero sabemos reconocer otras formas de ayuda y solidaridad que, en parte, se fijan los mismos objetivos; siempre y

Lastimosamente a menudo se constata que, por el contrario, las voces que se escuchan son las del reproche y las que invitan a callar y a sufrir. Son voces destempladas, con frecuencia determinadas por una fobia hacia los pobres, considerados no sólo como personas indigentes, sino también como gente portadora de inseguridad, de inestabilidad, de desorden para las rutinas cotidianas y, por lo tanto, merecedores de rechazo y apartamiento. Se tiende a crear distancia entre ellos y el propio yo, sin darse cuenta que así se produce el alejamiento del Señor

cuando no descuidemos lo que nos es propio, a saber, llevar a todos hacia Dios y a la santidad. El diálogo entre las diversas experiencias y la humildad en el prestar nuestra colaboración, sin ningún tipo de protagonismo, es una respuesta adecuada y plenamente evangélica que podemos realizar.

Frente a los pobres, no es cuestión de jugar a ver quién tiene el primado de la intervención, sino que podemos reconocer humildemente que es el Espíritu quien suscita gestos que son un signo de la respuesta y cercanía de Dios. Cuando encontramos el modo para acercarnos a los pobres, sabemos que el primado le corresponde a Él, que ha abierto nuestros ojos y nuestro corazón a la conversión. No es protagonismo lo que necesitan los pobres, sino ese amor que sabe esconderse y olvidar el bien realizado. Los verdaderos protagonistas son el Señor y los pobres. Quien se pone al servicio es instrumento en las manos de Dios para hacer reconocer su presencia y su salvación. Lo recuerda San Pablo escribiendo a los cristianos de Corinto, que competían entre ellos por los carismas, en busca de los más prestigiosos: «El ojo no puede decir a la mano: “No te necesito”, ni la cabeza, a los pies: “No tengo necesidad de ustedes». (1Cor 12, 21). El Apóstol hace una consideración importante al observar que los miembros que parecen más débiles son los más necesarios (cf. v. 22); y que «los que consideramos menos decorosos son los que tratamos más decorosamente. Así nuestros miembros menos dignos son tratados con mayor respeto, ya que los otros no necesitan ser tratados de esa manera» (vv. 23-24). Mientras ofrece una enseñanza fundamental sobre los carismas, Pablo también educa a la comunidad en la actitud evangélica respecto a los miembros más débiles y necesitados. Lejos de los discípulos de Cristo sentimientos de desprecio o de pietismo hacia ellos; más bien están llamados a honrarlos, a darles precedencia, convencidos de que son una presencia real de Jesús entre nosotros. «Cada vez que lo hicieron con el más pequeño de mis hermanos, lo hicieron conmigo» (Mt 25, 40).

8. Aquí se comprende cuánta distancia existe entre nuestro modo de vivir y el del mundo, el cual elogia, sigue e imita a quienes tienen poder y riqueza, mientras margina a los pobres, considerándolos un desecho y una vergüenza. Las palabras del Apóstol son una invitación a darle plenitud evangélica a la solidaridad con los

miembros más débiles y menos capaces del cuerpo de Cristo: «¿Un miembro sufre? Todos los demás sufren con él. ¿Un miembro es enaltecido? Todos los demás participan de su alegría» (1Cor 12, 26). Del mismo modo, en la Carta a los Romanos nos exhorta: «Alégrense con los que están alegres, y lloren con los que lloran. Vivan en armonía unos con otros, no quieran sobresalir, pónganse a la altura de los más humildes» (12, 15-16). Esta es la vocación del discípulo de Cristo; el ideal al cual aspirar con constancia es asimilar cada vez más en nosotros los «sentimientos de Cristo Jesús» (Flp 2, 5).

9. Una palabra de esperanza se convierte en el epílogo natural al que conduce la fe. Con frecuencia son precisamente los pobres los que ponen en crisis nuestra indiferencia, hija de una visión de la vida en exceso inmanente y atada al presente. El grito del pobre es también un grito de esperanza con el que manifiesta la certeza de ser liberado. La esperanza fundada sobre el amor de Dios que no abandona a quien en Él confía (cf. Rom 8, 31-39). Santa Teresa de Ávila en su *Camino de perfección* escribía: «La pobreza es un bien que encierra todos los bienes del mundo. Es un señorío grande. Es señorear todos los bienes del mundo a quien no le importan nada» (2, 5). Es en la medida que seamos capaces de discernir el verdadero bien que nos volveremos ricos ante Dios y sabios ante nosotros mismos y ante los demás. Así es: en la medida que se logra dar el sentido justo y verdadero a la riqueza, se crece en humanidad y se vuelve capaz de compartir.

10. Invito a los hermanos obispos, a los sacerdotes y en particular a los diáconos, a quienes se les impuso las manos para el servicio de los pobres (cf. Hch 6, 1-7), junto con las personas consagradas y con tantos laicos y laicas que en las parroquias, en las asociaciones y en los movimientos hacen tangible la respuesta de la Iglesia al grito de los pobres, a que vivan esta *Jornada Mundial* como un momento privilegiado de nueva evangelización. Los pobres nos evangelizan, ayudándonos a descubrir cada día la belleza del Evangelio. No echemos en saco roto esta oportunidad de gracia. Sintámonos todos, en este día, deudores con ellos, para que tendiendo recíprocamente las manos, uno hacia otro, se realice el encuentro salvífico que sostiene la fe, hace activa la caridad y permite que la esperanza prosiga segura en el camino hacia el Señor que viene.

Vaticano, 13 de junio de 2018

FRANCISCO

Amb motiu de la II Jornada Mundial dels Pobres

SENSELLARISME

Un sensesostre de Barcelona fa 40 anys que dorm al carrer

Arrels Fundació va fer públic el seu balanç del 2016, la realitat que una part de Barcelona no vol veure: el sensellarisme

En primer terme, el Rafael, un dels usuaris del Pis Zero d'Arrels Fundació, on van els indigents més vulnerables (César Rangel), comparteix en Facebook i Comparteix en Twitter

D. MARCHENA, Barcelona, La Vanguardia 3 març 2017

Arrels, un dels fars de la lluita contra el sensellarisme, va presentar el seu balanç del 2016. El document, accessible al web arrelsfundació.org, descobreix la realitat oculta de Barcelona, amb infinitat de dades i percentatges. Però potser cap com aquesta no revela el dramatisme del problema: els voluntaris d'aquesta fundació, que es va crear ara fa 30 anys, coneixen un indigent que fa quaranta anys que dorm al carrer. Quaranta anys!

La falta d'un sostre, d'una llar, redueix 20 anys l'esperança de vida. Aquesta és una altra de les dades que criden l'atenció de la radiografia d'Arrels, que forma part de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar de Barcelona. Cada vegada més joves s'incorporen al creixent problema del sensellarisme. La primera línia de batalla és en els més desfavorits entre els desfavorits, és a dir, els que ni tan sols tenen un sostre on protegir-

se. Almenys 941 persones dormen als carrers de la capital catalana (caixers automàtics, porxos, parcs i jardins...), però una cosa és tenir un sostre i una altra de molt diferent tenir una llar, diuen els experts.

Un total de 1.907 persones, segons Arrels, dormen en albergs municipals o en un altres tipus de recursos assistencials públics i privats. 419 més ho fan en solars, infrahabitatges o en fàbriques abandonades o en desús. En total, el fenomen del sensellarisme afecta a la capital catalana 3.267 persones. L'Ajuntament de Barcelona reconeix que han crescut els assentaments irregulars i que per desgràcia les barraques no són només una cosa del passat.

Moltes persones pensen que els sensesostre no volen ajuda i que s'estimen més dormir al carrer. I en alguns casos és així, perquè ja s'han habituat "a aquesta barbaritat", com diu Ferran Busquets, el director d'Arrels Fundació, malgrat que "ningú no creix pensant que de gran serà un sensesostre". Va passar, per exemple, durant l'última operació fred, quan molts indigents van optar per continuar a la intempèrie i van descartar l'oferta d'anar a l'alberg municipal. I què n'han de fer, en aquest cas, del carro amb totes les seves pertinences? Del seu gos o dels seus gossos, l'única companyia que tenen? "Algú s'imagina que aquelles mateixes persones haguessin dit també que no el primer dia que es van veure obligades a dormir al carrer?",

es pregunta el director de la fundació. La societat no pot mirar cap a una altra banda. El sensellarisme afecta cada vegada més ciutadans. "Podries ser tu" és el lema de Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar. Són veïns i veïnes especialment vulnerables. Arrels afirma que el 19% de les persones

que pernocten al carrer necessiten "una intervenció social prioritària". Un 37% dels sensellar afirmen que han estat víctimes d'agressions físiques o verbals (el percentatge es dispara encara més en el cas de les dones). Les agressions poden ser molt diferents. Els voluntaris d' Arrels Fundació –el seu principal actiu– coneixen fins i tot el cas d'un indigent que es va avenir a firmar uns papers a canvi d'un simple entrepà: ara passa per administrador de dues empreses i el seu nom el fan servir pocavergonyes que s'escuden en aquest involuntari home de palla.

Com actua Arrels contra aquest drama? No hi ha espai en aquesta crònica per resumir les seves activitats. Però cal dir que la fundació ha aconseguit coses que fa anys semblaven del tot impossibles, com el model Housing First –o primer, la casa– per aconseguir habitatges per als sensesostre i aconseguir-los a més com el primer pas del procés, i no com l'últim, com era habitual fins ara. Arrels també té un Pis Zero on poden passar la nit fins a deu persones que ja han arribat massa tard al Housing First i no s'habituen a les normes indispensables d'una comunitat. Aquesta entitat ha atès 10.467 persones des que es va crear. I ho fa amb només 54 treballadors, 392 voluntaris i 4.356 socis i voluntaris. L'any passat la xifra de despeses va superar la d'ingressos. L'entitat necessita ajuda.

Un de cada tres sense sostre han patit alguna agressió física o verbal

La Fundació Arrels alerta que un 25% dels catalans creu que no tenir llar no és un problema greu

Laia Vicens, Diari Ara 3 de març 2017

Els estafadors aprofiten la vulnerabilitat dels sense sostre per involucrar-los en els seus delictes. / MANOLO GARCÍA

El Miguel va viure quinze anys al carrer. El seu calvari comença quan va incendiar-se el pis on vivia al barri de Sants i, encara que la immobiliària li va donar una petita indemnització per fer-lo fora del pis, ja no va poder sortir-se'n. Va caure en l'alcoholisme i no va ser fins que Arrels Fundació li va donar un cop de mà que va començar a veure la llum al final del túnel. En els quinze anys al carrer les va veure de tots colors, però admet que les pitjors experiències són les agressions, com la que va patir ell al Maremàgnum fa alguns anys. Com ell, el 37% dels que no tenen llar, un de cada tres sense sostre, n'han patit alguna vegada, ja siguin físiques o verbals. En el cas de les dones, el percentatge s'enfila fins al 47%. Són les alarmants dades que ha revelat aquest dijous la Fundació Arrels.

"Diuen que dormen amb un ull obert", explica Ferran Busquets, director de la Fundació. Les agressions s'expliquen pel "menyspreu" que certes persones senten i per la sensació de "superioritat" respecte el qui "té menys" i assegura que aquest elevat percentatge es deu a l'augment real de les agressions però també al fet que ara es denunciïn més. El Miguel creu que els agressors ho fan emparats per "la impunitat i la covardia", diu, recordant la que va patir ell quan dos joves "ben vestits i amb vocabulari d'universitaris" van llançar-li una llamborda a la cara a plena llum del dia. Ell lamenta que ara, amb les xarxes socials, les agressions hagin augmentat i, a més, tinguin més ressò. L'últim exemple és la del 'youtuber' que va humiliar un sense sostre.

La Fundació Arrels va comptabilitzar al juny unes 3.267 persones que no tenen llar a Barcelona. D'aquestes, 941 dormen al carrer, 419 en solars i fàbriques i 1.907 en albergs. Això representa un augment del 37% des de 2008, però Ferran Busquets ha explicat que aquest increment també es pot explicar perquè ara es fan més recomptes. Entre els enquestats, el 86% són homes, el 51% tenen entre 25 i 49 anys i el 66% són estrangers.

Més enllà de les agressions, el Miguel apunta que el pitjor de viure al carrer és el fred i l'alcoholisme. "No he conegut ningú al carrer que no sigui alcohòlic", assegura, i recorda que ell s'alimentava només de vi, coca-cola i sucre. "La meva preocupació era tenir sempre alcohol per no tenir mono", diu. De fet, l'enquesta de la Fundació Arrels, que es va realitzar el passat mes de juny a 348 persones que dormen al carrer, revela que el 19% presenta un grau de vulnerabilitat elevat i requereix una intervenció social immediata. En aquest sentit, gairebé la meitat dels enquestats va afirmar que no havia tingut contacte amb els serveis socials en els últims sis mesos, un fet que Busquets considera que és per desconeixement, desconfiança o per

incompareixença de les administracions.

Per això, des de la Fundació Arrels han exigit a les institucions "posar-se molt més les piles" per posar remei al sensellarisme. "El que necessiten aquestes persones són solucions definitives, adaptant-se a les seves necessitats", ha dit, posant d'exemple el 'Housing First' i també els pisos de baixa exigència repartits per la ciutat per aquells sensesostre que prefereixen fer la seva. Segons Busquets, les administracions "ho estaran fent fatal mentre hi hagi una sola persona dormint al carrer". Ara bé, la Fundació Arrels adverteix, però, que no només les institucions han d'extremar l'alerta. També ha de prendre consciència de la problemàtica la societat, ja que un de cada quatre ciutadans no entén que dormir al carrer és un problema greu, segons la mateixa enquesta.

I això que el 70% dels sensesostre ja fa més de dos anys que no tenen llar. El Miguel va estar quinze anys al carrer. "Et menja la tortura interior de ser conscient que no pots recuperar els anys que estàs perdent. No deixes de pensar: m'he carregat la meua vida", diu. Amb la perspectiva dels tretze anys que fa que no beu i que ha recuperat certa normalitat, el Miguel explica ara, serè, que "caure al carrer és com un dol": "Primer estàs incrèdul, després rabiós, i al final ets com un moribund que es nega a asfixiar". No n'ha tret gaires coses positives de viure al carrer. Però ara s'aferra als anys que li queden de vida: "Què vols que faci? Aprofitar el temps que em queda". I, entre riures, pregunta irònic: "Et vols casar amb mi?".

Sinodo de Obispos

Los jóvenes, la fe

y el discernimiento vocacional

El Pre-Sínode dels joves

G. Virgili García López

Del 19 al 24 de març del 2018 es reuniren en el Vaticà 300 joves convocats pel Papa Francesc, de totes les parts del món. Són joves de religions i ambients culturals diversos i a tots i a totes se'ls crida per a reflexionar sobre "ELS JOVES, LA FE I EL DISCERNIMENT VOCACIONAL".

També són invitats a aquesta reflexió quantitat de joves de tot el món a través de les Xarxes Socials. Fou iniciativa del Cardenal Baldisseri, Secretari General del Sínode que assegura que **"els joves usen Internet i en particular les Xarxes Socials, com areòpag natural i permanent per a reunir-se, comunicar-se i expressar llurs opinions"**. D'aquí sorgeix la idea d'estendre virtualment la participació en la reunió del **PRE-SÍNODE**.

Els 300 joves presents a Roma i els 15.000 inscrits per a participar "on line" escolten de boca del Sant Pare unes paraules **valentes, franques i directes**. Els demana que deixin la vergonya fora de la porta i siguin autèntics protagonistes d'aquest Viatge Sinodal. Els diu que la contribució dels joves és indispensable per a la preparació de l'Assemblea General a l'octubre. El Papa Francesc fa una al·lusió a la Sagrada Escriptura recordant que, sovint, són els joves quins tornen a obrir la porta de l'esperança en temps de crisi i afegí que **una Església que no s'atreveix a emprendre nous camins, és una Església encaminada a envellir**.

Després d'aquestes encoratjadores paraules del Papa Francesc, els joves comencen a organitzar-se per la tasca del Sínode. Formen 20 grups lingüístics: 3 de llengua francesa, 4 de llengua espanyola, 9 de llengua anglesa i 4 de llengua italiana. Es formen també 6 grans grups lingüístics connectats a través de Xarxes Socials. I la reflexió comença. Els joves de vegades s'impacienten perquè veuen que el temps avança i desconfien de tenir a punt del Document que se'ls demana, però les reunions de l'Assemblea General donen impuls al treball que els permetrà l'últim dia donar forma al seu document conclusiu. Després de la presentació d'un primer projecte elaborat per la Comissió, la reflexió fou enriquida amb aportacions durant la celebració de l'Assemblea.

El Document Pre-Sinodal elaborat pels joves consta d'unes 20 pàgines. Val la pena llegir-lo. És un Document destinat als Pares Sinodals com una orientació que els ajudi a comprendre millor als joves. Ve a ser una espècie de **"Full de ruta"** per al Sínode de Bisbes sobre **"JOVES, FE I DISCERNIMENT VOCACIONAL"**.

Assenyalar també que és important que les experiències narrades pels joves, siguin vistes i enteses d'acord als diferents contextos que els joves troben.

L'Església hauria de veure aquestes manifestacions dels joves, no com a una anàlisi empírica d'un temps passat, sinó com una reflexió d'on estem ara, cap a on anem i com un indicador del que ella ha de fer per avançar.

El Document presentat pels joves tampoc tracta de compondre un tractat teològic. És més aviat una reflexió sobre realitats específiques, personalitats, creences i experiències de joves de tot el món.

La primera part del treball la dediquen a parlar de reptes i oportunitats dels joves en el món d'avui.

En parlar sobre la formació de la personalitat citen en primer lloc a la **família**, però reconeixen que en moltes parts, el model tradicional de família està en crisi. Alguns deixen enrere les seves tradicions familiars i busquen la seva pròpia identitat. Consideren que l'Església ha de recolzar les famílies i la seva formació. També reconeixen que necessiten trobar models atractius, coherents i autèntics. Les simples respostes no els satisfan. Senten també necessitat d'una Església acollidora i misericordiosa que estimi a tothom. Com elements crucials de la seva vida assenyalen: **decidir què estudiar, elegir la professió, decidir les creences, decidir la sexualitat i assumir compromisos per a la vida**. Senten por a la inestabilitat política, social i

econòmica. Demanen a l'Església un diàleg pacífic i constructiu amb persones d'altres creences. Diuen buscar una Església que els ajudi a trobar la vocació en tots els sentits. Tots comparteixen el mateix ideal innat: pau, amor, confiança, equitat, llibertat, justícia de la paraula. **Existeix una gran bretxa entre els desitjos dels joves i la seva capacitat de prendre decisions a llarg termini.** La tecnologia és part permanent de la vida dels joves. Reconeix que les relacions "on line" poden tornar-se inhumanes. **Preguntats pel sentit de la vida, no saben què respondre.** Molts joves són incapaços de fer connexió entre la vida i la transcendència. Emperò estan oberts a l'espiritual. Els escàndols atribuïts a l'Església afecten la confiança dels joves amb ella. **Desacord dels joves, tant dintre l'Església com fora d'ella, sobre temes controvertits: contracepció, avortament, homosexualitat, cohabitació.** Els joves volen testimonis autèntics, que expressin amb passió la seva fe, la seva relació amb Jesús i animin a d'altres a seguir aquest camí.

A la segona part del seu Document els joves desenvolupen els temes de la fe, la vocació i el discerniment i acompanyament: **Demanen una Església compromesa i en diàleg amb la modernitat.** Una Església que sàpiga reconèixer amb humilitat els errors del passat i del present i amb diàleg també amb les noves Tecnologies. Els joves ens han fet una demostració de serietat, de recerca apassionada del sentit, preconitzen una Església de diàleg i d'acollida, de la renovació i de l'escolta, d'obertura i d'espontaneïtat. **Han expressat confiança en l'Església.** Se senten mobilitzats perquè són protagonistes. Hi hagué testimonis molt positius dels delegats no creients i d'altres religions que van confessar sentir-se plenament acompanyats. Els joves convocats al Pre-Sínode han viscut aquests dies com un avançar del món de pau i de germanor amb el que somnien. Desitgem que aquest poderós al·licient de joventut pugui ressonar a l'octubre en el Vaticà i que els Pares Sinodals tinguin oportunitats concretes d'interacció amb els joves durant el Sínode.

Es constata que els joves comprenen el sentit general de donar-li significat a la vida i de l'existir per una raó, però molts no saben com comprendre la vocació **com un do i crida de Déu.** El terme **VOCACIÓ** no és molt clar per a molts joves, d'aquí que sigui necessari una major comprensió de la vocació cristiana: **sacerdoci, vida religiosa, laïc, matrimoni i família, rol en la societat, etc.** i la crida universal a la santedat

Molts joves no saben emprendre processos de discerniment, Aquesta és una gran oportunitat perquè l'Església els acompanyi. Concretament en l'acompanyament, els joves cerquen homes i dones fidels que els puguin acompanyar en el seu caminar i que expressin la veritat, **deixant al jove la capacitat d'articular la comprensió de la seva fe i de la seva vocació.** Els acompanyants han de ser testimonis vivents que evangelitzin amb llur pròpia vida.

Els joves volen orientació en llur trajectòria de vida. El Document Pre-Sinodal és un crit dels joves perquè se'ls escolti i se'ls mostri el camí en aquest món caòtic.

En la tercera part del Document es parla de **l'acció educativa i pastoral de l'Església.** Es demana una Església que sigui autèntica, transparent, acollidora, honesta, atractiva, alegre i interactiva. Demanen també que l'Església segueixi enfortint la seva posició de no tolerància dels abusos sexuals dintre les seves institucions, i també els maneigs de poder i de diner amb el que augmentarà la seva credibilitat davant del món juvenil. Els joves desitgen veure també una Església amb **sortida vers les perifèries, els perseguits i els pobres.**

Els joves volen ser **protagonistes.** L'Església ha de comptar amb ells en els seus processos de presa de decisions i oferir-los major rols de lideratge.

També creiem, diuen els joves, que els religiosos/es, seminaristes han de tenir major capacitat per acompanyar els joves líders.

Més enllà de la forma institucional de decisions, volem ser una presència alegre, entusiasta i missionera dintre de l'Església.

Els joves desitgen ser més recolzats oficialment i financerament. L'Església hauria de buscar noves i creatives formes de sortir a l'encontre de les persones: en bars, cafeteries, parcs, gimnàs, estadis, centres culturals... En aquests i altres llocs físics pot ser trobat el jove. També "el món digital" ha de ser considerat per l'Església com lloc de trobada amb el jove. "Els joves responem a iniciatives que ens ofereixen una comprensió dels

Sagraments, l'oració, amb la litúrgia amb la finalitat de poder compartir i defensar la nostra fe en un món secular com és el nostre”.

A continuació els joves narren una sèrie d'esdeveniments que consideren positius i als que estarien disposats a assistir: Jornada mundial de la joventut, programes de formació, experiències missioneres, etc. L'Internet ofereix a l'Església una oportunitat evangèlica sense precedents. Nosaltres, diuen els joves, nascuts en la cultura digital, podríem ser guies en aquest camí. Adoració, meditació, contemplació, silenci... Lluny del soroll, és aquí on podríem trobar a Jesús.

No em resisteixo a copiar aquestes paraules del Document amb les que els joves fan al·lusió al procés sinodal: “Hem estat molt contents de ser presos en consideració per la Jerarquia de l'Església i ens sentim que aquest diàleg entre el “jove” i la “vella Església” és un procés vital i fecund d'escolta. ¿Seria una pena si aquest diàleg no tingués la possibilitat de continuar i creure! Aquesta cultura de l'obertura és extremadament saludable per a tots”.

Els joves posen el colofó d'or al seu Document citant unes paraules bíbliques que el Papa Francesc les adreça el primer dia en conversa amb ells amb esperit de diàleg: “Després d'això, jo vessaré el meu Esperit sobre tots els homes: els seus fills i filles profetitzaran, els seus ancians tindran somnis profètics i els seus joves veuran visions” (Joel 3,1).

El Sínode el tenim ja a la porta. Els membres designats per la C.E.E per assistir com a Pares Sinodals són el Cardenal Ricardo Blázquez, President de la C.E.E. i arquebisbe de Valladolid. El Cardenal Joan Josep Omella, Arquebisbe de Barcelona, i Carlos Escribano, responsable der Pastoral en la C.E.E i Bisbe de Calahorra i La Calzada de Logroño. Crec que els tres, pel que han dit i escrit, podem confiar que estaran en la línia del Papa Francesc, d'obertura a la col·laboració dels joves. Però, ¿quina serà la postura del conjunt de Pares Sinodals? Tenim la gran oportunitat de que l'Església els escolti i doni respostes positives de cara a la seva integració i treball col·laboratiu. Si això no és així per negar-nos a comprendre els joves i seguir les nostres rutines poc adients amb els temps que vivim, haurem perdut una altra ocasió d'atraure la joventut al camp de l'Església. Crec que el Papa ens està donant exemple d'aquesta actitud d'acollida i obertura als joves.

Recentment el Superior General de La Salle, el nord-americà Robert Schieler va visitar Espanya. Barcelona fou el primer lloc de visita, la Revista “Catalunya Religió”, li feu una entrevista:

C.R. Li preguntem també si proposa una nova organització per a l'Església. I contesta:

G. SUPERIOR. “No es tracta de que jo proposi, sinó que crec que ja està passant. Els Bisbes poden dir algunes coses, però els cristians ja estem anant en una altra direcció. Las responsabilitat de les nostres Comunitats Cristianes és recolzar i acompanyar als nous membres que intenten viure l'Evangeli. El Papa Francesc ho està entenent i per això hi ha molts Bisbes en la seva contra. El Papa subratlla que l'Església és molt important i que no canviarà cap dogma, però demana prendre l'Evangeli de Jesús. La temptació per a nosaltres és fer funcionar un bona Organització i oblidar per a què existeix l'Organització. Jesús personifica els millors valors humans”.

Arribat a Madrid el nostre Superior va visitar els Germans d'aquell Sector. Un redactor de la revista VIDA NUEVA” li feu una àmplia entrevista. Transcriu aquí solament una pregunta formulada sobre el Sínode dels Joves:

VIDA NUEVA. Vostès eduquen a més d'un milió de nens i joves. ¿Consideren que l'Església està preparada per escoltar i respondre a les demandes dels joves d'avui?

G. SUPERIOR. “El Papa ho està i estic convençut que és una oportunitat perquè tota l'Església ho faci. Com sempre, hi ha alguns indiferents davant del Sínode d'octubre vinent, però molts estem molt satisfets amb el Pre-Sínode que se celebrarà el març. Seria fonamental si el Document final tingués realment en compte les peticions de la joventut.

Francisco, a los religiosos españoles: "No hagáis proselitismo, por favor"

"Mi gran temor es que nuestros jóvenes pierdan las raíces. Tengo miedo de eso"

Jesús Bastante

Videomensaje del Papa a la 47 Semana de Vida Consagrada del ITVR

RELIGIÓN | VIDA RELIGIOSA

Que Dios los bendiga. Recen por mí. Que se diviertan. No pierdan el sentido del humor.

"No hagáis proselitismo, por favor. Buscad maneras para abrir caminos para que el Señor pueda hablar, para

que el Señor pueda llamar". El Papa Francisco ha abierto la **47 semana Nacional para Institutos de Vida Consagrada**, organizada por el ITVR en un abarrotado salón de la Fundación Pablo VI.

En su videomensaje, Francisco saluda a los religiosos españoles, y no oculta el debate de fondo: **"Faltan vocaciones"**. Ante esta realidad, Bergoglio ofrece un horizonte esperanzador. "Nos podemos quedar en esta lamentela (...) con esa música de fondo de llorar glorias pasadas cuando el Señor nos dice: 'Mira hacia adelante y mira lo que tenéis que hacer'".

"Pero no hagáis proselitismo, por favor. Buscad maneras para abrir caminos para que el Señor pueda hablar, para que el Señor pueda llamar", continúa el Papa. "No hagáis campaña electoral ni campañas de tipo comercial porque el llamado de Dios no entra en las pautas del marketing. Es otra cosa. Así que, ¡anímense y sigan adelante!", sostiene.

Sobre los jóvenes, el Papa sugiere algunas ideas surgidas de la lectura del último libro de Z. Bauman, 'Sin raíces'. **"Mi gran temor es que nuestros jóvenes pierdan las raíces. Tengo miedo de eso"**, confiesa el Papa, quien aboga por "preparar el camino" para que "los jóvenes tengan un diálogo con los ancianos. Mucha de la generación del medio, la de sus padres, está a mitad de camino".

"Estamos a tiempo de recuperar raíces. También estamos a tiempo de hacer soñar a esos hombres y mujeres para que nos den después a los jóvenes la capacidad de profetizar", concluye el Papa, quien reclama **"un diálogo intergeneracional de alto nivel" entre jóvenes y mayores.** "Todavía estamos a tiempo: no lo perdamos. Y vean la manera de escuchar las inquietudes de los jóvenes y también la de los ancianos. Métenlos juntos y la cosa va a andar bien".

"Que Dios los bendiga. Recen por mí. Que se diviertan. No pierdan el sentido del humor", finaliza el mensaje, recibido con un fuerte aplauso por los más de 700 asistentes. Entre ellos, el cardenal de Madrid, Carlos Osoro. A lo largo de la semana, entre otros, intervendrán el cardenal Maradiaga, José Rodríguez Carballo y, por videomensaje, el hermano Alois, prior de Taizé.

HOMILIA EN SANTA MARTA

Francisco, rotundo:

"No existe la evangelización desde una oficina"

"No se puede evangelizar con la teoría, la evangelización es una lucha cuerpo a cuerpo, de persona a persona"

El Papa reivindica la vigencia de la 'teología popular' en Santa Marta.

Jesús Bastante

RELIGIÓN | VATICANO

Ve más allá, ve, ve, hasta que sientas que ha terminado tu obra. Esta es la evangelización. Estas tres palabras

son la clave para todos nosotros cristianos, que debemos evangelizar con nuestra vida, con nuestro ejemplo

Día especial en Santa Marta. Por la homilía papal, centrada en la evangelización a pie de calle, y por la presencia de personalidades que, a lo largo de su historia personal, han hecho vida esa **misión de la teología popular**.

Durante su homilía, Francisco incidió en que es el Espíritu quien empuja a los cristianos a la evangelización, y ésta se estructura en tres palabras claves: **"levántate", "acércate" y "comienza desde esta situación"**

Así, todos los cristianos tienen la "obligación" y la "misión" de evangelizar, pidiendo la gracia de ser "oyentes del Espíritu" para **"ir en salida"**, demostrando "la cercanía a la gente" y partiendo "no de las teorías sino de las situaciones concretas". De esta manera el Papa reflexiona sobre el texto del libro de los Hechos de los Apóstoles, en donde se lee que "Un ángel del Señor se presentó a Felipe y le dijo: «Dirígete hacia el sur, por el camino que baja de Jerusalén a Gaza; no pasa nadie en esos momentos»".

En su alocución, Bergoglio explicó que, tras el martirio de Esteban, "este fue el comienzo de una gran persecución contra la Iglesia de Jerusalén. Todos, excepto los apóstoles, se dispersaron por las regiones de Judea y Samaría". Y como dijo el Papa fue este "viento" de la persecución la que empujó a los discípulos a ir a otras tierras.

Y así como el viento lleva las semillas de las plantas a otras tierras y se cosechan allí, también con los apóstoles, fueron a otras tierras, con la semilla de la Palabra, y sembraron la Palabra de Dios. Es así como digamos nació la "propaganda fide", a partir de una persecución, de un viento, llevaron la evangelización los discípulos.

Francisco subrayó también cómo a través del Espíritu Felipe, y nosotros los cristianos, seamos empujado a la evangelización. Esto evidencia, y se estructura en tres palabras claves: **"levántate", "acércate" y "comienza desde esta situación"**.

La evangelización no es un plan bien hecho de proselitismo: "vamos aquí y hacemos tantos prosélitos, y allá otros tantos..." "No... es el Espíritu que te dice cómo debes ir llevando la Palabra de Dios, para llevar el nombre

de Jesús. Y comienza diciendo: "álzate y ve". Álzate y ve a ese lugar. **No existe una evangelización desde una oficina. "álzate y ve". Siempre en salida. "Ve".** En movimiento. Ve al puesto donde tú debes proclamar la Palabra.

El Santo Padre recuerda a tantos hombres y mujeres que dejaron su patria y familia para ir a tierras lejanas

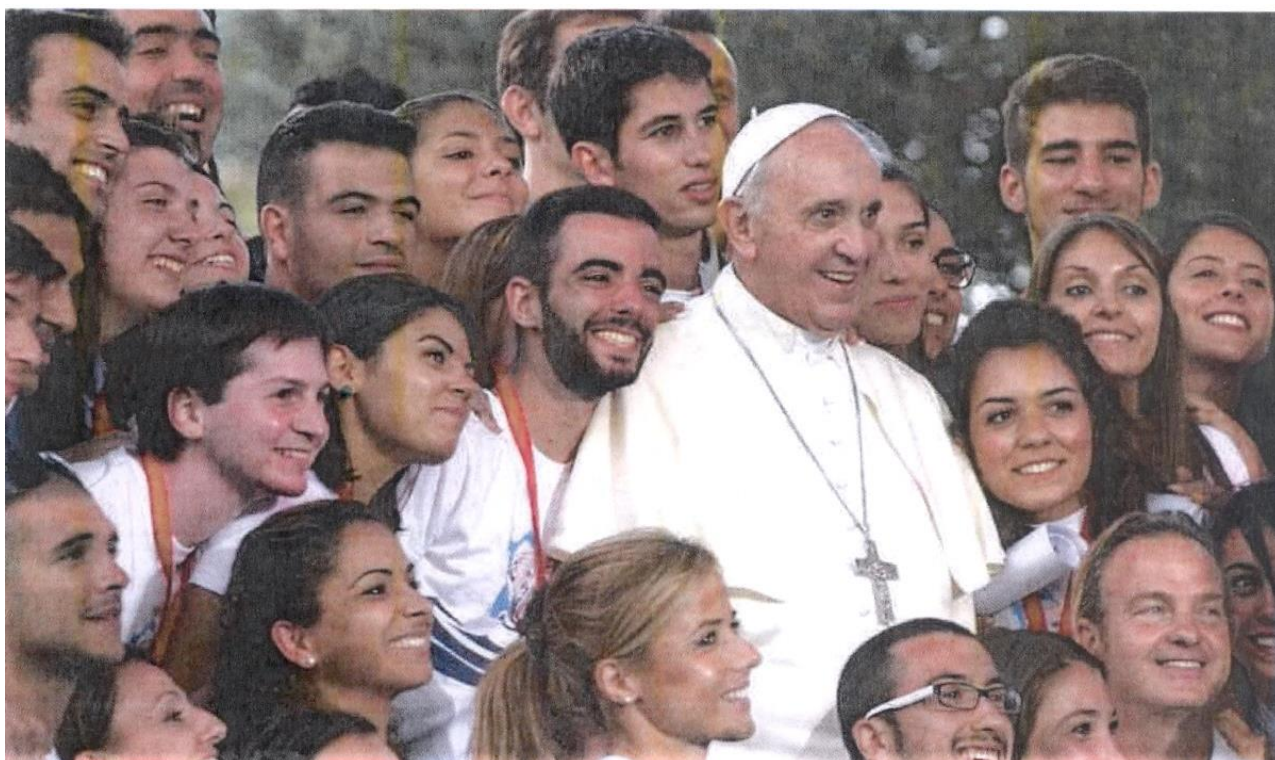
llevando la Palabra de Dios. Y tantas veces, "sin ser preparados físicamente, porque **no tenían los anticuerpos para resistir enfermedades de aquellas tierras**", morían jóvenes o "martirizados": son, dice el Papa, recordando palabras que le refirió un cardenal, son "mártires de la evangelización".

El Pontífice explicó que **no sirve ningún "vademecum de la evangelización"**, sino que es necesaria, "la cercanía", aproximarse,

"para ver qué sucede" y comenzar "a partir de esa situación", y no de la "teoría". **No se puede evangelizar con la teoría, la evangelización es como una lucha cuerpo a cuerpo**, y de persona a persona. Se comienza a partir de la situación, y no de la teoría. La evangelización, anuncia a Jesucristo y la valentía del Espíritu lo lleva a bautizarlo.

"Ve más allá, ve, ve, hasta que sientas que ha terminado tu obra. Esta es la evangelización. Estas tres palabras son la clave para todos nosotros cristianos, que debemos evangelizar con nuestra vida, con nuestro ejemplo, y también con nuestra palabra. "Álzate, álzate"; "acércate": cercanía; es "comenzar de esa situación", esa concreta situación. Un método sencillo, pero es el método de Jesús. Jesús evangeliza así. Siempre en camino, siempre en su camino, siempre cercano a la gente, y siempre comenzaba de situaciones concretas, partía de la concreción.

Por último, el Papa dijo que para evangelizar se puede solamente con estas tres actitudes, pero bajo la fuerza del Espíritu. Sin el Espíritu, no sirven ni siquiera estas tres actitudes. Es el Espíritu que nos empuja a **alzarnos, a acercarnos, y a comenzar a partir de esas situaciones**.

RESUM DE L'EXHORTACIÓ APOSTÒLICA DEL PAPA FRANCESC

“ GAUDETE ET EXSULTATE ”

SOBRE LA CRIDA A LA SANTEDAT EN EL MÓN ACTUAL

Nota de la Premsa

RESUM DE L'EXHORTACIÓ APOSTÒLICA DEL SANT PARE FRANCESC

“El meu humil objectiu és fer ressonar una vegada més l'anomenat a la santedat, procurant encarnar-ho en el context actual, amb els seus riscos, desafiaments i oportunitats”

Capítol 1: LA CRIDA A LA SANTEDAT

Hi ha molts tipus de sants. A més dels sants oficialment reconeguts per l'Església, hi ha moltes més persones corrents que no figuren als llibres d'història i, tot i així, han estat decisives per a canviar el món. Inclouen

molts cristians el martiri dels quals és un signe del nostre temps. «Cada sant és una missió; és un projecte del Pare per reflectir i encarnar, en un moment determinat de la història, un aspecte de l'Evangeli». La santedat és viure els misteris de la vida de Crist, «morir i ressuscitar constantment amb ell», i reproduir en la pròpia existència diferents aspectes de la vida terrenal de Jesús: la seva proximitat als últims, la seva pobresa i altres manifestacions del seu lliurament per amor. «Permet a l'Esperit Sant que forgi en tu aquest misteri personal que reflecteixi Jesucrist en el món d'avui», en la missió de construir el regne d'amor, justícia i pau universal.

La santedat és tan diversa com la humanitat; el Senyor té en ment un camí particular per a cada creient, no solament per al clergat, els consagrats, o els que viuen una vida contemplativa. Tots estem cridats a la santedat, qualsevol que sigui el nostre paper, «vivint amb amor i oferint el propi testimoni», i en les ocupacions de cada dia, orientats cap a Déu. Entre les formes de donar testimoni hi ha els «estils femenins

de santedat», de dones santes famoses i també de tantes dones «desconegudes o oblidades» que han transformat les seves comunitats. A més de grans desafiaments, la santedat creix a través de gestos petits: rebutjant les crítiques, escoltant amb paciència i amor, dient una paraula amable a una persona pobre.

La santedat et manté fidel en el més profund de tu mateix, lliure de tota forma d'esclavitud, i donant fruit en el nostre món. La santedat no et fa menys humana, ja que és una trobada entre la teva debilitat i el poder de la gràcia de Déu. Però necessitem moments de soledat i de silenci davant Déu, per enfrontar-nos al nostre jo veritable i deixar entrar-hi Déu.

Capítol 2: DOS SUBTILS ENEMICS DE LA SANTEDAT

El **gnosticisme** i el **pelagianisme**, dues «falsificacions de la santedat» que van sorgir en els primers segles cristians, segueixen sent enganyoses. Aquestes heretgies proposen «un immanentisme antropocèntric disfressat de veritat catòlica» en exagerar la perfecció humana desconnectada de la gràcia.

Els gnòstics no mesuren la perfecció de les persones pel seu grau de caritat, sinó per la quantitat de dades i coneixements que acumulen. En separar l'intel·lecte de la carn, redueixen els ensenyaments de Jesús a una lògica freda i dura que busca dominar-ho tot.

Però en realitat, la doctrina «no és un sistema tancat, privat de dinàmiques capaces de generar interrogants, dubtes, qüestionaments». L'experiència cristiana no és un conjunt d'elucubracions mentals; la veritable saviesa cristiana no ha de desconnectar de la misericòrdia cap al proïsme.

Sobrevalorar la intel·ligència (gnosticisme) o la voluntat humana (pelagianisme) en detriment de l'acció de la gràcia

El mateix poder que els gnòstics atribuïen a la intel·ligència, els pelagians van començar a atribuir-lo a la voluntat humana, a l'esforç personal. Tot i que els pelagians moderns parlen de la gràcia de Déu amb discursos edulcorats, en el fons solen transmetre la idea que tot es pot amb la voluntat humana, com si ella fos una cosa pura, perfecta, omnipotent, a la qual s'hi afegeix la gràcia. Es pretén ignorar que en aquesta vida les fragilitats humanes no són sanades

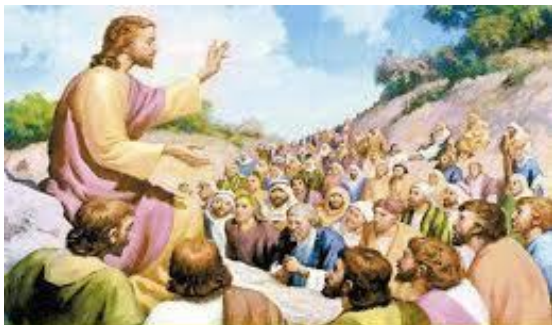
completament i definitivament per la gràcia. La gràcia, precisament perquè suposa la nostra naturalesa, no ens fa superhomes de cop, sinó que ens pren i transforma d'una forma progressiva. Si rebutgem aquesta manera històrica i progressiva, de fet podem arribar a negar i bloquejar la gràcia del Senyor. La seva amistat ens supera infinitament, no pot ser comprada per nosaltres amb les nostres obres i només pot ser un regal de la seva iniciativa d'amor. Solament a partir del do de Déu, lliurement acollit i humilment rebut, podem cooperar amb els nostres esforços per deixar-nos transformar més i més.

Quan sobrevaloren la voluntat humana i les seves pròpies capacitats, alguns cristians poden tendir cap a una obsessió per la llei, la fascinació per mostrar conquestes socials i polítiques, l'ostentació en la cura de la litúrgia, de la doctrina i del prestigi de l'Església, la vanagloria lligada a la gestió d'assumptes pràctics, l'embadaliment per les dinàmiques d'autoajuda i de realització autoreferencial. La vida de l'Església es converteix en una peça de museu o en una possessió de pocs. Això priva l'Evangelí de la seva senzillesa captivadora i de la seva sal, i el redueix a un projecte que deixa poc espai a l'obra de la gràcia.

Capítol 3: A LA LLUM DEL MESTRE

A les Benaurances es dibuixa el rostre del Mestre, que nosaltres estem cridats a transparentar en la quotidianitat de les nostres vides. Aquí la paraula «feliç» o «benaurat», passa a ser sinònim de «sant», perquè expressa que la persona que és fidel a Déu i viu la seva Paraula aconsegueix, en el lliurament de si mateix, la veritable felicitat. Només podem viure-les si l'Esperit Sant ens envaeix amb tota la seva potència i ens allibera de la debilitat de l'egoisme, de la comoditat, de l'orgull.

El Papa Francesc descriu cadascuna de les Benaurances i la seva invitació, conclouent cada secció:

- Ser pobre en el cor, això és santedat.
- Reaccionar amb humil mansuetud, això és santedat.
- Saber plorar amb els altres, això és santedat.
- Buscar la justícia amb fam i set, això és santedat.
- Mirar i actuar amb misericòrdia, això és santedat.
- Mantenir el cor net de tot el que taca l'amor, això és santedat.
- Sembrar pau al nostre voltant, això és santedat.
- Acceptar cada dia el camí de l'Evangelí encara que ens porti problemes, això és santedat.

En el capítol 25 de l'evangelí de Mateu (vv. 31-46), Jesús torna a aturar-se en una d'aquestes benaurances, la que declara feliços els misericordiosos. «Si busquem aquesta santedat que agrada als ulls de Déu, en aquest text hi trobem precisament un protocol sobre el qual serem jutjats». Quan reconeixem Crist en el pobre i en

el que pateix, se'ns revela el mateix cor de Crist, els seus sentiments i opcions més profundes. «El Senyor ens va deixar ben clar que la santedat no es pot entendre ni viure al marge d'aquestes exigències». Algunes ideologies enganyoses ens porten d'una banda a separar aquestes exigències de l'Evangeli de la seva relació personal amb el Senyor, convertint així el cristianisme en una espècie d'ONG, llevant-li aquesta mística lluminosa que tan bé van viure i van manifestar els sants. D'altra banda, hi ha aquells que viuen sospitant del compromís social dels altres, considerant-lo quelcom superficial, mundà, secularista, immanentista, comunista, populista. O el relativitzen com si hi hagués altres coses més importants o com si només interessés una determinada ètica o una raó que ells defensen.

La defensa de l'innocent que no ha nascut, per exemple, ha de ser clara, ferma i apassionada, perquè allà hi ha en joc la dignitat de la vida humana, sempre sagrada, i ho exigeix l'amor a cada persona més enllà del seu desenvolupament. Però «igualmente sagrada» és la vida dels pobres que ja han nascut, que es debaten en la misèria, l'abandó, la postergació, el tràfic de persones, l'eutanàsia encoberta en els malalts i ancians privats d'atenció, les noves formes d'esclavitud. Tampoc la situació dels migrants no ha de considerar-se un tema secundari al costat dels temes «seriosos» de la bioètica.

Per a un cristià «només és possible l'actitud de posar-se en les sabates d'aquest germà que arrisca la seva vida per donar un futur als seus fills».

Capítol 4: SIGNES DE SANTEDAT EN EL MÓN D'AVUI

El Papa es refereix després a «alguns aspectes de la crida a la santedat que espero siguin especialment significatius», en forma de «cinc grans expressions d'amor a Déu i al proïsme que considero particularment importants a la llum d'alguns perills i limitacions presents en la cultura actual».

1) Perseverança, paciència i mansuetud.

Això descriu la fortalesa interior, basada en Déu, que fa possible donar un testimoni de constància a fer el bé. Hem de reconèixer i combatre les nostres inclinacions agressives i egoïstes. Els cristians «poden formar part de xarxes de violència verbal a través d'internet i dels diversos fòrums o espais d'intercanvi digital».

Els límits poden sobrepassar-se fins i tot en mitjans de comunicació catòlics, i la difamació i la calúmnia poden convertir-se en llocs comuns. «Crida l'atenció que de vegades, prenent defensa d'altres manaments, es passa per alt completament el vuitè: "No aixecar fals testimoni ni mentir", i es destrossa la imatge de l'altre sense pietat».

No ens fa bé mirar des de dalt, col·locar-nos en el lloc de jutges sense pietat, considerar els altres com indignes i pretendre donar lliçons permanentment. Aquesta és una

subtil forma de violència.

Anar pel camí cap a la santedat significa suportar «humiliacions diàries», per exemple «aquells que callen per salvar la seva família, o eviten parlar bé d'ells mateixos i prefereixen exaltar els altres en lloc de gloriar-se, trien les tasques menys brillants, i fins i tot de vegades prefereixen suportar alguna cosa injusta per tal d'oferir-la al Senyor». Aquesta actitud «suposa un cor pacificat per Crist, alliberat d'aquesta agressivitat que brolla d'un jo massa gran».

2) Alegria i sentit de l'humor

El sant és capaç de viure amb alegria i sentit de l'humor. Irradia els altres amb un esperit positiu i esperançat, fins i tot en temps difícils. El mal humor no és signe de santedat. La tristesa pot ser un senyal d'ingratitude pels dons rebuts de Déu. L'alegria consumista i individualista tan present en algunes experiències culturals d'avui no brinda una alegria veritable; el consumisme només empatxa el cor.

3) **Audàcia i fervor**

La santedat és “parresia”: és audàcia, és empenta evangelitzadora que deixa una marca en aquest món. «L'audàcia i el coratge apostòlic són constitutius de la missió». Si ens atrevim a anar cap a les perifèries, hi trobarem Jesús, allà, en els cors dels nostres germans, en la seva carn ferida, en la seva vida oprimida, en la seva ànima enfosquida.

L'Església no necessita tants buròcrates i funcionaris, sinó missioners apassionats, devorats per l'entusiasme de comunicar la veritable vida. Els sants ens sorprenen, ens desinstalen, perquè les seves vides ens conviden a sortir de la mediocritat tranquil·la i anestesiant. L'Esperit Sant ens fa contemplar la història en la clau de Jesús ressuscitat. D'aquesta manera l'Església, en lloc d'estancar-se, podrà seguir endavant acollint les sorpreses del Senyor.

4) **En comunitat**

La santificació és un camí en el qual vivim i treballem en comunitat amb altres. Compartir la Paraula i celebrar junts l'Eucaristia ens fa més germans i ens va convertint en comunitat santa i missionera. Això dóna lloc també a veritables experiències místiques viscudes en comunitat.

Però aquestes experiències són menys freqüents i menys importants que les coses petites de cada dia. Jesús convidava els seus deixebles a prestar atenció als petits detalls: el vi que s'acaba en una festa, una ovella que faltava, les dues monedes d'una vídua. A vegades enmig d'aquests petits detalls se'ns regalen experiències consoladores de Déu.

5) **En pregària constant**

L'oració confiada, qualsevol que sigui la seva durada, és la resposta d'un cor obert a la trobada amb Déu cara a cara, on pot escoltar-se la veu suau del Senyor. En aquest silenci és possible discernir, a la llum de l'Esperit, els camins de santedat que el Senyor ens proposa. Per a tot deixeble és indispensable estar amb el Mestre, escolta-lo, aprendre d'ell sempre. Déu ha volgut entrar en la història, i així també la nostra pregària està teixida de records. Mira la teva història quan preguis i hi trobaràs molta misericòrdia.

L'oració de súplica és expressió del cor que confia en Déu, que sap que sol no pot. L'oració de petició tantes vegades ens asserena el cor i ens ajuda a seguir lluitant amb esperança. L'oració d'intercessió té un valor particular, perquè és un acte de confiança en Déu i al mateix temps una expressió d'amor al proïsme.

En l'Eucaristia, la Paraula aconsegueix la seva màxima eficàcia, perquè és presència real del qui és la Paraula viva.

Capítol 5: COMBAT, VIGILÀNCIA I DISCERNIMENT

El diable és present des de les primeres pàgines de les Escriptures. No pensem que és un mite, una representació, un símbol, una figura o una idea. No baixem la guàrdia per acabar més exposats.

El nostre camí cap a la santedat és un combat constant per al qual tenim les armes poderoses que el Senyor ens dóna: la fe que s'expressa en la pregària, la meditació de la Paraula de Déu, la celebració de la Missa, l'adoració eucarística, la reconciliació sacramental, les obres de caritat, etc.

El camí cap a la santedat és una font de pau i d'alegria, que ens dóna l'Esperit. ¿Com saber si alguna cosa ve de l'Esperit Sant o si el seu origen està en l'esperit del món o en l'esperit del diable? L'única manera és a través del discerniment, que no és el mateix que la intel·ligència i el sentit comú, és també un do que cal demanar. Avui dia, el do del discerniment s'ha tornat particularment necessari perquè la vida actual ofereix enormes distraccions, i el món les presenta com si fossin totes vàlides i bones. El discerniment és una gràcia. No pertany només als més intel·ligents o als millors educats. No requereix habilitats especials, sinó una

disposició a escoltar: el Senyor, els altres, la realitat mateixa que sempre ens desafia de maneres noves. Només qui està disposat a escoltar té la llibertat per a renunciar al seu propi punt de vista parcial o insuficient, als seus costums, als seus esquemes. Hem de discernir els plans de Déu, per no oblidar la seva invitació a créixer. Per aquesta raó, demanaré a tots els cristians que examinin diàriament la seva consciència en un diàleg sincer amb Déu.

Necessitem el silenci de l'oració prolongada per percebre millor el llenguatge de Déu, per interpretar el significat real de les inspiracions que creiem haver rebut, per calmar la nostra ansietat i veure el conjunt de la nostra existència renovada a la llum de Déu.

Aquesta actitud de discerniment implica l'obediència a l'Evangeli com a últim criteri, però també al Magisteri que el custodia, intentant trobar en el tresor de l'Església el que sigui més fecund per a "l'avui" de la salvació; ja que la rigidesa no té lloc davant l'etern "avui" del Senyor ressuscitat.

Déu ho demana tot de nosaltres, i també ens ho dona tot. No vol entrar en les nostres vides per disminuir-les sinó per dur-les a plenitud. Demanem que l'Esperit Sant infongui en nosaltres un intens anhel de ser sants per a la major glòria de Déu i animem-nos els uns als altres en aquest intent. Així compartirem una felicitat que el món no ens podrà prendre.

La **alegría** es un signo que hace creíble y atractiva nuestra vida, que habla de plenitud en la que la vida aparece en toda su positividad. La alegría de los sencillos, de los humildes, la "**perfecta alegría**", mantenida en medio de los contratiempos, de las noches espirituales, de la enfermedad y de la vejez, de la falta de vocaciones..., nunca es autorreferencial o autocomplaciente, sino que nos remite a Dios que sabemos que nos ama y nunca nos abandonará. Esa **alegría**, mantenida en medio de tribulaciones (cf. 2Cor 7, 4; Col 1, 24), habita en lo más profundo del creyente y consiste en la vida escondida con Dios; esa **alegría** produce "un gozo inefable y radiante" (1P 1, 8) y nos abre al futuro, consintiendo la esperanza.

Esta **alegría**, es la que nadie nos puede robar pues surge del encuentro personal y comunitario con Cristo, del camino de configuración con él y de aspirar a tener los mismos sentimientos que Él (cf. Flp 2, 5). Esta **alegría** habla de una vida plena, de una vida abundante (cf. Jn 10, 10): "Es vuestra vida la que debe hablar, una vida en la que se trasparente la **alegría** y la belleza de vivir el Evangelio y de seguir a Cristo". Esta **alegría** proclama que creer en Jesús, abrirle la puerta de nuestros corazones, no quita nada, sino que lo da todo, da sentido pleno a una existencia pues, como dice Agustín: "Nos hiciste Señor para ti y nuestro corazón está inquieto hasta que descanse en ti". Esta **alegría** dice a todos que la vida consagrada merece la pena, y anuncia con voz profética que Dios es "belleza, seguridad, descanso", que Dios es el "Todo: todo bien, sumo bien", que "quien a Dios tiene nada le falta", y que "Dios es capaz de colmar nuestro corazón y de hacernos felices".

Desgraciadamente no podemos menos de reconocer que entre nosotros hay, siempre más de los que sería de desear, consagrados que tienen "permanentemente cara de funeral" y "cuya opción parece ser la de una cuaresma sin pascua". Un consagrado, también para poder llegar a los jóvenes y proponerles la vida consagrada como un camino posible a seguir, ha de tener bien presente que "un seguimiento triste es un triste seguimiento", y que la **alegría** para él no es una posibilidad, sino una gran responsabilidad.

En momentos delicados y duros, como los momentos que atraviesa la vida consagrada hoy, si queremos acercar Jesús a los jóvenes y éstos a la vida consagrada, los consagrados hemos de ejercitarnos en la **alegría**. Por una parte para derrotar el spiritu tristitiae, que siempre supone una amenaza, para otros porque un consagrado no puede privar al mundo del testimonio de la **alegría** que brota de la fe y abre a la esperanza.

Lo ha dicho el Papa Francisco

La Iglesia es femenina

Gavriek María Otalora

Aportación del H. Desiderio Pérez Ramos

Lo ha dicho el **Papa Francisco**: “la Iglesia es femenina”. Y eso que los que siguen las reformas de este gran pastor afirman que no es precisamente en este campo donde se han producido mayores avances en su pontificado. Se han dado algunos pasos pero con un andar más despacio que en otros temas. **La situación eclesial de la mujer no es evangélica si lo pensamos honestamente, es decir, poniendo el acento en cómo Jesús las trataba**, sin considerarles en minoría de edad eclesial, tantos siglos desdichados para ellas en todos los órdenes, no solo dentro de la Iglesia. Todavía no pueden ser ordenadas sino que sufren el ninguneo como mujeres en la participación en las responsabilidades de la Iglesia. El suplemento *Mujeres Iglesia Mundo* de *L'Osservatore Romano* (marzo 2018) publica la denuncia de “la explotación generalizada de las monjas con trabajos sin paga o sueldos muy bajos”, reclamando que la jerarquía eclesiástica debería dejar de tratarlas como simples sirvientes.

LA PARTICIPACIÓN
DE LA MUJER EN
LA IGLESIA NO SE PUEDE
LIMITAR A QUE HAGAN
DE MONAGUILLAS, DE
PRESIDENTAS DE CÁRITAS
O DE CATEQUISTAS...
¡NO! **DEBE HABER ALGO
MÁS, PERO MÁS EN
PROFUNDIDAD, INCLUSO
MÁS MÍSTICO**

Francisco,
28 de julio de 2013

La situación eclesial de la mujer no es evangélica si lo pensamos honestamente, es decir, poniendo el acento en cómo Jesús las trataba, sin considerarles en minoría de edad eclesial, tantos siglos desdichados para ellas en todos los órdenes, no solo dentro de la Iglesia. Todavía no pueden ser ordenadas sino que sufren el ninguneo como mujeres en la participación en las

responsabilidades de la Iglesia. El suplemento *Mujeres Iglesia Mundo* de *L'Osservatore Romano* (marzo 2018) publica la denuncia de “la explotación generalizada de las monjas con trabajos sin paga o sueldos muy bajos”, reclamando que la jerarquía eclesiástica debería dejar de tratarlas como simples sirvientes.

¿Sólo han existido cuatro mujeres con méritos -y ninguna laica- en la historia de la Iglesia para ser declaradas doctoras? Además de constatar la presencia única de los varones en las demás instituciones eclesiales o ministerios eclesiásticos (cardenalato, episcopado, sacerdocio, diaconado...).

Las monjas y religiosas son mujeres que se han consagrado a vivir radicalmente el testimonio evangélico y sin embargo, **con el Código de Derecho Canónico en la mano, su discriminación sí cabe**, es más grave que la de las mujeres laicas. El 22 de julio de 2017, el Vaticano dio licencia a la hermana **Pierrette Thiffault** para celebrar una boda en una diócesis de Quebec, debido a la escasez de sacerdotes forzando el capítulo V del Código de Derecho Canónico que afirma lo siguiente: “Donde no haya sacerdotes, ni diáconos, el obispo diocesano, previo voto favorable de la Conferencia Episcopal y obtenida licencia de la Santa Sede, puede delegar a laicos para que asistan a los matrimonios”. Y en otro lugar se afirma que el obispo y el párroco pueden delegar en sacerdotes y en

diáconos la facultad de asistir a los matrimonios; pero en ningún canon se menciona a las religiosas ni a las monjas.

Quizás la verdadera razón la da **Dolores Aleixandre**: existe un temor en la Conferencia Episcopal, como si cualquier mujer que defiende sus derechos estuviera reclamando la ordenación. Pero no se trata de eso, sino de que el Evangelio empuja de abajo hacia arriba, porque habla de una comunidad circular en la que alguien tiene la presidencia, pero en la que todos somos hermanos y hermanas. Me pregunto por qué tenemos tanto miedo al sueño circular y fraterno de **Jesús**; creo que tenemos mucha confusión entre autoridad y poder.

Y a pesar de todo, la mayor parte de quienes asisten a los actos religiosos son laicas mientras los que tienen responsabilidades en la Iglesia son varones. Francisco está impulsando una presencia mayor de seglares en

la curia romana pero su reforma se enfrenta a una desigualdad poco acorde con los tiempos e injustificable por la esencia de los textos evangélicos. **La Iglesia es femenina, sí, aunque de momento solo en el género sustantivo gramatical.**

Toda la Iglesia necesita incorporar las aportaciones de mujeres a la experiencia comunitaria cristiana; no es un problema de laica o consagrada, sino de estatus de dignidad personal como seguidoras de Cristo. Las monjas de Estados Unidos, por ejemplo,

llevan años en el ojo del huracán de la Curia romana pidiendo una Iglesia que no discrimine a las mujeres, que han seguido a **Jesús** desde Galilea (Mc 15,41; Mt 27,55), algo que confirma Lucas (8,1-3) con otras fuentes. **Ellas fueron las que recibieron la noticia de la Resurrección.** Por tanto podemos creer que han acompañado a Jesús en su predicación del reino, aceptando su misma vida desinstalada, asistiendo a su enseñanza y a sus curaciones. No le abandonan cuando está en la cruz y fueron las testigos del Resucitado. Aun sin ser mencionadas explícitamente, algo propio del lenguaje inclusivo, estas mujeres están presentes en el grupo de discípulos reunidos a los que el Resucitado confía la misión y entrega el Espíritu.

En cuanto a **Pablo**, se encuentra a cristianas en sus lugares de misión y él las respeta, a la vez que reconoce y admira su labor. **Pablo** defiende el matrimonio ante las posturas ascéticas que comenzaban a surgir (1 Cor 7,5) y lo concibe como una relación de reciprocidad e igualdad entre varón y mujer, haciéndose eco de las tradiciones de Jesús (1 Cor). Pablo menciona a Febe, a quien llama “diácono” o “presidente” de la iglesia de Cencreas (Rom 16,15). “Ya no hay hombre ni mujer...” (Gal 3, 28).

Por los escritos extracanónicos y por los Hechos apócrifos de los apóstoles, se puede ver la resistencia que pusieron las mujeres para no perder protagonismo, sobre todo en Asia Menor ante el movimiento general de patriarcalismo que se dio en la Iglesia. Cuando a las casadas se las sometió al marido, optaron por permanecer célibes, lo que les daba una mayor posibilidad de participación eclesial. Sin embargo, muy pronto también estos grupos de mujeres célibes fueron controlados por varones.

No se puede encontrar en boca de Jesús un dicho o palabra que minusvalore o justifique la subordinación de la mujer. El comportamiento patriarcal de la Iglesia posterior con la mujer no pudo basarse ni en Jesús ni en su actitud sino en razones más humanas Sin embargo, la Carta Apostólica Ordinatio Sacerdotalis de **Juan Pablo II** afirma que “este tema atañe a la misma constitución divina de la Iglesia”, que “la Iglesia no tiene la facultad de conferir la ordenación sacerdotal a las mujeres y que este dictamen debe ser considerado como definitivo”. Pero no es dogma de fe.

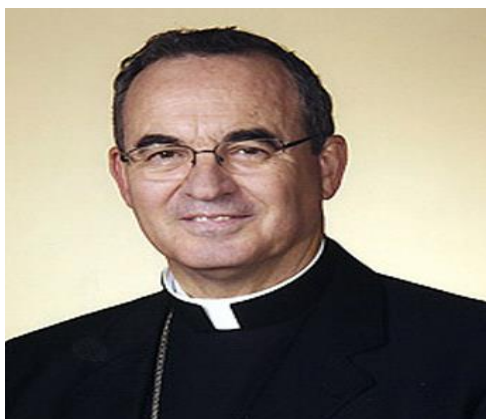

El biblista **Xabier Pikaza** es claro: Jesús no quiso algo especial para las mujeres. Quiso para ellas lo mismo que para los varones. La singularidad de la visión de Jesús sobre las mujeres es la “falta de singularidad”: no buscó un lugar especial para ellas, sino el mismo lugar de todos, es decir, el de los hijos de **Dios**.

Trobada de religiosos i religioses de l'Arquebisbat de Tarragona

Valls, Tarragona, Reus i Cambrils (Casa St. Josep)

G. Xavier Fortuny i Llobera

El dissabte 26 de maig diferents comunitats de religiosos/es de Valls, Tarragona, Reus i Cambrils (Casa St. Josep) hem celebrat una trobada de la diòcesi de Tarragona. Feia mesos que des de la Delegació de Vida Consagrada havíem pensat en una jornada de reflexió y de convivència fraterna, però l'edat, els compromisos, els desplaçaments... semblaven elements que ho dificultarien, però no ha estat així, ans el contrari. Tres punts de concentració i un autobús que ens ha portat a Cambrils ha propiciat que un nombre de 53 Consagrats/des ens trobéssim per compartir la vida

fraterna.

La Convocatòria assenyalava les 11 h per la trobada a la Casa St. Josep. El text de l' "exhortació apostòlica Gaudete et exultate" del Papa Francesc ha estat l'excusa per dividir-nos en 5 grups; cada grup ha llegit un capítol i l'ha comentat amb 3 preguntes proposades. No calia buscar ni secretari ni ningú que

exposés el que s'havia treballat perquè no hi havia prevista cap posada en comú.

El grup de 8 o 10 persones era l'excusa per tal que ens coneguéssim i compartíssim el nostre ésser de consagrats.

Sense preses i quan cada grup ho ha cregut convenient hem continuat el nostre compartir davant la façana de la casa tot esperant l'hora de l'Eucaristia. Aquesta ha estat preparada pels Germans de la casa i presidida per l'Arquebisbe Jaume Pujol, concelebrant amb Mn. Albert Palacín (capellà de la casa) i amb el Pare Pere

Cardona (caputxí, delegat diocesà i antic alumne de Josepets).

I després de la Missa cap a l'altra taula. No cal dir que ha estat un altre moment idoni per assolir l'objectiu de la trobada. El dinar i la sobretaula posterior han donat pas a una visita a la casa: infermeria, biblioteca, sala de les papallones, sala dels màrtirs...

A l'hora indicada l'autobús s'ha fet present per retornar-nos als llocs de concentració i cadascú cap a la seva comunitat. Podem dir que ens han quedat ganes de repetir l'experiència sigui a la casa St. Josep o bé en una altra casa d'una altra congregació.

 Arquebisbat
de Tarragona

La visita del G. Superior General

Orientacions concretes que caldrà donar-hi resposta

G. Jaume Pujol i Bardolet

Hem tingut la visita del G. Superior General, Robert Schieler que ens ha donat unes orientacions que ara esquemàticament em proposo de precisar.

El G. Superior ens anima a prendre consciència i responsabilitat sobre les qüestions següents:

1. Situacions emergents:

Hi ha vocacions **emergents** que cal formar, guiar i acompanyar. És un repte important que tenim avui. És un temps de gràcia que pot beneficiar una bona florida de l'Institut. Durant 250 anys l'Institut ha estat exclusivament en mans dels Germans; avui es comparteix amb lasal·lians compromesos.

Ens hem sentit desafiats perquè formem, guiem i acompanyem les vocacions **emergents** per al ministeri educatiu de l'Església, segons el carisma del Fundador.

Amb el nou paradigma de la societat que se'ns presenta se'ns demana de respondre a les necessitats **emergents** del Poble de Déu, especialment dels pobres.

Avui l'Institut té la sort de comptar amb l'**emergència** de comunitats intencionals de Germans, Associats/es i Col·laborador/es. Però perquè aquestes comunitats tinguin una presència a l'Institut han d'assegurar:

- Una experiència de la presència de Déu enriquida amb l'oració comuna i la reflexió basada en al Sagrada Escripura.
- Una lectura comuna dels signes dels temps a la llum del projecte de Jesús per al Regne de Déu.
- L'aplicació, en les realitats locals, del carisma lasal·lià, realitzada en comú i guiada per l'Esperit Sant.
- La remodelació de la forma de la nostra presència lasal·liana en el món, sempre en desenvolupament i procés, basada a partir d'experiències comunitàries.

A mida que les tradicions culturals atemporals i les pràctiques religioses aparentment van perdent rellevància, van **emergent**, nous paradigmes, que esdevenen reptes, i que sorgeixen a partir del creixement de la secularització i la postmodernitat, sobretot a Europa. Ens urgeix més presa de consciència per la missió educativa dels pobres i la promoció de l'Associació lasal·liana.

2. **La remodelació i la reimaginació de l'Institut.** Ens diu textualment el G. Superior: "Germans, tinc l'experiència de que el nostre Institut, influenciat per l'Esperit Sant, està essent **remodelat i reimaginat** de manera que puguem ser testimonis més creïbles i rellevants de la resurrecció de Jesús i del seu projecte per a la humanitat".

3. **L'Associació, la Missió i la Comunitat.** En el context de la transició que vivim el G. Superior ens parlà de tres components de la missió lasal·liana avui: **la Associació, la Missió i la vida de Comunitat:**

Associació: la canviant realitat demogràfica de l'Institut és un temps de gràcia. Ens hem sentit desafiats perquè formem, guiem i acompanyem les **vocacions emergents** per al ministeri lasal·lià, que és d'Església

Comunitat: Es tracta de compartir la fraternitat que vivim en les nostres comunitats amb els nostres col·laboradors, amb joves amb inquietud vocacional. Ja tenim comunitats mixtes en les que Germans i Col·laboradors viuen junts. En el procés de refundació aquests comunitats són

essencials. Avui les nostres comunitats són de nombre reduït, cosa que dona l'oportunitat de la gràcia de Déu en tots els llocs. "Jesús n'és el fonament, l'Evangeli n'és la tasca i la comunitat n'és el procés" (O'Murchi). Per mitjà de la comunitat cal descobrir les necessitats emergents del Poble de Déu, sobretot dels pobres.

Missió: Té una dimensió més enllà de les fronteres amb la finalitat de portar-hi la Bona Nova i l'educació humana i cristiana als joves i nens pobres. Una missió que es fa des de l'esperit de fe i zel, tan característic de la identitat del nostre Institut, tot sentint-se **"Ministres de Déu i Ambaixadors de Jesucrist"**. Entre tots fem la missió lasal·liana.

L'Associació Lasal·liana, la Comunitat i la Missió són tres dimensions del nostre carisma. Els vulnerables, els desatesos i els abandonats esperen les nostres mans esteses.

NOS HABLA EL H. Visitador

Con motivo del 367 centenario del nacimiento del Fundador y en recuerdo de la visita del H. Superior General

Estimado Hermano y Asociado:

En este lunes que cierra el mes de abril celebramos el 367 aniversario del nacimiento del Fundador. Tal día como hoy, allá por el año 1651 en Reims veía por vez primera la luz del día Juan Bautista de La Salle.

Nos alegramos y damos gracias a Dios tanto por su itinerario evangélico como por el valioso patrimonio que nos ha legado. Es justo que en tal efemérides reconozcamos su abandono en Dios y el vigor de su fe. Fe arraigada en Jesucristo; fe que le ayudó a exponerse y dejarse afectar por la vida; fe que le condujo a superar prejuicios y a dejarse tocar el corazón por los niños y jóvenes; fe que le dio coraje para arrinconar un futuro suficientemente controlado y a buen recaudo; fe que, por superando todo temor, le llevó a fundar una comunidad de Hermanos deseosos de afrontar las necesidades educativas de los más desvalidos. Gracias a todo ello, seguimos teniendo razón de ser. Gracias a la persona de San Juan Bautista de La Salle y a la tradición viva de la Familia Lasaliana, nos sentimos apremiados a asumir la misión confiada por la Iglesia; nos sentimos urgidos a mirar más allá en el mundo de la educación, sin perder de vista a los niños y jóvenes más vulnerables.

Confianza en Dios, esperanza en una sociedad mejor, fuerza para cambiar, compromiso... Éstas son algunas de las actitudes requeridas para este tiempo que vivimos; tiempo que, como a Juan Bautista, nos demanda arrojo para asumir riesgos; tiempo que nos empuja a reimaginar un nuevo comienzo, y nos reclama esa fidelidad creativa atenta a la sintonía con el Espíritu.

Tenemos razones para la esperanza. De ello estoy plenamente convencidos. Por nuestra impaciencia nos gustaría disfrutar ya de esa claridad propia del verano. Pero hoy es nuestro tiempo y, por eso, aceptamos de buena gana y con alegría la responsabilidad de ser miembros vivos, personal y comunitariamente, en un momento histórico como éste.

La visita del Hermano Superior Robert Schieler y del Consejero para la Región RELEM, Hermano Aidan Kilty, la podemos encuadrar dentro de este momento singular que vivimos y la consideramos como acicate para ganar enteros en coherencia y fidelidad a esta vocación lasaliana. Por ello os enviamos los textos

que durante este par de semanas se han ofrecido en distintos encuentros celebrados con Hermanos y Asociados.

Sirvan estas páginas de recuerdo y testimonio de los días de su paso entre nosotros. Pero, además, y muy especialmente, creemos que su contenido es horizonte en el que inspirarnos, es ayuda para continuar centrándonos en la misión como Hermanos, Asociados y Comunidades Lasalianas. Por último, sirva este envío también como sencillo gesto de agradecimiento por la generosidad y amabilidad mostradas, tanto por el Hermano Robert como por el Hermano Aidan, en la relación con un número nada desdeñable de personas en los días que han convivido con nosotros.

Felicidades en el día del nacimiento del Fundador. Fraternalmente,

H. José Román Pérez Conde

UN TRESOR ARTÍSTIC,

ELS VITRALLS DE LA CAPELLA DE CAMBRILS

G. Jordi Oller i Madí

Durant els primers dies del mes de febrer entre els anys 1981 a 1987 (no es pot precisar l'any), el vent va xiular molt fort a la comarca del Baix Camp. Com a conseqüència de la ventada es varen trencar 2 ó 3 vidres

policromats dels vitralls de l'absis de la capella de la Casa Sant Josep de Cambrils. El sinistre "providencial" va afectar a la túnica del vitrall de Sant Pau, apòstol.

Es va desmuntar la part interior del vitrall i es va dur a Barcelona a restaurar-lo. El vitraller que va fer la feina va ser el Sr. Bonet del carrer d'Astúries n. 6 de la zona de Gràcia (Barcelona).

La gran sorpresa per part meua, va ser quan vaig anar a buscar el vitrall reparat; el Sr. Bonet va començar a parlar-me amb una fascinació insòlita per la descoberta que havia fet sobre l'autoria del vitrall.

Amb molta emoció em va dir que l'artista que va fer aquella obra va ser **Ludwig Dietrich von Bëarn**. L'autenticitat de l'afirmació quedava confirmada per la signatura i dades originals que es podien (i encara es poden) llegir al peu vitrall: Dikmek, L. Dietrich C/ Provença 209. **Bercelona**".

Com es pot suposar, gràcies als aclariments i explicacions per part del Sr. Bonet, i dels operaris del seu taller, vaig entendre que aquell vitrall era un tresor. Després de diverses consultes vaig descobrir que l'artista Ludwig Dietrich estava catalogat com un dels millors vidriers de l'escola modernista de Barcelona. I gràcies al vent del Baix Camp vàrem poder descobrir una autèntica obra d'art d'una categoria i

valor remarcables.

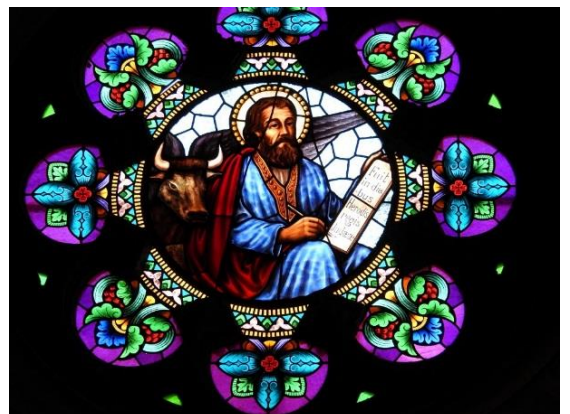
Ludwig Dietrich von Bëarn va néixer l'any 1872 a la ciutat de Forbach (Alsàcia). Degut a les guerres franco-prusianes va fugir de França i va establir el seu taller a Barcelona.

Per la seva vàlua i la seva tècnica, Dietrich va formar una escola pròpia d'artistes, fent autèntiques filigranes amb el vidre, el color, la llum i la imatge.

Joan Vila-Grau i Francesc Mon, autors del llibre "Els vitrallers de la Barcelona Modernista", consideren Dietrich com **"el punt culminat del vitrall modernista català"**.

A les pàgines 155 a 163 de l'esmentat llibre, es comenten uns vitralls de Dietrich que es troben en un edifici de la vila de Cerdanyola del Vallès i l'artista és catalogat com un home d'un gran ofici i que el seu treball és una autèntica obra mestra.

En el llibre esmentat es pot llegir *"Tant per la seva edat en l'època en portà a terme seva obra, com per l'encert i la puixança vitrallista, podem considerar el conjunt de vitralls de Cerdanyola com l'obra de plenitud d'aquest vitraller, que passada l'eufòria modernista tornà a les formes acadèmiques i amanerades, que foren per a ell i per a tots els vitrallers de la seva època el gran perill i temptació que sempre sotjava"*.

PRESIDENT I FUTUR DE L'INSTITUT

¿ D'INSTITUT DE GERMANS DE LES ESCOLES CRISTIANES A SOCIETAT LASAL·LIANA D'ESCOLES CRISTIANES ?

G. Jaume Pujol i Bardolet

"Germans, tinc l'experiència de que el nostre Institut, influenciat per l'Esperit Sant, està essent remodelat i reimaginat de manera que puguem ser testimonis més creïbles i rellevants de la resurrecció de Jesús i del seu projecte per a la humanitat". (G. Robert

Em referiré sobretot a Europa. És evident que el present ja el coneixem: un bon grup de Germans som grans i d'altres es van fent grans sense que hi hagi previsions immediates de relleu. Per aquesta raó el futur ja està endegat d'una nova manera. El G. Superior General, tant en la Carta Pastoral de 2017 com en la sessió intercapitular i com en la visita a que acabem de rebre, ens orienta decididament per incrementar el sentit d'Associació. Ens diu que, sobretot a Europa degut al curs

ràpid de secularització s'estan produint canvis importants en tots els àmbits de la societat, també en el nostre Institut. Ell mateix ens diu que l'Institut està essent remodelat per la influència de l'Esperit Sant i que cal orientar-se vers a nous models, tot i conservant la fidelitat al carisma.

M'arriscaré en presentar tal com veig es va construint del futur de l'Institut. Per una part, en el nostre terreny, observem la manca de noves vocacions per a Germà i al mateix temps l'augment de vocacions lasal·lianes de seglars. Això significa, al meu entendre, un procés de canvi de l'estructura de l'Institut tot continuant les obres. Començant per determinades zones veurem la desaparició progressiva dels Germans i això podria seguir a tot Europa. Llavors, clar, no serà *Institut canònic de Germans de les Escoles Cristianes*. Algú ha suggerit si es transformarà en un *Institut Seglar d'Escoles lasal·lianes cristianes*; en aquest cas ja té una altra identitat i estructura de funcionament. No seria Institut religiós des del punt de vista canònic.

Ara bé, un aclariment, quan es diu si se transformarà en un Institut Seglar o Tercer Orde, no sé si es vol dir en Institut Secular.

Pertanyen a la vida consagrada:

1. Els Ordes i congregacions religioses
2. Els Institut Seculars (que no tenen hàbit oficial i no viuen junts, tot que pertanyen a comunitats que es reuneixen periòdicament i depenen del President de la Comunitat; tenen vots públics; al seu voltant hi ha un grup d'associats que participen de la seva espiritualitat; només els que tenen vots són qualificats de religiosos).
3. Les Verges consagrades, que són assistides pel bisbe del lloc
4. Els anacoretas o eremites, també assistits pel bisbe del lloc

Que anem cap un Institut Lasal·lià Seglar sembla evident. Ara bé jo en diria *“Societat de Seglars Lasal·liana d'Escoles Cristianes”* per a l'educació cristiana i humana de la joventut. No seria institut religiós.

Algú diu ¿i no es podria transformar en Institut Secular? Crec sincerament que no, precisament perquè el Fundador va fundar una Societat de Germans d'Escoles Cristianes. Cert que no van ser religiosos fins el 1725. Però, l'estructura que volia el Fundador era d'una espiritualitat seriosa, d'una vida de comunitat i de l'exercici de la missió d'educació dels infants i joves. Els membres dels Instituts seculars viuen dispersos, en principi, cadascú a casa seva i no tenen una missió comuna (encara que ad libitum poden conuiu alguns en un mateix pis, si volen. El nostre Fundador volia que els Germans visquéssim junts.

Aquesta situació no ens ha de produir angoixa, però intentar, al menys, incrementar el nostre testimoni evangèlic. El G. Robert ens diu a la Carta Pastoral (pàg. 11) i ho va repetir a la sessió intercapitular, que hem de cultivar una profunda vida interior i fer una renovació espiritual, que cal una urgent necessitat de conversió espiritual i comunitària.

Aquests moments actuals són de la responsabilitat de tots els Germans no només dels superiors i responsables; tots hi hem de posar el coll.

Deixo com final d'aquest article unes paraules clarificadores del G. Superior General a la sessió intercapitular:

“Encara que la qüestió de l'estructuració apareix en molts dels informes, la pregunta més important és la de la transformació i la necessitat urgent de conversió personal i comunitària. L'Esperit Sant està instant als Germans a reafirmar l'orientació de les seves vides a Jesucrist, el seu projecte per al Regne de Déu i la promoció de l'Associació lasal·liana per a la Missió. La meva convicció que tal conversió portarà a cada Germà i a l'Institut a la possibilitat d'un futur inimaginable i vibrant”.

El G. Robert va acabar encoratjant una major intencionalitat amb respecte a la conversió personal i comunitària. Va demanar als Germans s'acompanyin en el seu caminar evangèlic i en la seva entrega al carisma lasal·lià.

Beat Nicolau Roland

Providencial iniciador en la fundació del'Institut

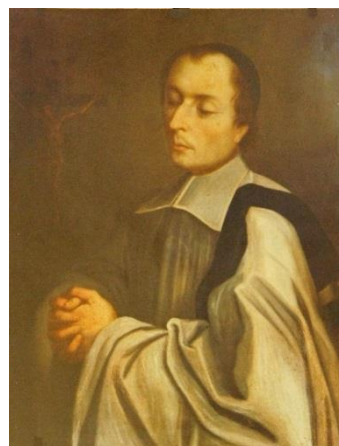
G. Jaume Pujol i Bardolet

Nicolau Roland (1642- 1678) tingué un rol important i decisiu en els últims anys de formació del jove Joan Baptista de La Salle. Fou el seu Director Espiritual. Roland funda un orfenat per nenes pobres i havent mort jove (als 35 anys) encarrega a La Salle de continuar la fundació d'aquesta obra. Suggereix a La Salle que faci el mateix per als nens pobres, però això no entrava en els seus plans. La influència de Roland, que li dóna la primera empenta, fa finalment que La Salle s'impliqui en aquest camp apostòlic i serà l'origen de la fundació de la Societat dels Germans de les Escoles Cristianes.-

Preliminar

El 27 d'abril és la data fixada per recordar i celebrar la festa del beat Nicolau Roland. Coincideix amb la festa de la Mare de Déu de Montserrat, circumstància que pot contribuir a que aquesta commemoració sigui oblidada. Emperò potser alguna de les nostres comunitats poden haver buscat un dia posterior hàbil pel res comunitari de Laudes i Vespres del Beat Nicolau Roland. Val la pena.

El beat Nicolau Roland fou el primer causant de la fundació del nostre Institut. Era Director espiritual de sant Joan Baptista de La Salle i li suggerí de fer amb els nens pobres el mateix que ell havia començat a fer amb les nenes orfes. Ell està ben bé a l'origen del nostre Institut.

Importància Nicolau Roland per al nostre Institut

Certament la té i molta. Va ser el primer a engegar tot el dinamisme de la fundació del nostre Institut. Amb ell apareix Adrià Nyel, Mme de Maillefer, el P. Barré, com anirem veient. Entre tots van donar un impuls a Sant Joan Baptiste de La Salle per la fundació de l'Institut, doncs com ell mateix digué en la Memòria dels començaments "m'ho havien suggerit diverses vegades però no entrava en els meus plans", però al final s'hi troba implicat i compromès «de començament en començament».

Situem a La Salle i als impulsors nomenats en el Gran Segle Francès, segle XVII. Un segle de gran espiritualitat i mística inspirat pel Cardenal de Bérulle, sant Vicenç de Paül (Lazaristes), Olier (Sant Sulpici), Bourdoise, Pagot, sant Lluís Maria Grignon de Montfort... conjuntament amb força altres sants i Fundadors.

QUI ERA NICOLAU ROLAND

Neix en un poblet a 9 Km. de Reims de família acomodada i benestant. El seu pare era comerciant de teles. A penes amb 5 anys, en quatre mesos, aprèn, a llegir gràcies a una tia seva.

Als 8 anys va començar els estudis d'humanitats al col·legi dels jesuïtes. Era un noi que causava impacte i admiració. Els seus companys d'escola el tenien per un noi afable, servicial, franc, obert, esperit ample i penetrant i amb cor generós i bon estudiant.

Tenia inclinació vers el sacerdocí. Als 11 anys, se sentí impactat assistint a una ordenació sacerdotal i sol·licità de rebre la tonsura que rebé de mans del Bisbe de Puy, ex-abat de l'abadia de saint Denis de Reims. Els jesuïtes l'invitaren a entrar a la Companyia de Jesús, però ell digué no, doncs volia ser sacerdot.

Una experiència adolescent

En la seva adolescència, acabats els estudis al col·legi dels jesuïtes interrompé la seva trajectòria sacerdotal fent un viatge per diferents províncies de França portant una vida mundana, per més que no de llibertinatge. Contra el consell del seu pare va participar en un ball, del qual penedit decideix que no hi tornarà més i que decididament torna a prendre l'itinerari de la seva vocació sacerdotal i que es dedicarà totalment a Déu. Però cal remarcar que en aquesta experiència mundana, tal com la defineixen els biògrafs, no hi hagué res de greu. A punt de morir va confessar que no havia perdut mai la innocència baptismal i que havia conservat intacta la puresa.

Trets de la personalitat de Nicolau Roland

Seguidament se'n va a París per estudiar filosofia i teologia que acaba als 21 anys amb el grau de doctor. Als 22 anys és ordenat diaca i poc després sacerdot. Ple de zel apostòlic comença a predicar en diferents llocs i tenia fama de bon orador i era agradablement escoltat. Se sent impulsat a ser missioner i pensa anar al Siam, però el convencen que a França hi ha moltes possibilitats de ser missioner i hi desisteix.

Tornat a Reims busca una comunitat i la troba amb el P. Jean Bagot, d'autèntica espiritualitat, que reunia joves seminaristes ajudant-los en la seva trajectòria eclesiàstica. Això ja fou un preludi del que després aniria fent. Poc després, als 24 anys, compra una casa al carrer Barbâtre de Reims per allotjar-hi pobres i fer actes de caritat. I també per allotjar seminaristes. Es digué que la seva casa fou el primer seminari de Reims. S'hi va reflectint el tarannà de la seva inclinació vocacional.

Té contactes amb Adrià Bourdoise, iniciador de la parròquia de sant Nicolau de Chardonnet, que recollia joves aspirants al sacerdoci i on s'hi vivia una profunda espiritualitat. També té contacte amb Jacques Olier, beneficiant de l'espiritualitat sulpician. Com tots ells està ben penetrat del fervor de l'espiritualitat berul·liana, que tant beneficià a França en uns moments molt positius per a la renovació del clergat francès.

Procés de la fundació de l'Institut de Germanes del Nen Jesús

Als 28 anys va a Reims durant 6 mesos, predica la Quaresma canviant la forma de predicar amb un llenguatge

més planer i evitant la grandiloqüència. El 18 de març de 1664 s'havia fundat la primera casa d'orfes per a nenes pobres per part de la Sra. Marie Varlet i Nicolau Roland havia aprofitat la trobada amb Barré a Rouen el 1670 per demanar-li dues Germanes de la Providència, Congregació fundada per Nicolau Barré, per ajudar la fundació de les Germanes del Nen Jesús de Reims. Foren Françoise Duval i Anne the Heart que hi anaren immediatament, el 27 de desembre del mateix any. Progressivament l'educació se li va fent més atractiva amb la influència de Barré i Charles Démi i d'altres.

El 4 d'agost de 1674 Nicolau Roland posa la primera pedra d'una capella per al servei de la naixent comunitat de Germans del Nen Jesús, que tenen l'orfanat de nenes pobres. Serà acabada i beneïda al cap de 11 mesos.

El 1672, com que tots dos, Nicolau Roland i Joan de La Salle eren canonges a la Catedral de Reims fou l'ocasió per coneixe's i fer mútua amistat. La Salle s'interessava per la fundació de Nicolau Roland i hi feia alguns serveis.

Roland esdevingué el seu Director espiritual i tingué gran influència en ell. Joan de La Salle residia llavors en el Seminari de Sant Sulpici.

El 1673 mor el pare de Nicolau Roland i li és motiu per dedicar-se més intensament al ministeri apostòlic. Durant els mesos de març i abril participa en un gran sermó i campanya apostòlica amb l'ajuda dels sacerdots de l'Oratori. També fou l'ocasió per dedicar-se més intensament a recolzar el progrés de la Congregació de Germanes del Nen Jesús i l'orfanat. També va recolzar escoles del veïnat. El 13 de juliol d'aquest mateix any s'obrí la primera escola dirigida per les Germanes del Nen Jesús. I a l'any següent donà tots els seus béns a la jove Congregació i va incrementar les seves activitats per als necessitats.

La nova Congregació del Santíssim Nen Jesús per a nenes orfes segueix progressant i el 1677 Roland va a París, i hi passa tot l'hivern, per aconseguir les Cartes Patents d'aprovació d'aquest Institut per part del rei Lluís XIV. Torna a Reims sense haver aconseguit el seu objectiu.

El 9 d'abril de 1678 La Salle és ordenat sacerdot a Reims per l'Arquebisbe Charles Maurice Letellier.

Testament, malaltia i decés de Nicolau Roland

Cripta amb les despulles de Nicolau Roland

I el 19 d'abril d'aquest mateix any Nicolau Roland està postrat al llit amb la febre carmesí, amb violents dolors de cap. El dia 23 escriu el seu testament i el dia 27 mor recolzat per Joan de La Salle i Nicolau Rogier. Es feu un molt solemne funeral i les seves despulles es conserven a la cripta de la Capella de les Germanes del Nen Jesús.

En aquest testament Roland feia a Joan de La Salle el seu marmessor encarregant-li, a més de la naixent Congregació de Germanes del Nen Jesús, l'obtenció de les Lletres Patents per part del Lluís XIV d'aprovació de la nova Congregació, cosa que obtingué el 9 de maig, pocs dies després de la mort de Roland. Des d'aquest moment la Congregació té existència legal i pot expandir-se arreu.

I ARA COMENÇA LA FUNDACIÓ DEL NOSTRE INSTITUT

Fins el moment present era el procés de mentalització de La Salle prenent una nova actitud i convicció per als nens pobres, cosa que no entrava en els seus plans primitius per més que fossin apostòlics. Per persones i circumstàncies Déu ha anat preparant a La Salle i ell ha estat fidel per una actitud d'abandó a la Providència.

El març de 1679 va arribar a Reims Adrià Nyel trobant-se a l'orfanat de les Germanes del Nen Jesús i implicant a La Salle per fundar la primera escola per a nens a la parròquia de Sant Maurici, que s'obrirà el 15 d'abril. Des d'ara ja veiem els primers passos encaminats a la fundació del nostre Institut.

El 12 de novembre de 1683 Monsenyor Letellier firma les primeres Constitucions per a les Germanes del Nen Jesús. I el 8 de febrer de 1684, dotze Germans fan els seus vots a la capella de les Germanes del Nen Jesús.

Procés de la Causa de Beatificació

La Causa de beatificació de Nicolau Roland comença el 1939 en que el Cardenal Suhard firma el decret d'obertura de la beatificació. El 20 de novembre de 1978 el G. Morelli esdevé el Postulador de la Causa. El 21 de desembre de 1992 el Papa firma el decret que reconeix la pràctica heroica de les virtuts, tant teologals com cardinals. El 27 d'abril de 1993 la Pontifícia Comissió Mèdica accepta el miracle proposat per a la beatificació. I la Comissió Teològica hi està d'acord. Finalment fou beatificat el 16 d'octubre de 1994 pel Papa Joan Pau II.

CONCLUSIÓ

Joan Baptista de La Salle és portat per les circumstàncies que viu a canviar de plans en la seva vida i d'actituds. I abraça ben generosament una missió per a nenes orfes i després per a nens pobres i la formació de mestres, coses per les que sentia més aviat repugnància. Però la seva dedicació a Déu i les orientacions rebudes de l'home espiritual i místic Nicolau Roland, «de començament en començament» se sent canviat i compromès.

El nostre Fundador és sant Joan Baptista de La Salle, certament, però observem que hi hagué un ambient d'espiritualitat francesa i de bons guies que exerciren llur influència: Nicolau Roland, Adrià Nyel; Mme de Maillefer i Nicolau Barré conjuntament amb d'altres grups de Bagot, de Bourdoise dels que trobà i visqué una engrescadora espiritualitat. És el valor i influència de la comunitat. Té bona aplicació també per avui.

Sant Ion... Providencial

Lloc creatiu per al Noviciat i per a la diversitat escolar

G. Jaume Pujol i Bardolet

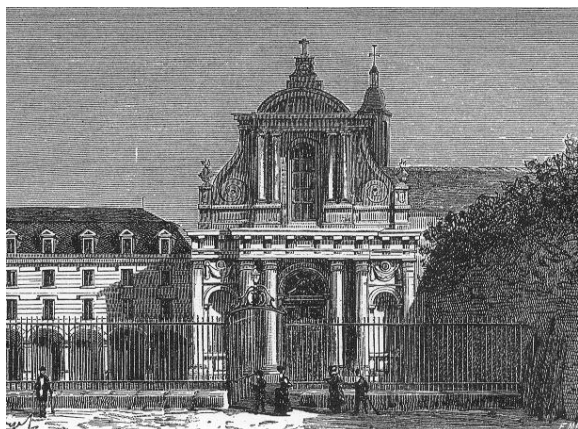
Certament que VAUGIRARD (*li vam destinar tot un any de reflexió*), fou una solució a una situació difícil quan hi hagué assetjament per part del clergat i dels mestres cal·lígrafs, que tingué bons resultats. Ara contemplarem SANT ION que també fa ressorgir la conveniència de canviar de lloc el Noviciat per assetjament del clergat i quan els mestres cal·lígrafs fustiguen les escoles dels Germans demanant i exigint certificats de pobresa als alumnes. Els Germans ocuparen la Casa i Finca de Sant Ion durant 85 anys, fins a la Revolució Francesa, des de 1705 a 1792. A més del Noviciat i formació de Germans i mestres, hi hagué una diversitat escolar i d'opcions d'aprenentatge. Veurem què se n'ha fet d'aquesta mansió fins avui, l'any 2018.

QUI ÉS SANT ION?

Ens pot ser un sant desconegut, però no ho va ser pel Fundador i primers Germans. A la meditació 168 el Fundador ens posa la biografia del sant i la seva labor evangelitzadora. A la casa de sant Ion s'hi tenia devoció particular, s'hi celebrava la seva festa el 22 de setembre. Ens diu que era deixeble de sant Dionís Areopagita i que tenia un gran zel per l'evangelització a París i rodalies. Els idòlatres que no van poder suportar la predicació de sant Ion el van fustigar i decapitar. De la vida i testimoni d'aquest sant el Fundador en treu unes recomanacions pràctiques per a tots els Germans. A la Capella hi havia una estàtua de sant Ion.

UN DOLL D'ESPERANÇA: ROUEN A LA VISTA

Davant de les dificultats a París i província amb el clergat i que els cal·lígrafs exigeixen certificat de pobresa per les escoles de La Salle, al Fundador providencialment se li presenta un DOLL D'ESPERANÇA. L'any 1705 La Salle rep una sol·licitud de fundació des de Rouen, capital de Normandia. Li adreça un jesuïta per reemplaçar a un mestre que acabava de morir i que la comunitat jesuïta mantenia. La Salle li respon: "Estic disposat a

Casa de sant Ion, a Rouen

enviar-li dos Germans, no un; referent a l'assignació ja sap que no som pas exigents i que no li puc enviar a un de sol". (La Salle defensa la vida comunitària dels Germans). La Salle té una decepció quan s'assabenta que l'escola serà a Darnétal, al costat de Rouen. Li comuniquen que al mestre difunt li abonaven 150 lliures per any i que no podien augmentar. Aquesta quantitat haurà de ser pels dos Germans. La quantitat més corrent era de 200 lliures anuals per persona; per tant, La Salle es farà càrrec del segon Germà. La Salle vol aclarir al sol·licitant que "els Germans no seran sagristans de la parròquia, perquè l'escola exigeix l'home sencer".

Amb l'èxit de l'escola de Darnétal els Germans són demanats a Rouen mateix per l'Arquebisbe i el President del Parlament. A Rouen hi havia 4 escoles en mans de clergues que funcionaven malament (anteriorment eren de Nyel). La Salle té la idea de traslladar-hi el

noviciat. L'Arquebisbe Colbert i el President del Parlament Pontcarré visitaven les escoles de La Salle i en quedaven edificats. Foren enviats dos Germans més que assistien dues noves escoles.

Hi hauria en total 10 Germans que es farien càrrec de les 4 escoles: 2 a cada escola. La pensió seria de 600 lliures anuals per a tots, havent de pagar també el lloguer de la casa.

ELS SERVEIS A LA CASA DE SANT ION

Es va establir el noviciat a Sant Ion (Rouen), gran finca de 7 hectàrees, amb diversos edificis i un lloguer durant sis anys de 400 lliures per any. Era un lloc de silenci envoltat de comunitats religioses. Pertanyia a Mme Lauvois, cunyada de l'Arquebisbe de Reims Mons. Letellier i neboda del ministre Louvois de Lluís XIV. L'Arquebisbe de Rouen i el President del Parlament van pagar el trasllat de mobles des de París, el primer lloguer i les despeses d'instal·lació.

El 31 d'agost s'hi instal·la ja el noviciat amb el G. Barthélemy de Director de novicis; en 4 anys arriben a tenir 32 novicis i durant les vacances diferents Germans de París i rodalies hi van per reforçar les energies físicament i moralment. Aquí es formaven el mestres de les escoles rurals, de les escoles dominicals, i els que havien de ser directors de les escoles.

S'hi establí una mena d'Escolasticat, dit Acadèmia, per perfeccionar-se pedagògicament. La Salle es fixava amb la intel·ligència i el caràcter dels nens per a respondre a les seves necessitats. En aquest sentit era un bon psicòleg. S'obriren a perfeccionar l'ensenyament.

En aquesta gran finca si va establir una Escola de Caritat en favor de la Parròquia de Saint Sever, on s'exercitarien els novicis. També un internat o pensionat de pagament amb un programa ampliat: *història*

natural, geografia, retòrica, tenidoria de llibres, agrimensura, geometria i arquitectura; i anys més tard: hidrografia, mecànica, cosmografia, càlcul integral, música i llengües vives, escultura, serralleria, fusteria, estudis hortícoles aprofitant els jardins i botànica, excepte el llatí. Tot responant a desigs de les famílies. L'ensenyament era variat, flexible, susceptible de modificar-se segons les aptituds i necessitats personals. Els pares eren consultats pels estudis especials.

També es va crear un reformatori per a nois "llibertins i indòmits" amb el mateix règim de vida, el mateix horari i cursos i menjaven plegats amb els pensionistes, però més vigilats; la barreja era educativa per ella mateixa. Podien participar en els mateixos ensenyaments.

La Capella no havia de ser competitiva respecte a la Parròquia. Per aquest motiu La Salle va subscriure les clàusules següents per iniciativa del Sr. Rector:

1. Els Germans no rebrien als seus oficis cap persona de fora.
2. Els pensionistes complirien en la Pasqua a la Parròquia.
3. Conduirien els pensionistes el diumenge a la Missa de la Parròquia de Sant Sever.

4. El seu Capellà haurà de ser aprovat pel Sr. Rector de la Parròquia.
5. Els pensionistes que el Sr. Rector hauria judicat de poder fer la Primera Comunió ho farien a la Parròquia.
6. El Capellà no faria cap benedicció de cendres, ciris o de pa beneït.
7. Els Germans presentarien el pa beneït a la Parròquia.
8. En les malalties rebrien els Sagraments a la Parròquia.
9. A la processó del Sant Sagrament el capellà anirà al davant amb l'incensari.
10. El dia de Pasqua no es celebrarà cap Missa a Saint Ion, a fi que ningú falti a la Parròquia.

Aquest acord en la pràctica donarà els seus problemes. Arribarà a moments que el pensionat no podrà seguir el ritme de la Parròquia. La Missa pels nois llibertins del reformatori també havia de ser a la Parròquia. D'aquesta manera els nois eren exposats al públic i hi havia el perill d'evadir-se. Per aquest motiu el Fundador els deia la Missa a ells, cosa que irrità al Sr. Rector que l'acusà a l'Arquebisbe i aquest li va retirar les llicències de confessar. Fou poc abans de morir.

El 1717 des de Sant Ion el Fundador i els Germans van permetre que el G. Barthélemy visités les 24 cases de França. Seguidament el Fundador es descarrega de la responsabilitat de Superior i és elegit Superior General el G. Barthélemy i ara esdevé el més humil i obedient. En aquest mateix any la Casa i finca de Sant Ion es va comprar a un preu raonable de 15.000 lliures. La Salle va viure a Sant Ion de 1705 a 1709 i de 1715 a 1719, en que va morir i fou enterrat allà mateix. La Capella fou construïda pels Germans entre 1728 i 1734.

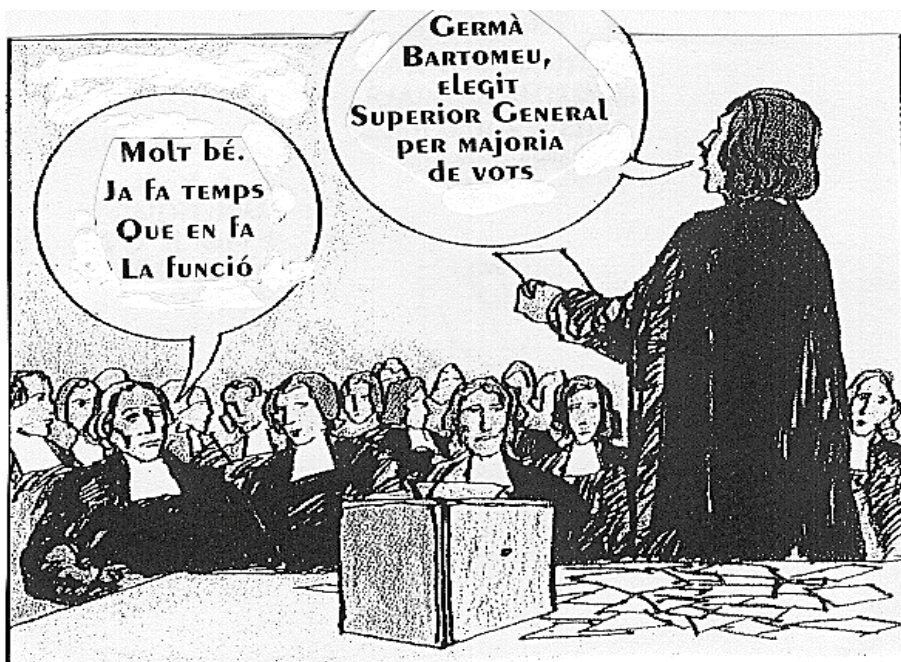
Els Germans ocuparen la casa i finca durant 85 anys, fins el 1792.

I DESPRÉS, QUÈ N'HA ESTAT DE SANT ION?

Amb motiu de la Revolució francesa la casa i finca foren confiscades i fou successivament una presó revolucionària, hospital i caserna d'asil, manicomi. En 1849 un asil exclusivament per dones i se n'ocuparen les Germanes de Sant Josep de Cluny.

El 1881 hi hagué una Escola Normal per a Mestres. El 1970 l'Escola Alexis-Carrel i el Col·legi Jean Lecanuet. En la dècada del 2000 la mansió és adquirida i restaurada per la regió d'Alta Normandia;

una gran volta translúcida ha estat instal·lada en el lloc del gran pati cobert amb un sostre de vidre. Des de 2012 tots els edificis han estat seu del Centre de Coneixement.

BREU PRESENTACIÓ DELS SALMS 9 I 10

DÉU DEFENSOR DEL JUST I DE L'OPRIMIT

G. Ramon Grau i Estany

📖 Anotacions inicials.

Si entrem amb actitud orant en el desenvolupament d'aquests Salms hi podem observar alguns trets rellevants:

- Una certa impaciència per part de l'home sofrent davant d'una manca de resposta contundent i immediata per part de Déu: **9: 14,20,21 / 10: 1-13**

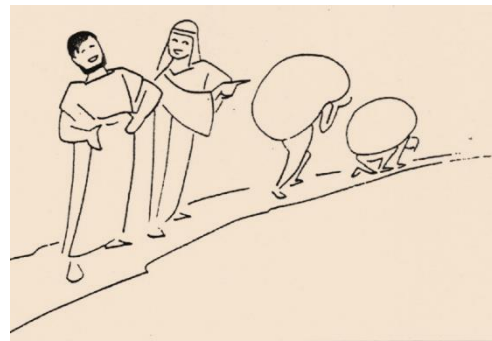
- En contrast amb l'anterior disposició anímica, s'evidencia la confiança en una victòria final de Déu: Serà el "Dia de Yahweh", molt mencionat en l'Escriptura. **9: 4,9,11 / 10: 14,15,17,18**

- Déu és percebut com a àrbitre entre el bé i el mal, personificats en l'home humil i l'home malvat. Amb aquesta assumpció prèvia, a Déu se li atribueixen:

- **Funcions de jutge:** decideix [9:9], veu els crims [9:13], no oblida l'innocent [9:13], s'adona [9:14], passa comptes [10:4], no es pot allunyar ni desentendre-se'n [10: 1], no pot apartar la mirada, *no pot tapar-se els ulls* [10: 11]....

- **Postures del jutge:** està assegut i s'alça per donar sentència:[9: 4 i 20 / 10: 12]

- **Sentències de jutge:** Arrenca el just de les portes de la mort [9: 14], desarma el braç, *el poder*, del malvat [10: 15], fa que no quedi rastre de la injustícia del malvat, *que no tingui descendència* [10: 15], pot fer que el malvat desaparegui de la terra del viu, *siqui exiliat*, etc

📖 Contingut.

Segons Paschal Botz (Runways to God), el contingut textual i expressiu d'aquest Salm, es podria distribuir en 4 apartats:

1. Paraules **d'agraïment** dirigides a Déu. **(1)**
2. Paraules apressades de **súplica**. **(2)**
3. **Referències** a les *intrigues* de l'home impiu, i a la *fidelitat* de l'home humil. **(3)**
4. **Declaracions** de confiança per part de l'home humil. **(4)**

(A manera d'exercici, es poden rellegir aquests Salms, col·locant els números **1, 2, 3 i 4**, els diferents versets, segons la qualificació conceptual, suggerida per l'esquema de Paschal Botz)

📖 Notes redaccionals:

a) Originalment, pensen molts experts, aquests dos Salms en formaven un de sol, el Salm **9**. Així s'ha mantingut en la Bíblia grega i en la numeració emprada en la Litúrgia de l'Església. La Bíblia Hebrea l'ha dividit en dues parts: Salm **9**, comprèn els 21 primers versets, i la resta de versets, 18, constitueixen el Salm **10**.

D'aquest fet arranca la numeració doble dels Salms a la Bíblia, a partir d'aquest Salm.

b) És un Salm alfabètic acròstic. Un dels pitjors conservats del Saltiri. Malgrat que hi ha dubtes sobre paraules o expressions concretes, la línia de pensament i la capacitat d'afavorir una actitud de pregària, no queda minvada.

c) Sense cap dubte és un Salm poc original. La reiteració de conceptes molt freqüents a la Bíblia, li confereix, tant mateix, un tarannà molt " bíblic", gens estrany al lector meditatiu de les grans constants presents al llarg de l'Antic Testament.

"Aquest Salm es pot posar en boca de Jesucrist, Passió, Resurrecció i Regne de Déu.

També es pot aplicar a l'Església perseguida, que si bé no pot dir com Jesucrist de què no ha pecat, sí que pot afirmar, molt sovint, que no ha fet allò de que l'acusen.

El destí exemplar de l'Església i del cristià serà pagar el mal amb el bé".

(Alonso Schökel)

SALM 9

ACCIÓ DE GRÀCIES DES DE LA TRIBULACIÓ I ENCANT DE LA VIDA CONSAGRADA AL PLA DE DÉU

² Us donaré gràcies, Senyor, amb tot el cor,
cantaré totes les vostres meravelles,
³ saltaré de goig i ho celebraré,
cantaré al vostre nom, oh Altíssim,
⁴ quan *els que m'atribolen* tornaran enrere
i cauran vençuts davant vostre.

⁵ Heu defensat la meva causa, Jutge justíssim.

.....
⁸ El Senyor té sempre a punt el tribunal per al judici.

⁹ Judicarà tot el món amb justícia,
decidirà amb raó els litigis dels homes.

¹⁰ Per al **perseguit** serà una plaça forta,
una plaça forta en el moment de perill.

¹¹ **Els qui us estimen** confiaran en Vós,
perquè Vós no abandonareu **els qui us cerquen**.

¹² Canteu al Senyor que té el palau a Sió,
publiqueu les seves gestes entre els homes;

¹³ ell veu els crims que reclamen justícia,
no oblida mai el clam de l'**indefens**.

¹⁴ Compadiu-vos de mi, Senyor,
adoneu-vos de com m'afligeixen *els qui m'atribolen*,
i arrenqueu-me de les portes de la mort.

¹⁵ Llavors contaré els vostres fets, dignes de lloa,
i celebraré la vostra victòria.

.....
¹⁷ El Senyor es deixa veure, fa justícia,
el dolent acaba caient en el seu propi parany.

¹⁸ *Els malvats i descreguts* que obliden Déu,
es fan enrere fins a la terra dels morts.

¹⁹ Però **el desvalgut** no és mai oblidat,
ni queda defraudada l'esperança del **pobre**.

²⁰ Alceu-vos, Senyor, que els *homes dolents* no triomfin,
que *els descreguts* siguin jutjats a la vostra presència.

²¹ Feu-vos respectar, Senyor !

Que aprenguin que no són sinó homes !

* El meu futur davant l'Altíssim serà:

- d'acció de gràcies
- de lloança
- de joia al cor

- perquè el mal i els mals s'esvairan
- perquè tindrà la vostra defensa

* El darrer dia i en qualsevol tràngol:

- Tindrà el suport del Senyor en el perill
- Confiarà en el Senyor perquè l'estimo
- Es deixarà trobar perquè el cerco

* A l'hora present, el meu interior exulta perquè:

- Déu no m'oblida, en la indefensió
- Déu es compadeix de mí
- Déu s'adona del meu patiment
- Déu m'arrenca de l'única mort temible
- Dintre meu preval la lloança

* Sempre:

- El Senyor fa justícia
- El mal acaba malament i el bé acaba imposant-se
- El pobre i el desvalgut estan per sobre del dolent i el malvat

* Invocació

i Us reconec, o Déu, com el meu BÉ
absolut, el meu VALOR suprem !

SALM 10

(BÍBLIA HEBREU)

LES SOFRENES DELS HUMILS ESTAN EN LES MANS DEL SENYOR

²² (1) ¿ Com és Senyor que us quedeu tan allunyat,
que us amagueu als moments de l'infortuni ?

²³ (2) *L'impíu*, insolent, abusa del **desvalgut**,
l'explota i l'oprimeix amb les intrigues que trama

²⁴ (3) *El malvat* es gloria de les seves ambicions,
i, àvid de diners, menysprea el Senyor, dient:

²⁵ (4) “ La ira del Senyor esclata molt amunt,
Déu no passa comptes, Déu no fa res “.

²⁶ (5) I tothora la intriga vicia el seu obrar.
Per a ell són massa lluny els vostres judicis,
fa mofa dels **homes** que us són **fidels**.

²⁷ (6) Pensa en el seu cor: “No cauré mai,
per més anys que passin, jo estaré segur“.

.....
³⁰ (9) Observa d'amagat, com un lleó entre maleses,
preparat per endur-se'n els béns del **desvalgut**,
el captura, i amb el llaç, l'arrossega;

³¹ (10) s'ajup, s'aclofa fins a terra,
l'indefens cau a les seves urpes.

³² (11) (*L'impíu*) Pensa en el seu cor: “ Déu se n'oblida,
aparta la mirada, per no enterar-se'n “

³³ (12) Alceu-vos, Senyor, esteneu la mà,
no us oblideu de **l'humil**.

³⁴ (13) ¿ Per què *l'impíu* no fa cas de Déu,
pensant que no passarà comptes ?

³⁵ (14) Vós us adoneu de les penes i sofrances,
per prendre-les a les vostres mans;
a vós s'abandona **l'indefens**,
vós sou l'ajuda dels **orfes**.

³⁶ (15) Senyor, desarmeu *el malvat*,
que respongui de la seva maldat
i no quedi rastre de la seva injustícia.

.....
³⁸ (17) Heu escoltat, Senyor, el desig de **l'indefens**;
Vós enfortiu el seu cor i us interesseu per ell;

³⁹ (18) per fer justícia al **pobre** i a **l'orfe**:
que mai més els atemoreixi *un altre home*, que és terra.

En aparença Déu està lluny i sento
· la seva absència punyent

· la presència insolent del mal

*** El mal és fa notar, és palpable :**

· en l'ambició de l'home malvat

· en la provocació de l'impíu

· en el comportament del viciós

· en la befa que sofreix l'home bo

· en la seguretat en que s'instal·la l'incrèdul

· en l'estratègia sistematitzada per fer el
mal

· en l'opressió de l'indefens

· en l'existència de tortures

· en la blasfèmia assumida com a norma.

El misteri del mal em sobrepassa, però:

*** Jo confio, jo crec:**

· que l'humil està en el cor de Déu

· que Déu passarà comptes a l'impíu

· que les meves sofrances estan a les mans
de Déu

· que la meua incapacitat de comprendre
està a les mans de Déu

· que tot jo estic a les mans de Déu

· que l'última paraula és i serà de Déu

· que la injustícia desapareixerà

*** Jo dono gràcies perquè:**

· Déu, el meu Déu, m'escolta

· Déu, el meu Déu, m'enrobusteix

· Déu, el meu Déu, s'interessa per mi

· Amb el meu Déu, supero tot temor.

CREURE

La FE no és una impressió o emoció del cor

José Antonio Pagola

La fe no és una impressió o emoció del cor. Sens dubte, el creient sent la seva fe, l'experimenta i la gaudeix, però seria un error reduir-la a «sentimentalisme». La fe no és una cosa que depengui dels sentiments: «Ja

no sento res; dec estar perdent la fe». Ser creients és una actitud responsable i raonada.

La fe no és tampoc una opinió personal. El creient es compromet personalment a creure en Déu, però la fe no pot ser reduïda a «subjectivisme»: «Jo tinc les meves idees i crec el que a mi em sembla». La realitat de Déu no depèn de mi, ni la fe cristiana és fabricació d'un mateix. Brolla de l'acció de Déu en nosaltres.

La fe no és tampoc un costum o tradició rebuda dels pares. És bo néixer en una

família creient i rebre des d'infant una orientació cristiana de la vida, però seria molt pobre reduir la fe a «costum religiós»: «A la meva família sempre hem sigut molt d'Església». La fe és una decisió personal de cadascú.

La fe no és tampoc una recepta moral. Creure en Déu té les seves exigències, però seria una equivocació reduir-ho tot a «moralisme»: «Jo respecto tothom i no faig mal a ningú». La fe és, a més, amor a Déu, compromís per un món més humà, esperança de vida eterna, acció de gràcies, celebració.

La fe no és tampoc un «tranquil·litzant».

Creure en Déu és, sens dubte, font de pau, consol i serenitat, però la fe no és només un «agafador» per als moments crítics: «Jo, quan em trobo amb problemes, vaig a la Mare de Déu». Creure és el millor estímul per lluitar, treballar i viure de manera digna i responsable.

La fe cristiana comença a despertar-se en nosaltres quan ens trobem amb Jesús. El cristià és una persona que es troba amb Crist, i en ell va descobrint un Déu Amor que cada dia l'atrau més. Ho diu molt bé Joan:

Ser creient és tenir una actitud responsable i raonada

La fe cristiana comença a despertar-se en nosaltres quan ens trobem amb Jesús

«Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut. Déu és Amor» (1 Joan 4,16).

Aquesta fe creix i dona fruits només quan restem dia a dia units a Crist, és a dir, motivats i sostinguts pel seu Esperit i la seva Paraula: «El qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res».

Rezar es un privilegio inmenso

Tomado de "ABC", Aportación del H. Antonio Domínguez Domínguez

El artículo está dedicado únicamente a la oración

No es habitual que un artículo dedicado estrictamente a la oración y lo que puede ayudar a la persona tenga una página entera en la sección de opinión de un gran periódico. Esto ha ocurrido con el texto que firma **Miguel Ángel Robles** y que sale publicado en *ABC Sevilla* bajo el título Reza por mí.

Robles es doctor en Ciencias de la Información por la Universidad de Sevilla y en su trayectoria profesional ha trabajado en distintos medios de comunicación como ABC, Europa Press, Canal Sur o Huelva Información. Actualmente, **es consejero delegado de Euromedia Corporate y también es profesor de Opinión Pública en la Universidad Loyola de Andalucía.**

Pero no sólo ha conseguido salir publicado en un periódico sino que además se está empezando a vitalizar en las redes sociales. **Muchos usuarios de Twitter y Facebook están compartiendo este bello canto a la oración**, que sin pretenderlo está llegando a miles de personas creyentes y no creyentes.

“Rezar, y sobre todo que recen por ti, es la mayor aspiración que uno puede tener en la vida. Un privilegio inmenso. Es querer tanto a alguien como para rezar por él, y que alguien te quiera tanto como para rezar por ti. ¿Cabe mayor orgullo? ¿Existe mayor plenitud”, afirma el artículo.

Cada párrafo del artículo empieza igual: **“Rezar es...”**. Por ejemplo, es **“curar las heridas, restañar los arañazos, superar el daño que te han hecho**. Pasar página y empezar de cero. Perdonar las ofensas y también pedir perdón. Y sobre todo tener gratitud. Rezar es dar gracias por vivir y por lo que la vida te ha dado. Es despertarse con las ilusiones renovadas. Aferrarse desesperadamente a lo inmaterial. Acordarse de lo que de verdad importa, y relativizar todo lo demás. Es establecer las prioridades, poner en orden los papeles de tu mesa, buscar la trascendencia, pensar a lo grande.

Reza por mí

Rezar es una conversación con los que ya no están, el recuerdo de los que te antecedieron y la oración para seguir su ejemplo. Rezar es pedir por ellos. Y también pedirles a ellos por los que estamos aquí. Es el momento de más calma del día, y, en mi caso, el de primera hora de la mañana, poco más de las seis, y el agua de la ducha caliente cayendo despacio sobre los hombros. Rezar es una fotografía en sepia, un regreso a la casa de tus abuelos y al tiempo sin tiempo de tu infancia. Es pasar por la Iglesia de San Pedro, de camino al colegio, y rezarle al Cristo de Burgos un Padre Nuestro para que te ayude en los exámenes. Es el refugio del frío, y el silencio acogedor. Rezar es tener memoria.

Rezar es lo que va antes del trabajo o después del trabajo, y lo que nunca lo suplanta, porque ya lo dice el refrán: «a Dios rogando y con el mazo dando». Es lo único que puedes hacer cuando ya no puedes hacer más, y es la forma de comprometerse de quien no tiene otro medio de hacerlo, como cuando rezamos por un enfermo que se va a operar y ya está todo en manos del cirujano (y de Dios). Rezar no hace milagros, o sí los hace, eso nunca lo sabremos, pero ofrece consuelo al que reza y a aquel por quien se reza. Rezar nunca es inútil, porque siempre conforta.

Pa de casa
Gmà. José Ma. Barcos
Ciudadà d'honor de la població de Pildesti.

El passat 16 d'agost la població de Pildesti va inaugurar el monument als herois de la població i al mateix temps va atorgar el títol de ciutadans d'honor als GG Vicentiu Ghiurca i José Ma. Barcos.

El G. José María Barcos no va poder recollir el Títol personalment per trobar-se de vacances a Peralta amb la seva família, però un fet com aquest deixa constància de la tasca feta pel Germà durant 9 anys a l'escola lasal·liana de Pildesti.

Fets com aquest, ens fan veure que quan els Germans, quan els lasal.lians, fem la nostra feina amb il·lusió, amor i entrega neix el sentiment de gratitud i admiració en el cor de les persones del nostre entorn.

nhorabona G. José María
per aquest reconeixement públic!!!

El G. Josep Martí és entrevistat per Catalunya Religió

Laura Mor

“Em faig gran, però les classes em donen vitalitat”. Amb 73 anys encara no s'ha jubilat. El dia que li fem aquesta entrevista, el germà Josep Martí de La Salle té pràctiques amb uns alumnes al laboratori d'acústica de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Electrònica i Informàtica. Coincidint amb la festivitat de **Joan Baptista** de La Salle, patró dels educadors, publiquem el segon testimoni de 'La sèrie dels ex'.

“Els germans que havia tingut a l'escola de Tarragona m'havien impressionat molt, m'havien il·lusionat amb l'estudi i la formació”. Per això es va dir: “Jo vull ser com ells”. **Josep Martí i Roca** neix a Tarragona el 12 de juny de 1944. És el

gran de tres germans i estudia a La Salle en aquesta mateixa ciutat.

A casa li exigeixen acabar els estudis. “La mare era molt creient; el pare era més neutre, però amb respecte”. Quan fa els 17 anys, el pare es pensa que se n'hauria oblidat; però ell ho torna a plantejar. “Soc d'aquelles persones que no vaig tenir dubtes”.

Estudiar, llegir i resar

GComença així deu anys de formació. Del temps del noviciat a Sant Martí Sesgueioles (1961-1963) en guarda un bon record. “Passàvem el dia estudiant, llegint i resant; m'hi trobava molt a gust”. Després fa el Batxillerat en Ciències Religioses a L'Institut Sant Pius X, de la Universitat Pontifícia de Salamanca, que en aquell moment era a Salamanca. Els estudis en teologia els orienta a la catequesi i la pedagogia.

“Era el temps del Concili Vaticà II i vaig viure aquell moment de canvi”.

Mostrant la cambra anecoica

Home de ciències, de tornada a Catalunya estudia Física pel bon record d'un Germà de La Salle: "Ens feia gaudir les classes". En acabar la carrera, dona classe de física i de religió a La Salle de Gràcia, a Barcelona.

Visita als laboratoris d'acústica

A Blanquerna hi aterra l'any 1971 i es dedica a la formació de mestres especialitzats en ciències. Durant 15 anys imparteix didàctica de la física. Fins el 1986 va "amunt i avall: fa el doctorat a la Universitat de València mentre treballa a Barcelona.

Amb motiu de les olimpíades a Barcelona, va exercir de responsable del Comitè Assessor Acústic del Comitè Olímpic. Tota una experiència, recorda.

L'últim provincial de Catalunya

Durant el període de provincial a Catalunya (2002-2010) està atent als 27 centre escolars de La Salle. "M'imposava passar tres cops l'any per tot arreu i parlar amb tothom". Llavors cada centre tenia la seva comunitat de religiosos. Martí busca espais per parlar i convida amb els germans, el professorat i els directius dels diferents centres educatius.

"El termòmetre el poses amb les entrevistes personals, que feia sistemàticament amb tots els germans i els directius de l'escola". A més dels actes protocolaris, assenyala les trobades anuals Família i escola. Jornades on coincideixen les AMPA, directius i antics alumnes de tot Catalunya i que combinen formació i convivència. La Salle també proposa recessos per germans i seglars, trobades de missió compartida. I en aquests espais, diu Martí, "hi ets present, vas i escoltes".

Josep Martí va ser l'últim provincial de La Salle a Catalunya abans de la creació del districte ARLEP, l'any 2010. Van ser vuit anys i mig de govern.

Explicació als alumnes en els laboratoris d'acústica

La vocació pedagògica

Un cop acabat el mandat, torna a la Universitat: "Sempre m'hi he trobat a gust; m'entusiasma ensenyar i ajudar a créixer els alumnes". Com a anècdota explica que ja de petit feia classe als seus cosins.

Avui és degà de Professorat i Recerca, i com a tal, forma part de l'equip directiu del Campus La Salle – Universitat Ramon Llull. Sempre s'ha sentit cridat a l'ensenyament i prefereix estar amb els

alumnes. Però per equilibrar presència de germans a la institució, li toca estar a l'equip directiu: "S'ha de fer de tot".

Orientats a la missió

"En cada persona amb qui treballes veus Jesús i servint la persona, serveixes Jesús". Reconeix que "amb els germans t'hi has d'esforçar perquè, de vegades, tens un tracte del dia a dia, d'anar passant" i assenyalava que per això "la presència de Jesús l'has de cultivar".

A la comunitat de Sant Gervasi són catorze germans. Vuit estan retirats i fan tasques molt concretes,

com mantenir l'arxiu, l'hort o escriure sobre teologia. "Hi ha gent delicada que s'ha de cuidar", diu. Els que estan actius tenen diferents responsabilitats, sigui a la universitat, a la cúria o en tasques pastorals.

"Vivim junts, però orientats a la missió", explica el germà Josep. "Ens agrada veure com ens projectem enfora". Això els obliga, també, a repensar l'estil de vida. Convoquen

reunions periòdiques dedicades a la vida comunitària.

La pregària és present en el dia a dia de la congregació. Al matí es troben hora i mitja per pregar i celebrar la missa, abans d'anar a treballar. I també procuren el silenci a la tarda. És mitja hora, que repeteixen sistemàticament.

La Salle, més que els germans

Tot el professorat de La Salle rep una formació específica sobre el seu carisma. "Avui quasi tots són seglars; hi ha pocs germans, però La Salle segueix", afirma convençut. De fet, es refereixen sovint als "lasal·lians" o a "la família lasal·liana", en una dinàmica quotidiana que implica el laïcat.

Martí explica com en l'àmbit universitari han trobat una fórmula per brindar formació humanística de l'alumnat. "Ja portem anys buscant el camí". Es refereix a l'assignatura 'Pensament i creativitat'. Una hora i mitja de classe que reben tots els alumnes durant els tres primers cursos de la carrera. "Recull l'esperit humanista cristià i, alhora, és una formació per a la vida".

A tercer curs incorporen una experiència de voluntariat. Els alumnes fan un servei social vehiculat a la institució –amb Proide, la Fundació Comtal o en una comunitat al Perú– o en alguna entitat del tercer sector. "La Salle sempre ha tingut vocació per la gent necessitada", recorda. Una orientació que també queda recollida en el sistema de beques per als estudiants de la universitat. "No ens destaquem per l'elitisme".

La Salle té l'Escola Cristiana com a punt de trobada amb altres congregacions i ordes religiosos. Martí reconeix tenir "una relació especial amb els qui tenen vocació per l'ensenyament". I, en concret, destaca els maristes, amb qui també comparteixen la condició de germans.

En aquest vídeo el germà Josep Martí ens ensenya algunes de les sales del laboratori d'acústica de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Electrònica i Informàtica de La Salle - URL:

Nos habla el H. Miguel Fernández

PAX

H. Miguel te invitamos a una entrevista, siguiendo la orientación escogida por PAX de entrevistar por turno a los HH. de más edad, te corresponde a ti esta vez por estar en la franja de edad de los más veteranos.

Accedo gustoso, pero no esperen grandes revelaciones, pues soy más de escuchar que de hablar. Soy el Hermano Miguel Fernández Fernández, llamado en religión Hermano Guillermo Cecilio. Con este último nombre me cita un antiguo alumno de la Seu d'Urgell de mi primera estancia, aunque sabe que en la actualidad soy Miguel.

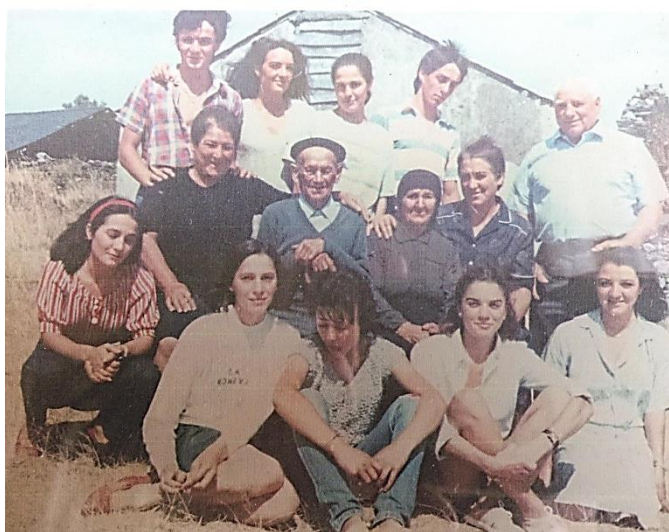
¿Podrías hablarnos de tus orígenes familiares?

Nací el 29-9 de 1929, vivan los nuevos, en un pueblo no muy grande llamado los Barrios de Nistoso, situado en la comarca leonesa de La Cepeda Alta, León, cerca de los pueblos de Castro, de donde eran el Hermano Mariano F. Magaz, los Hermanos Secundino y Saturnino Fernández, pertenecientes, en otro tiempo, a nuestro distrito; cercano también al pueblo de Abano, de donde era natural el Hermano Jesús García, no ha mucho fallecido en Cambrils. Mi pueblo, Los Barrios de Nistoso, pueblo pequeño en sí pero grande, tiene el honor de ser el lugar de nacimiento de un Beato, el religioso trinitario Padre Segundo García Cabezas, martirizado durante la guerra civil en Andújar y beatificado por Benedicto XVI el 28 de octubre de 2007.

Mis padres fueron Fernando Fernández Osorio y Nemesia Fernández Osario. Tuvieron cinco hijos, tres hembras y dos varones; yo ocupaba el penúltimo lugar. La hermana mayor murió a los 57 años. Los cuatro restantes aún vivimos en el momento de escribir estas líneas, pero todos de 80 para arriba, con

los achaques propios de esa edad. Familia sencilla, trabajadora y cristiana. La madre era el motor de la familia, era muy dinámica, demasiado para algunos, trabajadora y cristiana; las prácticas religiosas de mi madre eran la Misa, no la dejaba por nada del mundo, el rosario, credos y padrenuestros, su devoción especial las ánimas del Purgatorio y S. Antonio. En el rezo del rosario después de acordarse de todos los difuntos parientes, conocidos y bienhechores no podía faltar un padrenuestro a S. Antonio para que nos librara de todo mal. Varias veces en mi visita a la familia me entregó dinero para que el capellán del colegio dijera misas por una serie de difuntos que ella me indicaba. Yo, como el H. Ramon Grau también fui, pastor, no de vacas, sino de cabras y ovejas y a veces de vacas, oficio muy bucólico pero no era de mi agrado. Sobre mi familia creo que he dicho bastante; pasemos a otro tema ¿Cuál?

Cómo te vino la idea de ser Hermano y de ir a Cambrils?

No recibí ninguna iluminación ni inspiración de ningún mensajero celeste, fue de lo más natural que puede suceder. Mi madre movida por su religiosidad me propuso alguna vez si no me gustaría ser sacerdote. No sé por qué la vida sacerdotal no me atraía; tampoco nunca fui monaguillo. En esto aparece por el pueblo mi primo Laurentino Fernández (H. Guillermo) que yo no conocía. El se había ido 'pa los frailes' como decían en el pueblo, antes que yo tuviera uso de razón me llamó la atención, ver un cura con la sotana pero con un

babero blanco. Era alegre en las conversaciones, chistoso parecía feliz. Su comportamiento y actitud inspiraban respeto y consideración. Nos decía que aunque llevara sotana no era cura, que su misión era la de maestro, enseñar a los niños. Y dije, sí como el primo Laurentino sí quiero ser. Dije a mi madre.

Una vez tomada la decisión de ser hermano e ir a Cambrils el primo Secundino, hermano de Laurentino y Emilio que habían sido novicios menores en Cambrils, nos preparó el ingreso; nos daba lecciones de algunas asignaturas y nos explicaba el reglamento y costumbres

que se observaba en el noviciado menor de Cambrils; de ese modo ya teníamos un cierto conocimiento de lo sería nuestra nueva vida.

¿Puedes contarnos algo de tu vida y experiencia en el Noviciado Menor?

Primero sobre mi viaje. Salí del pueblo hacia Cambrils el 10 de agosto de 1944, al atardecer: con el H. Guillermo, que nos acompañaba, su hermano y primo mío, Emilio con nuestros respectivos padres y en sendas cabalgaduras nos dirigimos a la estación más cercana para tomar el tren. El viaje fue muy pesado. Los trenes de entonces eran escasos y lentos. Tuvimos que hacer trasbordo en varias estaciones en espera de que llegara el que nos conduciría a Cambrils.

Finalmente llegamos a Cambrils el 13 de agosto de 1944, por la mañana. Era domingo. No deberíamos presentar muy buen aspecto cuando el H. Clemente, director, después de los saludos de rigor dijo a un Hermano: acompáñelos a dormir ya les avisaremos para la misa que la oímos desde el coro.

A mediodía, en el comedor el ritual de rigor: presentación a los compañeros, dar la mano al último llegado y nombrar al que sería nuestro ángel custodio. A mí me asignaron al H. Serafín Fernández, en la actualidad Jordi, que en el momento de escribir estas líneas aún está en Cambrils con una salud bastante deteriorada. Quedé maravillado de las atenciones y cuidados que los antiguos tenía para con los nuevos.

Como el bagaje cultural traído del pueblo no era de sobresaliente, ni de notable, un simple aprobado me pusieron en la 1ª clase de las cuatro que había, con el Hermano Alejandro responsable de todas las asignaturas. Recuerdo de él que con facilidad repartía unos "mastegots", que dejaba los dedos marcados en la mejilla de la víctima.

El 2º año cambió el panorama: tuvimos dos nuevos Hermanos, el H. Ramon Grau, recientemente fallecido, de ciencias y el H. Clemente Mas de letras, recién salidos ambos del Escolasticado; de ambos guardo un grato recuerdo como profesores y como personas. Guardo buen recuerdo, en general de mi estancia en el noviciado menor; me hubiera gustado seguir un año más, al cumplir los 16 se pasaba al noviciado. Si de algo no guardo buen recuerdo fue el hambre que todos pasábamos. Había escasez de alimentos o estaban intervenidos como consecuencia de la guerra, motivo por el cual estuvieron a punto de enviarnos todos a casa. El H. Cirilo Julián, director general, pasó por todos los grupos de la casa preguntando quiénes eran hijos de agricultores y que pidieran a sus padres si podían enviar algo de sus productos: legumbres y sobre todo cereales. Yo como hijo de agricultor mi padre envió un saco de harina de 80 Kg.

Otra de las cosas que no me agradaron eran las rendiciones con el Dtor. Me estrujaba los sesos buscando respuestas para llenar el folio aunque no correspondieran a la verdad. Entonces ser franco con el Dtor era garantía de perseverancia, se decía. Los sabañones me hicieron padecer. No había calefacción, el agua fría; la única medicina un poco de glicerina que un Hermano nos ponía al irnos a dormir. Finalmente otra de las cosas que yo detestaba era el juego de bolas por grupos después de comer en el pasillo de los plátanos; yo

notas, no sé lo que me diría que me supo muy mal.

era torpe con las bolas y pronto me las ganaban; ibas al Hermano responsable a pedirle diez, te apuntaba porque había que devolverlas; el domingo por la mañana el H. Dtor. pasaba cuentas de los que debían bolas. Los que no podían devolverlas se quedaban sin baño el día de playa. A mi entender era un castigo desproporcionado e injusto. A mí nunca me afectó dicha norma debido a la solidaridad de muchos compañeros que te prestaban lo que te faltaba. Aquello funcionaba como un banco.

También recuerdo que el H. Conrado por mirar atrás en un ensayo de canto me puso una nota de cortesía. Cuando vino el Dtor. a nombrar las

Y luego pasaste al Noviciado ¿Qué recuerdos guardas de esta etapa de formación?

Pasé al Noviciado el 8 de julio de 1946 como postulante, éramos un grupo de 27 que tomanos el hábito el 5 de octubre el día de S. Plácido, antevíspera de la fiesta de la Virgen del Rosario. Con ilusión y entusiasmo tomamos el hábito 27 postulantes. Actualmente quedamos cinco: Pujol, Chimenos, Peribáñez, Antonio Temprado, sector Valencia-Palma y Miguel Fernández. Algunos se han adelantado para ir a la casa del Padre: Hermano Ramon Coma, H. Jaume Sitjar, Jaume Vilaseca, David Domènech, Lluís Aloy y Pere Madrenas. Dios los tenga entre sus Santos.

Mi padrino fue mi primo Guillermo, el mismo que me llevó al noviciado Menor. Me pusieron el nombre de Guillermo Cecilio, bastante aceptable comparable con alguno que otro.

Para mí el noviciado fue un remanso de paz bajo la égida del ecuanime y santo H. Arcadi Ramon, ayudado por el H. Alfred Carles. Fue un año feliz y tranquilo, dedicado exclusivamente al trabajo propio de este período: oración, reflexión, estudio de la Regla y del Fundador, trabajo en la huerta y coser calcetines. Algo que no me gustaba era la acusación de rodillas en el comedor; por cualquier nimiedad tenías que acusarte o pedir perdón.

Lo que sí podemos mencionar como algo excepcional es que nuestra tanda (del Smo. Niño Jesús) tuvimos cinco subdirectores, alguno por poco tiempo. Otro hecho es que los últimos cinco meses nos trasladaron a Es Pont d'Inca para acomodarse creo a las normas del Derecho Canónico, según las cuales en la misma provincia religiosa sólo podía haber un noviciado y en el nuestro había dos, Es Pont d'Inca y Cambrils. En Pont d'Inca terminamos el noviciado y pronunciamos los primeros votos el 12 de octubre de 1947.

Y así avanzando... Ahora en el Escolasticado

Sí, terminado el noviciado en Es Pont d'Inca volvimos a Cambrils para hacer el Escolasticado, año 1947. Era director el H. Eliseo José, buena persona, comprensible, bondadoso pero firme en sus decisiones a veces un poco desconcertante. Se estrenaba como subdirector el H. Felipe Andrés venido de Bonanova; infundió cierto dinamismo en la vida del Escolasticado con iniciativas nuevas (Juegos florales).

Como profesores recuerdo al H. Abel Luis, de feliz memoria por su sabiduría, su austeridad, su laboriosidad y sobre todo su espíritu religioso, ejemplar en todo. También recuerdo a los Hermanos profesores Isidre Aloy y Joaquim Morató.

Pude considerarme afortunado por tener la suerte, que otros no tuvieron, de disfrutar de tres años del Escolasticado. Había buen ambiente de estudio. Muchos se presentaban de dos cursos en junio y se aprovechaban las vacaciones para presentarse de otro en septiembre.

Como los estudios del noviciado menor no estaban convalidados oficialmente tuve que empezar de cero. El junio del primer año me examiné de ingreso, 1º y 2º de Bto. Y en septiembre me presenté de 3º de Bto: el 2º año hice el 4º de Bto y el 3º año primero Magisterio los dos años restantes a trancas y barrancas en comunidad convalidándolo por el Magisterio del Estado.

Terminado el proceso de formación iniciaste el ejercicio de la misión para la cual te habías preparado. ¿Puedes contarnos tus experiencias?

Durante mis 50 años de profesión he estado solamente en cinco comunidades; en una de ellas hice hat-trick, que son: la Seu d'Urgell, Girona, Congrés, Figueres y Mollerussa.

Mi primera comunidad fue la Seu d'Urgell: era el año 1950. Allí empecé con una clase repleta de caganés. Recuerdo que pasé mucho frío. La única calefacción eran las estufas de serrín. Era una comunidad aislada; las comunicaciones para llegar a ella eran pésimas; además, por aquel entonces, para viajar por esa zona fronteriza se tenía que tener un documento llamado "salvoconducto". Los únicos Hermanos con los que nos veíamos eran los de la comunidad de Oliana. A Barcelona sólo íbamos para el retiro y para el examen de religión el 30 de diciembre. En la Seu d'Urgell pasé los 7 primeros

años de docencia. Además de la clase me encargaba de preparar los niños para la primera comunión y del grupo de Cruzados eucarísticos.

Los cuatro primeros años tuve de director al Hermano Joel Alfonso, el «petit maître»; presumía de saberlo todo, buena persona, tenía don de gentes, abierto, mantuvo siempre buenas relaciones con los jefes militares y gran consumidor de rapé; viví en buena armonía con él. Los tres últimos años cambió el panorama. Cambiaron al Hermano Alfonso y es sustituido por el Hermano Llorenç Isidre, como Prodirector por tres meses mientras su sustituto terminase el segundo noviciado en Bordighera; esos tres meses se convirtieron en tres años. Lo pasamos mal con él. Era un hombre muy austero; su austeridad la imponía a los demás. Los días de paseo teníamos que ir todos juntos, con manto y sombrero; escuchar la radio era un pecado. Un Hermano aficionado al fútbol esperaba que el director se fuera a dormir para poder enterarse de los resultados. La rendición semanal no fallaba, era un hombre adusto sin relación con la gente.

Con el nombramiento del H. Sayós, hombre abierto y generoso creíamos que llegaba nuestra liberación, pero no fue así, llegó la circular del H. Visitador Plácido, que produjo en la Seu los efectos de un vendaval huracanado: de seis miembros que componíamos la comunidad sólo quedaron dos: el Director y el joven H. Máximo Sagredo; a los otros cuatro nos dispersó, enviándonos a cada uno a una provincia distinta. Al H. Albert Marquet a l'les Corts, Barcelona. Al H. Salvador Fargas a Tarragona. Al H. Agustín a Les y a mí a Girona. En la ciudad del Onyar estuve 8 años. Como en Girona tenían implantado el Peritaje Mercantil, allí me mandaron. Se trabajaba duro, con horas extraordinarias para ver los programas pues había que llevar los alumnos a examinarse a la Escuela de Estudios Mercantiles a Sabadell. Al extinguirse el Peritaje se

implantó el Bachillerato, pero al no estar reconocido el colegio teníamos que ir por libres al Instituto con lo que eso suponía.

Yo ya llevaba 15 años dando escuela y sólo conocía dos centros: la Seu y Girona. Quería conocer la manera de actuar de otros centros; se me ocurrió pedir el cambio al Provincial, H. Paciano Miguel; claro que me cambió, sí, me envió a la Seu d'Urgell, de donde había salido. Esta vez ya no era el colegio viejo y destartado que había dejado sino el actual. Lo dirigía el H. Lluís Sala primero y después el H. Feliciano García. Era un centro de gran prestigio como consecuencia de los cursillos de verano que se celebraban. Dominaban los internos. Llegamos a contabilizar 318, lo que suponía estar con ellos en las comidas, estar con ellos en el dormitorio, acompañarlos en los paseos, cosa que no les gustaba, o sea todo el día con ellos. Con el agravante que los fines de semana no se iban a casa. La comunidad estaba formada por jóvenes trabajadores que nos entendíamos bien; los Hermanos Joaquim Horta, Jesús Morer, Just Monsó, Francisco Güemes, Manuel Jaime son testigos de lo que he dicho. Nos entendíamos bien, reinaba buen ambiente. Me salió caro el cambio. Esta segunda vez sólo estuve cinco años.

En esta segunda vez de mi estancia en la Seu fui dos años a dar clase de matemáticas al seminario; siguiendo una tradición de años, un Hermano iba a dar clase a los seminaristas, de la parte de ciencias. Fue una buena experiencia para mí. Los seminaristas de 2º y 3º no eran mejores, en comportamientos que nuestros alumnos. Entre ellos estaba un tal Carretero creador y secretario del partido político Reagrupament. De todos aquellos no ha seguido ninguno.

Era el año 1970, llega el Hermano Visitador Ramon Grau de visita canónica y me dice: Le voy a cambiar, irá al Congr s para que estudie. Rondaba los 40. Formó parte de aquel grupo de Hermanos, ya granaditos, que el H. Grau mand  a la Universidad. Alternaba clase con estudios; al principio me costó un poco aclimatarme a aquel género de vida.

Los padres de este centro del Congr s eran muy exigentes y meticulosos, se metían en todo, lo querían controlar todo. Lo dirigí el H. Pere Guardia y cuando se retiró lo sustituyó el H. Miguel Garriga de talantes muy diferentes en el modo de gobernar. En el Congr s pude disfrutar de la intelectualidad y sabidur  del H. Lluís de Llobet y la compañía de los Hermanos Enrique Polo, Luis Ozalla, Franciso Rosillo, Amancio y algún otro que no recuerdo.

Al terminar los estudios me envían a Figueres donde, muy a pesar mío, sólo estuve 3 años. Lo dirigí el incombustible H. José Luis Rodríguez, clases en E.G.B. y Bto e internos, comer y dormir con ellos. Alguien llegó a decir en tono despectivo que era un centro de geront logos. Tuve el honor de vivir con venerables Hermanos, iconos de ciencia, gobierno y prestigio: Leoncio Gascón, Angel, el sordico, Jaume Riera, Adolfo reconstructor del colegio después de la guerra, Carreras, Mariano, etc. Era entonces un centro que gozaba de gran prestigio en todo el Empordà, bajo la denominación de 'Els Fosos'. Me encontraba muy bien. Pero el diablo que nunca duerme, según dicen, vino en la persona del H Provincial  ngel Cirera y me manda al CEL. Al regresar me dice que no me puedo quedar en Figueres. Para dulcificar la amarga píldora del cambio me ofrece cuatro alternativas, puedo escoger entre: Vielha, Torreforta, Mollerussa y la Seu d'Urgell. Yo con cierta rabia, le digo que me mande donde quiera menos a la Seu d'Urgell, que ya he estado dos veces y no quiero ir por tercera vez. Dio muestras de comprender mis razones y dijo: ya lo tendrá en cuenta. S , llega la obediencia y a la Seu por tercera vez. Nunca mejor dicho: no quieres caldo pues ahí van tres tazas. Le escribí una carta ya se pueden suponer en qué términos. Al año siguiente cuando vino para la visita, record  mi carta, me ofreció si quería ir a Mollerussa. Acept  de mil amores. Era el año 1980 y en el 2018 aún estoy en Mollerussa, 38 años; no es que haya estado mal pero me hubiera gustado cambiar algo más para no quedarme estancado en el mismo sitio.

Estas son, a groso modo, las andanzas de mi peregrinación por el mundo lasaliano durante 74 años: 1944-2018, perge adas en estilo de andar por casa.

Muchas gracias H. Miguel por tu comunicación sincera y fraterna.

Viatge a León i rodalies dels Germans de Tercera Edat

Gns. Jaume Palom Izquierdo i adjunt Virgili García López

Cal una paraula de gratitud envers els germans Esteban Miguélez i Pablo Enrique que han coordinat el viatge amb el suport del Germà José Luis Rodríguez. I una altra paraula de felicitació als GG. Josep Canal i José Román Pérez Conde i Consell d'Arlep per la seva autorització.

El dilluns dos de Juliol, al migdia, iniciàvem en un Talgo-Àlvia els 20 participants del camí cap a León des de Barcelona Sants, Camp de Tarragona i Lleida Pirineus els Germans 1 BORRÀS COCA, JESÚS, del Casal Sant Gervasi; 2 CATALÁN MURCIANO CEFERINO de la comunitat de REUS 3 CHIMENOS ROMEU, JOSEP del Casal Sant Gervasi. 4 ENRIQUE FUERTES PABLO de la comunitat de MOLLERUSSA. 5 ESTEBAN GARCÍA MATEO, del Casal Sant Gervasi, **EL DEGÀ**. 6 FERNÁNDEZ FERNÁNDEZ MIGUEL de la comunitat de MOLLERUSA. 7 GARCÍA FERNÁNDEZ ANTONIO de la comunitat de SANTA COLOMA (MANRESA) COMPTADOR. 8 GARCÍA LÓPEZ VIRGILIO de la comunitat del Casal Sant Gervasi (FIGUERES). 9 DEL HOYO GONZÁLEZ FÉLIX de la comunitat de l'illa d'Haití S. DOMINGO **EL VICE DEGÀ**. 10 MATEU BERTRAN SANTIAGO de la comunitat de la CASA „JOSEP. 11 MAS RÀFOLS JAUME de la comunitat del Casal Sant Gervasi (PREMIÀ). 12 MESTRES BALLÚS JOSEP de la comunitat de la CASA S. JOSEP 13 MIGUÉLEZ FERNÁNDEZ SEVERINO de la comunitat d'HORTA. **14 MIGUÉLEZ ESTEBAN** de la comunitat del Casal Sant Gervasi, **ECÒNOM**. **15 PALOM IZQUIERDO JAUME** de la comunitat de la CASAS-- JOSEP **CRONISTA**. 16 PÉREZ RAMOS DESIDERIO de la comunitat de la CASA S. JOSEP. 17 POLO CAVERO ENRIQUE de la comunitat de REUS. **18 RODRÍGUEZ GONZÁLEZ JOSÉ LUIS, DIRECTOR** de la comunitat del Casal Sant Gervasi. 19 SOTO GÜEMES FERNANDO de la comunitat de la SEU D'URGELL. 20 GUTIÉRREZ, JOSÉ LUIS de la comunitat de la CASA S. JOSEP.

El viatge d'anada fou força puntual. Sortírem en un Talgo Àlvia des de Sants al migdia, 12h, 10m. i arribàrem a León a les 20h.15m. En el camí jacobeu des de Barcelona recollírem Germans a Camp de Tarragona i a Lleida Pirineus, enfilàrem usant les vies de l'Ave i la corresponent velocitat fins a Saragossa-Delícies. Travessàrem el Segre, el Cinca i la franja, els Monegros, la Ribera de l'Ebre...

Canviàrem l'amplada dels eixos del tren en sortir de Caesar Augusta i en velocitat moderada encaràrem cap a Pamplona, Vitòria, Miranda d'Ebro, Bujedo, Burgos, Palencia, Sahagún i León, a la nova estació de l'AVE. En cinc taxis travessàrem de ponent a orient la Felix Legio sexta Gemina romana, fins a prop de la porta romana del Bisbe, entre el Palau Episcopal i la pulchra leonina tan lluminosa i alçada cap el cel ben blau.

Fórem molt ben acollits pel seminarista colombià **Javier**, antic alumne de La Salle, i per les eficients senyores **Vicenta i Tinina** en el seminari major. El sopar a punt i una passejada nocturna per estirar les cames després de 8h.15m. enquadrats en el quatre aràbic (4) de l'immòbil seient. Rius, Planes, muntanyes, ciutats, pols industrials, camins, carreteres, prats, sembrats de cereals, vaques i ovelles pasturants, àguiles, cigonyes i cigonyins, falcons, corbs, merles, la vida florida als jardins i les esperades collites d'espigues de blat, ordi,

civada, Campanars que assenyalen el cel i convoquen al poble, palaus, castells, santuaris, fàbriques, benzineres, mines auríferes, museus, templers, Eucaristies, laudes, Salves,... Bona nit.

El dimarts 3 de juliol: León i rodalia.

L'eucaristia matinal tot travessant el claustre i el museu lapidari entrem a la Catedral per la porta policromada de la façana Nord és el bon dia comunitari al Senyor de la Vida, del camí i de la llum polícroma dels vitralls... Poc després una guia molt qualificada ens mostra les dues façanes externes, la principal en restauració, i la interior meravellós dels vitralls únics seguint el model de Chartres, Reims, Saint Denis, Notre Dame. Després fem una passejada a peu fins a la plaça Major, els carrers dels Gremis, la Plaça del gra, les rues del Camí, Palau de los Quiñones, al costat la Casa Botines de Gaudí, les muralles tardo romanes... A la tarda visitem la Basílica de San Isidoro, les dues façanes romàniques, la capella sixtina de l'art romànic en el panteó del reis de León, el redescobert Sant Grial, provinent d'Egipte, arquetes àrabs i medievals... Un dia ple.

El dimecres 4 de juliol: Asturica Augusta i rodalia.

Participem a la missa del poble a l'altar major, de l'apostòlica seu d'**Astorga**, obrat per tres **Gaspars: Becerra, del Hoyo i Palencia**. En acabar la missa el sagristà talla el guia i ens expulsen de la Catedral, després del lte missa est. El Guia continua l'explicació exterior des de l'àbsis gòtic inicial flamíger, de la façana sud dedicada a l'Assumpció de Maria i la principal flanquejada per dues torres campanars clàssics i mig abarrocats. A la porta principal és extraordinari el conjunt del perdó a l'adúltera i el miracle del paralític. Veiem sobre la muralla romana les tres estàtues d'àngels que Gaudí volia posar al cim del neogòtic Palau del Bisbe **Grau**. La guia ens acompanya a la planta semisoterrània, ara museu lapidari, a la planta

baixa oficina del bisbat amb el saló del tron, al pis superior la capella, menjador i residència d'hostes. La mort del bisbe **Grau** suposà el final de l'obra de **Gaudí**. El darrer pis, desmereix del conjunt gaudinià. Els canonges no recolzaren prou al bisbe. Mai va ésser emprat com a bisbat fins que es convertí en el museu del camí de Santiago. Una abundosa pluja d'estiu ens feu refugiar a la botiga de sortida. En acabar caminàrem a saludar el Maragato del campanar a la plaça Major sobre la Casa Consistorial..

Els GG. **Virgili García i Jaume Palom** poguéren visitar al Sr.**César Alvarez** i a la seva família tot recordant el nostre estimat G. **Senén Alvarez Prieto**. Dinàrem a la bodega del museu del fang de La **Bañeza** al pur estil de las «Tierras Bañezanas». Passejàrem fins l'**Ajuntament i l'Església de Santa Maria** que presideixen la Plaça...

Al santuari de la **Mare de Déu del Castro**, edificat sobre un pujol de pissarra, magnífic mirador sobre la diòcesi asturiana, fou on visitarem la pietosa església, i la barra del seu penó d'una alçada superior als 13 m., d'un

sola peça, feta en fusta. El cant de la Salve Regina ens portà al centre interpretatiu d'aquesta romeria multisecular lligada a la sequera i a la pluja. La recepció a casa del G. **Esteban** fou un prodigi de generosa i saborosa terra lleonesa senzilla i familiar, la parra, les cireres,.. Tot. Passàrem al costat de la casa on va néixer el G. **Virgili** i culminà en la pregària a la parròquia on veneràrem la imatge renaixement, obra delicada de **Gaspar de Becerra**, i també coronada de la **Mare de Déu del Castro a Castrotierra** i la pica baptismal on foren cristianitzats en anys diferents **Virgilio i Esteban**. Un bon sopar ens esperava a casa...

El dijous 5 de de juliol: El Bierzo: Las médulas i Ponferrada.

Pugem el port del **Manzanal** i albirem el formós **Bierzo**, amb el seu microclima mediterrani i ens apropem a **Galícia**. Finalment arribem al centre interpretatiu de **Las Médulas** on rebem una explicació oral i àudio visual de molta qualitat científica i humana. Alguns Germans visitem el poble i la rodalia. Els valents amb una excel·lent guia redescobreixen in situ les particularitats a cel obert d'aquesta mina aurífera romana que han conformat un curiós ecosistema i una morfologia de paisatge sorprenent amb les argiles vermelloses i ataronjades. **Monument del Patrimoni Mundial segons la UNESCO.**

Dinem amb germanor a tocar la Nacional VI a la **Venta de los Rosales**. Tot a punt i puntualitat. Marxem cap a **Ponferrada**, capitalitat econòmica i religiosa del **Bierzo**. Alguns venerem la **Mare de Déu de la Encina**, patrona de la comarca amb una magnífica col·lecció de talles lleoneses sobre la passió. El Conjunt de la plaça és harmònic amb l'edifici consistorial.

La majoria comencem visitant el castell del Temple i el Castell Vell dels Reis Catòlics, contemplem els fossars banyats pel Sil i travessem el pont llevadís... Visitem les sales del Temple i la seva biblioteca i aules museu. Fem el passeig sobre el camí de ronda, al damunt de la muralla emmerletada. És amplíssim l'espai del camp de Mart per fer les maniobres militars. El Paisatge sobre la ciutat nova, la Universitat,... I també la muntanya carbonífera d'hulla i antracita, avui en crisi per les directives de la Unió Europea. En retornar l'esguard es gira cap a Astorga i més enllà el Río Tuerto i Magaz de Cepeda i el H. Senén Álvarez... Reposa en pau...

El divendres 6 de juliol: Hidrogeologia i Mineralogia; Zoologia, Biologia, Entomologia i Tectònica. Santa María del Camino de Santiago.

El matí es mostra esplendent: Lloat sigueu oh Senyor nostre per la nostra mare terra, per les flors, els fruits i l'herba, pels rius i la muntanya...

Gràcies al G. **Pablo** cada dia hem resat les Laudes matinals tot cantant i contemplant aquest estiu excepcional per la verdor dels prats i per les espigues dels cereals. El tema de l'Evangeli era la *vocació de Mateu*. El cronista fa una breu homilia que és escoltada en silenci. El meu mestre, el G. **Mateo**, el do de Déu en hebreu, és un signe evident de fidelitat i laboriositat, el Degà de la nostra excursió. Arribem a la **Vall del riu Porma** i passem al costat del poble de **Valporquero**.

L'espectacularitat de la immensitat i de la varietat de nivells i la il·luminació matitzada del procés càrstic amb una guia força eficient, la humitat era del 100% i la temperatura freda i constant 7°C. La majoria de Germans poden veure aquesta meravella. Els més grans frueixen del jardí i del clima.

Encara tenim temps de visitar **El Boñar**, formós poble de la muntanya lleonesa que té turisme de neu a San Isidro i turisme d'estiu pel seu clima. La parròquia presideix la gran plaça. I les pastisseries i els derivats del porc són molt i molt gustosos. Travessem un bosc de roureda i fageda en el seu verd resplendor caducifoli i dinem al restaurant, molt bo, típic de la muntanya lleonesa. El llac de l'embassament del riu Porma n'és el límit inferior.

El **Museu de la Fauna**, als afores de **Valdehuesa**, especialment mamífers, aus i rèptils sorprenen per la varietat i pel seu rigor científic. La sala primera mostra els esquelets complets de mamífers, aus i serps fins i tot simulant moviment. La darrera al costat de l'elefant i de la girafa africanes emmarca la fotografia del grup a l'extraordinari Museu. En una altra sala contemplem la col·lecció de papallones i coleòpters, la majoria exòtics. I després el passeig enmig de la roureda en un jeep contemplar vius el bisó europeu, el porc senglar, el cérvol i la cérvola, els ramats de muflons i de daines,... Els llops restaren amagats... són nocturns... Les escultures del parc són

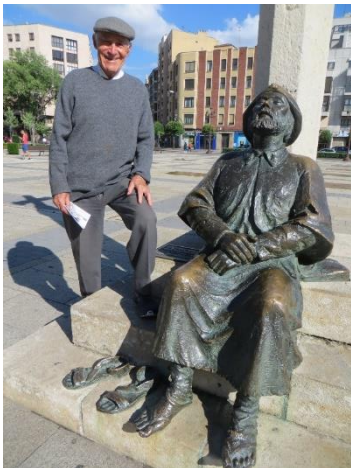
realistes i boniques. Els estrats geològics de la falla sud dels pics d'Europa són un exemple únic del plegament alpi de l'era Terciària ja que mostren el llavi de la falla.

A la Rodalia de **León el Santuari dominicà de la Mare de Déu del Camino de Santiago** ens espera. Una llarga explicació per un pare dominic ens mostra el simbolisme del santuari, obra de **Miquel Fisac**, els vitralls dissenyats per **Anglada Camarasa** i l'apostolat de la façana d'en **Subirachs**... El retaule barroc xurrigueresc emmarca la pietat austera de Maria amb el Crucificat a la falda. Una pregària cantada i cap a casa. Bon sopar, per grups, bona fresca i bon dormir.

El dissabte 7 de juliol Sant Fermí. El retorn.

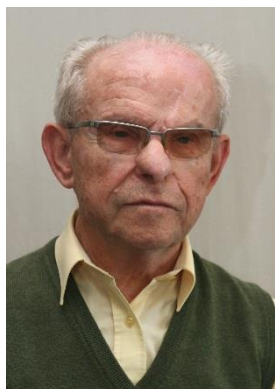
La missa a la Catedral tot contemplant per darrera vegada la façana policromada, lluminosa i romànica septentrional de **Santa Maria**; a la capella de **Sant Jaume i del Santíssim** tenim l'**acció de gràcies**. Els G. **Félix del Hoyo** va cap a **Madrid**, el G. **Desiderio**, baixa a **Saragossa**. La resta, esglaonadament baixem puntuals a **Lleida-Pirineus, Camp de Tarragona i Barcelona- Sants**. A la comunitat de **Sant Gervasi** s'incorpora el G. **Josep Mestres**, de camí cap a la **Casa Sant Josep**. Els GG. **Virgili i Jaume Palom** som reconfortats especialment i arribem a **Figueres** a la matinada del diumenge. Gràcies per la comprensió, perdó pels errors i omissions..

Comiat al nostre Germà Salvador Collo i Gasa

G. Josep Espuny i Crespo

Germà Salvador,

És ara, quan el repòs arriba
que volem recordar i agrair el teu pelegrinatge.

Comunitats, escoles, aules,
un camí fet d'etapes.
Germans amb qui has compartit converses,
professors i professores amb alumnes comuns,
nois i noies que amb tu han crescut.

I els teus Germans, la teva família,
el teu Pallars estimat
sempre en el cor i l'estimació.

Ara et presentes davant de Déu,
I ell et preguntarà:
Has estimat?

I tu ens diràs els nostres noms.
Familiars, Germans, professors i alumnes.

I Déu dirà.
Un Germà menys a la terra.
Un Germà més al Cel.

I com Germà en la comunitat eterna,
prega i vetlla per la nostra comunitat
que encara peregrina.
Perquè amb nosaltres has caminat
i en el nostre cor el teu nom sempre serà recordat.

Tots recordem la seva serietat i exigència a l'escola, era el seu desig formar en la serietat, en la responsabilitat i en el treball seriós i aplicat. Amic de l'exactitud com a bon professor de matemàtiques que va ser.

De sempre havia tingut gust per la tècnica, i poc a poc s'anà endinsant en el món dels ordinadors. En els primers moments d'implantar la informàtica en els centres escolars ell era dels més interessats i aplicats en aquesta gran innovació: Butlletins de Notes, el Logo, els programes de Lectura eficaç i programes de càlcul que ell anava creant i dissenyant. I ja jubilat i allunyat del fet educatiu passa llargues hores fent powerpoints amb músiques, imatges i màximes extretes de l'Escriptura, de dites populars o de grans pensadors. Powerpoints que podien motivar les reflexions a l'escola. Més d'un Germà o educador les va fer servir.

G. Josep Canal i Alavedra

El Germà Valentí ens ha deixat

G. Santi Mateu i Bertran

Ens ha deixat sense fer soroll, de puntetes com qui no vol molestar.

Amb aquells passos silents que ja de bon matí, es movien pels claustres i corredors de la casa en servei dels teus Germans de comunitat. Te'n recordes de aquella matinada que amb una escombra persegues els gossos que s'havien emportat el sac amb les barres de pa...? La fidelitat en les coses petites, l'anar a buscar el correu, els diaris, amb el somriure al teu rostre.

No cridaves mai, ni eres de grans discursos, cada vegada amb menys intervencions en públic, però els fets donaven raó de la teva entrega com a Germà de La Salle. Fins als últims dies has volgut ser un servidor dels teus Germans.

I ara som aquí, al teu voltant. Estem segurs que ens escoltes. Volem agrair-te, recordar-te i dir-te que t'estimem. Que donem gràcies a Déu pel do que vas fer de la teva vida de Germà.

Per a tots nosaltres el llarg camí de la vida, es va escorçant. Anem pujant cap al cim de la muntanya. La teva serenor en aquests últims dies, és la manifestació de la teva vida interior. La fe i l'esperança que tenies i que gaudeixes ara en la presència i al costat del Bon Déu.

Et vaig conèixer a La Salle Bonanova, a la meitat del curs 1964-65. Em vas rebre en la teva secció, que aleshores en dèiem 3ª divisió. 800 alumnes amb uns 15 germans i alguns professors. El Germà Escayola i tu, éreu els únics de vots perpetus, els demés érem Germans en plena joventut dels 20 anys.

Ens acompanyaves amb la teva presència, amb tota la teva bondat i paciència. Germà molt discret de poques paraules, però sempre positives i amb un to ple de bondat.

Eren setmanes plenes d'activitats que tu moderaves amb la teva experiència. Recordo els dies de final de trimestre o del sant, que ens reuníem en el teatre i amb una gran solemnitat, presidits ens aquells anys pel Germà Plácido.

Els versos del Germà Adrià, plens de senzillesa, de sonoritat i escrits sempre amb afecte, eren recitats pels alumnes de la teva secció. En recordo encara alguns :

“Al Hermano Valentín Prefecto
de la 3ª división
un cantito hoy entonamos
al compás de la emoción.
La División que dirige,
goce de gran prosperidad
y a Vd. Hermano que lo rige,
Jesús le dé felicidad”.

Germà Valentí, que ara ens escoltes des del cel t'hauràs posat a riure recordant aquells temps.

Recordo que quan pujàvem al dormitori per anar a dormir, amb un molt seriós silenci, sentíem les veus dels més petits que pujaven per una altra escala cantant "Vamos a la cama que hay que descansar". Era el Germà Ramon y sus muchachos. Tu, amb la teva bonhomia, deixaves sortir mitja rialla per sota el nas i no deies res. Va ser una època daurada per a tu i per al col·legi.

Ens vàrem trobar anys més tard, a l'Aspirantat de Cambrils. Aleshores vares ser anomenat Reclutador de vocacions. Els anys anaven canviant i ja no eren tot flors ni violes. Ens visitaves i parlaves amb els aspirants que havies acompanyat a l'Aspirantat. I per indicació del Germà Lluís Molas, també prengueres encàrrec de parlar i seguir els aspirants, que no tenien

relació amb el seus reclutadors. T'ho vas prendre molt seriosament.. Ara que estàs ben situat al costat del Bon Déu, ajuda'ns en aquests moments difícils.

Finalment ens retrobarem en aquesta casa de San Josep. Et vull donar les gràcies per un do molt preuat que em vas fer, ara fa uns dies. Per diferents motius vaig ser present en actes on la sotana de Germà, era apreciada. Com jo no en tenia, em vas deixar la teva i vaig poder participar en tots aquests actes, portant la teva sotana. L'última vegada va ser a Tarragona, amb els Antics Alumnes, en l'acte de les Set Paraules del Divendres Sant. Quan te la tornava, em vas dir, que ja me la podia quedar, que tu ja no la necessaries més. Va ser una intuïció, o potser una sort. Certament que la penso guardar i posar-me-la, totes les vegades que sigui convenient.

Gràcies Germà per totes les teves atencions i estimació que ens vas donar a tots els germans. Vull fer present l'estimació i els records que tenies amb la teva família. En parlaves poc. Però en grups més petits mostraves tota la teva afecció pels teus familiars que t'han acompanyat en aquests últims anys i en els darrers dies. Segur que des del cel pregaràs per a ells i per a tots

nosaltres. Que un dia puguem retrobar-nos tots als costat del Bon Déu. Així sia.

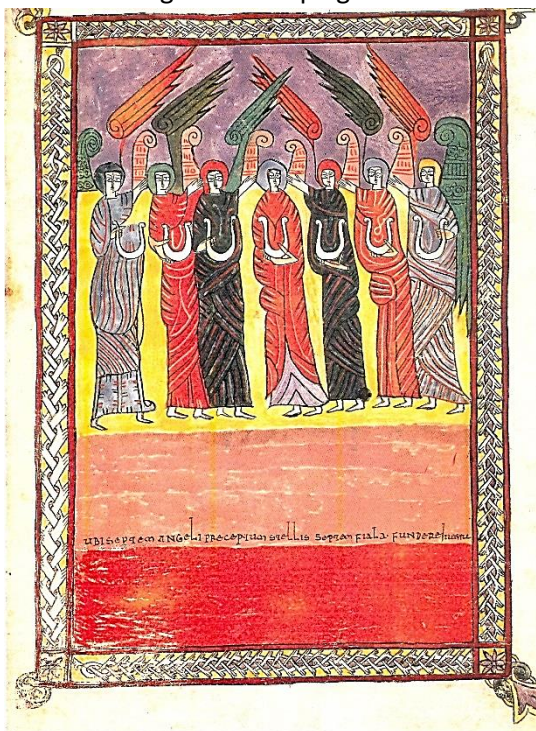

Tercer taller bíblic Curs 2017-2018

L'APOCALIPSI DE SANT JOAN

G. Josep Espuny i Crespo

El 26 de maig ens vam aplegar una vintena de Germans i Associats per compartir el tercer i últim taller bíblic del curs. Enguany ha estat dedicat a la reflexió sobre el llibre de l'Apocalipsi, i l'ha conduït el P. Rodolf Puigdollers, escolapi.

Comencem amb un record de contextualització, fent memòria de les dues sessions anteriors. L'Apocalipsi és un text fonamentalment simbòlic, que vol ser un missatge esperançat i encoratjador en uns moments difícils dels primers temps de l'Església. És un text encriptat, escrit en un àmbit de persecució, i això ha fet que sovint se l'hagi titllat de molt difícil de llegir i d'interpretar.

Sempre caldrà fer-ho veient-hi un

sentit de llum, enfortiment i consolació. Quant a l'estructura, recordem que consta d'un proemi, cinc septenaris i la cloenda/litúrgia final.

Enllaçant amb el tema de la darrera sessió, comencem reflexionant sobre el Septenari de les *Copes*: després de les *Trompetes* (manifestació de Jesucrist després de la Resurrecció) hi ha dos "bàndols": els que veneren Jesús (cant de victòria) i els adoradors de la bèstia (cant de condemna); i aquí s'inicia la benaurança dels fidels que han donat la vida (14,3), tot seguint amb la

La doble plaga de la sisena copa

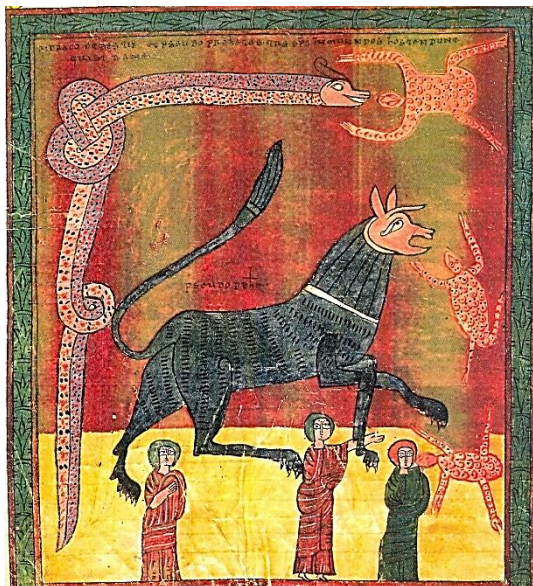
metàfora de la collita i la verema, que suggereix la imatge del Judici universal arribant a tots i a tot arreu. Per això segueix amb les set copes de les set plagues, que són una altra imatge, ara de la condemna i el càstig. Estan descrites amb una gran riquesa de símbols (caps. 15 i 16) i un ritme àgil per fer entendre la complexitat de la lluita entre el Bé i el Mal, els fills de la Llum i els de les Tenebres. Constantment s'utilitzen nombres simbòlics (el 7, per exemple), i imatges evocadores com la bèstia, els set turons (Roma i el seu poder), les banyes, els

reis, etc. I alguns elements permeten datar amb força precisió l'època, segurament cap a l'any 96, durant l'imperi de Dominià.

L'interès de l'Apocalipsi

Ramon M. Ripoll i Borell

L'INTERÈS DE L'APOCALIPSI

De la boca del drac, de la bèstia i del fals profeta surten tres esperits immunds en forma de granota.

Dissabte vaig assistir al tercer i últim taller bíblic sobre l'Apocalipsi. Podria ser que algú no trobés massa interès en aquest llibre de la Bíblia: l'últim: és tan enrevessat, tan apocalíptic! Doncs, no: jo el veig de gran interès:

La rabiosa actualitat de l'Apocalipsi

L'apocalipsi fou escrit al segle I: és per excel·lència l'himne de l'esperança dels primers cristians que han de suportar persecucions i atacs: ells s'afrontaven a un repte determinat: l'obligació de donar culte a l'emperador; i ells a això no hi estaven disposats: i el llibre de l'Apocalipsi vol ajudar-los a la fermesa en aquesta lluita, que l'autor reclama que sigui èpica: després vindrà Jesús. Tot és hiperbòlic, cert: però és que també ja en aquell temps era perillós expressar el pensament amb claredat: que 'rapers' es podien convertir en màrtirs, vaja!

Està clar que res és igual a res, però jo, independentista empedreït, contemplo una actualitat política que requereix una resistència èpica a la recerca de la dignitat.

La pseudo-epigrafia

Aquesta me l'han ensenyat: si no, de què? Resulta que al començament i al final de l'Apocalipsi s'afirma que el llibre està escrit per 'Joan'. Però no podem assegurar que aquest Joan sigui l'evangelista, perquè en aquell temps podria esdevenir que 'Joans, Joseps i ases n'hi hagués per totes les cases'. A part d'això resulta que quan s'afirma que un llibre l'ha escrit una persona no vol dir que l'hagi escrit ell mateix (hi ha llibres escrits per personatges, amb tota probabilitat analfabets): de fet l'estil de Joan Evangelista dista molt del de l'Apocalipsi. El llibre sagrat dels jueus és la Torah que ve a ser el recull dels cinc primers llibres de la Bíblia (el 'Pentateuc', Gènesi, Èxode, ...). Aquests llibres són de Moisès (Jesús diu: 'Moisès us va dir...'). Doncs resulta que el Pentateuc ens relata la mort de Moisès!...

La dona

L'apocalipsi, com altres llibres sagrats rebaixen la dona a nivells insospitadament baixos: pot ser tranquil·lament la 'puta'. Us heu fixat que la dona adúltera ha de ser lapidada, però l'home adúlter mai no ho serà? Aquesta era la cultura de fa dos mil anys de la qual encara ara ens costa tantíssims esforços desprendre'ns. Els llibres Sagrats tot i sent-ho participen d'aquesta visió masculista dels temps.

La plaga de la tercera copa

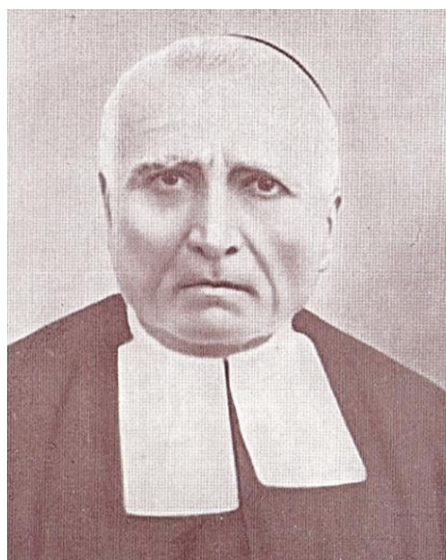
La fundación del Col·legi La Salle Manlleu (I)

Los 20 primeros años de fundación (1880-1900)

H. Francisco Fuertes Villalba

A) Fundación

Para quienes no hayan tenido la oportunidad de leer el libro del 75º aniversario “El Colegio del Sagrado Corazón de Jesús de Manlleu” se escriben estas líneas hasta el Siglo XX.

H. Enric Delaris

El edificio del Colegio tiene su origen en la antigua fábrica “Can Verola” de hilados y torcidos de algodón que cedió la Sra. Filomena Torrent, viuda de Codina.

Hace más de un siglo y medio las poblaciones catalanas que se ven favorecidas por la proximidad de una arteria fluvial pierden pronto su carácter rural y pasan a adquirir el nuevo timbre de industriales. Tal fue el caso de Manlleu. Hoy, merced a la electricidad, una industria puede situarse en cualquier lugar pero entonces debía situarse cerca de los ríos en los que se construyeron presas para su aprovechamiento y de ellas se derivaron los canales de conducción de las aguas motrices. En Manlleu se construyó el canal en 1840 que todavía existe hoy.

El propietario de la fábrica “Can Verona” no pudo obtener una concesión de esas aguas del canal y se vio obligado a cerrar. Esta circunstancia fue el motivo del actual emplazamiento del Colegio

Sagrado Corazón pues al no poder ponerse en marcha la fábrica quedó el edificio sin servicio y abandonado hasta que se cedió, tal como se indica varias líneas más abajo.

Estaba situada en lo que actualmente es la parte de bachillerato (fachada al canal); hacía calle con la llamada “Call del Ter”, en la actualidad “Enric Delaris”.

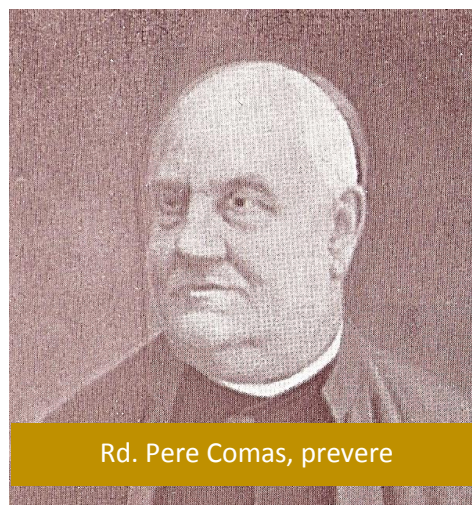
La cesión del edificio hizo que el H. Enric Delaris, a través del Rdo. Mosén Pere Comas, gran colaborador del Colegio, con la única condición de conservar y mantener el edificio

La Comunidad la compartían: H. Enric Delaris (francés, pero de habla catalana) y HH. Colangie y Baltasar). Pocos meses después se precisó de un 4º Hermano en la persona del H. Emiliano José.

Se firma el convenio de condiciones de funcionamiento el 4 de abril de 1880. Los firmantes son: H. Irlide, Superior General, D. Ramón Madirolas y D. Martín Vilaseca. En solidaridad lo firman también: Mn. Pedro Comas Rosiñol y D. Francisco Salvans.

1º Los Hnos. tendrán libertad completa para seguir sus reglas y métodos de enseñanza.

2º.- No saldrán de noche a dar clase fuera de casa.

Rd. Pere Comas, prevere

3º.- Si van a la catequesis parroquial los domingos volverán a su residencia antes de las seis.

4º La Juventud Católica se obligará a satisfacer 60 ptas. mensuales a cada Hno. comprometiendo a este fin el 25% de sus ingresos.

5º.- El mobiliario y ajuar serán por cuenta de la fundación.

6º.- Cada Hno. que haya de ir a Manlleu recibirá 120 ptas. en concepto de gastos de viaje.

Se consideran cofundadores estos dos: H. Enric Delaris que falleció el 9 de noviembre de 1914 y Mn. Pere Comas Rosiñol fallecido el 16 de febrero de 1907. A su funeral asistió todo el alumnado del Colegio.

Se consideran cofundadores los dos:

G. Enric Delaris, que falleció el 9-Nov.-1914

Ingresa en el noviciado el 3-Sep.-1851. El día de Todos los Santos de ese mismo año vistió por primera vez el hábito religioso. Pronto se le destinó a la enseñanza con el nombre de H. Zelis, que cambió por Enric al venir a Manlleu, por la fonética extraña en nuestro país. La profesión perpetua la realiza en 1867. Ya tuvo serias dificultades desde 1870 (Tercera República en Francia) con la secularización y la enseñanza laica. El 18 de abril de 1880 llegaba a Manlleu.

Mn. Pere Comas Rosiñol, fallecido el 16-Feb.-1907

Nacido en Manlleu el 11-Feb.-1834. Inicia estudios en el seminario de Vic para acabarlos en Barcelona donde se ordena de sacerdote. Mientras se le necesita dedica todo su esfuerzo y talento a la industria familiar y posteriormente dedica todo su celo al ministerio sacerdotal, primero como Vicario y luego como párroco siempre dentro de la diócesis de Barcelona. La falta de salud truncó su carrera parroquial retirándose a Barcelona entregado a obras de caridad, no sin pasar cada año largas temporadas en Manlleu. Sacerdote y rico supo ser un santo administrador de sus bienes. Fueron innumerables las aportaciones de su peculio a obras religiosas o simplemente humanitarias. Fue el verdadero impulsor de la venida de los Hermanos a Manlleu:

1º Porque vio, como directivo del Centro de la Juventud Católica, la necesidad que la Vila contara con esa institución religiosa.

2º Porque fue él y sólo él quien entabló negociaciones con la Congregación Lasaliana para su venida a Manlleu.

3º Porque sus cualidades personales y sus aportaciones dinerarias evitaron en más de una ocasión el colapso de la obra iniciada. (A su funeral asistió todo el alumnado del Colegio)

El caserón donde se inició la Escuela fue el mismo hasta 1930. Ese año se celebraron las Bodas de Oro de su Fundación. Con tal motivo se reformó el edificio para dar paso a lo que se relata en el libro *“El Colegio del Sagrado Corazón de Jesús, de Manlleu”*, editado en 1955.

Un testimonio de la época informa que este edificio era de esta manera:

- Los muros de tapia, hasta el primer piso (la planta baja funcionaba como patio cubierto)
- De ladrillo hasta el 2º Piso (en este 1er piso estaban las clases y locales comunitarios)
- El tejado cubierto con simples tejas sin solera.

Casa-Fábrica de la Sra. Filomena Torrent donde el H. Enric Delaris fundó el colegio de Manlleu en 1880

Los Hnos. tenían las habitaciones en el 2º piso, bajo tejado sin solera ni calefacción y con goteras.

En primer lugar podemos observar la fábrica de can Barola, propiedad de la Sra. Filomena Torrent. En esta fábrica, el 18 de abril de 1880, el H. Enric Delaris juntamente con Mn. Pere Comas fundaron la escuela.

El caserón donde se inició la Escuela fue el mismo hasta 1930. Ese año se celebraron las bodas de Oro de su Fundación. Con tal motivo se reformó el edificio para dar paso a lo que se relata en el libro *“El Colegio del Sagrado Corazón de Jesús de Manlleu”*, editado en 1955.

Un testimonio de la época informa que este edificio era de esta manera: los muros de tapia hasta el primer piso. De ladrillo hasta el 2º piso. Los tejados cubiertos con simples tejas sin solera. Los terrenos circundantes también estaban incluidos en la cesión del caserón.

B) Financiación

1.- En los inicios fue, como se ha dicho, la organización de “Juventud Católica” de Manlleu,

que era quien financiaba la escuela de noche.

2.- Al poco de fallar este método, porque se quedaron sin recursos, se hizo según nueva fórmula que duró 3 años: Mn. Pere Comas aportaba lo del primer trimestre y el Sr. Salvans aportaba lo del segundo trimestre. El Sr. Puntí aportaba lo del tercer trimestre. Por suscripción entre diversas familias se cubrió el 4º trimestre.

Pasados los 3 primeros años se fue disolviendo este buen entendimiento y Mn. Pere Comas cargó con todas las partes, satisfaciendo la totalidad de las mismas durante unos años.

3.-, En 1884 se adquirieron unos huertos lindantes para patio. Pertenecían a la Sra. Filomena Torrent, viuda de Codina. Fueron vallados merced a un legado de 1.500, que proporcionó la Sr. Maria Comella de Puigrós.

4º.- En 1885, el Hno. Asistente Louis de Poissy, para solucionar el problema económico, en todo o en parte, tuvo la inspiración de transformar el Colegio en pensionado. Además de para promover las vocaciones.

En enero de 1886 se admitían los 5 primeros pensionistas. Esto tuvo resonancia local, de la siguiente manera:

- La Juventud Católica" retiró la subvención para el gas del alumbrado de la escuela nocturna.
- El Hno. Director respondió cerrando las clases nocturnas de adultos. Estas clases habían durado 6 años.

C) Crecimiento

Por la necesidad creciente de espacio, para alojar a los internos, Mn. Pere Comas adquiere la casa colindante, propiedad del Sr. Ramon Madirolas, para cederla a los Hnos.

La única condición puesta era satisfacer 800 pts/año no como alquiler sino como intereses. Esta fue la primera casa que el Instituto poseía en Manlleu.

En Julio de 1891 muere el párroco de Manlleu, Rdo. Tomàs Puigcarbó y lega a la Comunidad 150 pts. anuales, por medio de su testamento.

Se construyó el 2º piso en la parte estrecha de la antigua casa Madirolas para instalar en él un dormitorio. También se construyen los corrales para el ganado, el área de agua y un lavadero al fondo del terreno primitivo.

En agosto de 1892 se fundó la "Escuela Dominical" que vino a llenar el vacío surgido en 1886 al suprimirse las escuelas nocturnas. Todo fue a iniciativa de D. Nofrarias, cura ecónomo de Manlleu. Esta escuela dominical funcionó en el mismo local que las gratuitas. Financiaron esta obra: 1º El citado ecónomo. 2º El Sr. Obispo Morgades. 3º Algunas fábricas. Esta obra duró muchos años y se convirtió en obra dominical de recreo y Patronato de San José.

Al poner en marcha la Escuela Dominical, independiente del internado, se construyen 4 clases en la parte baja de la escuela primitiva.

En 1893 se lleva a cabo un nuevo crecimiento leve. El Rdo. Pere Comas adquiere una vieja casucha, con su correspondiente patio a la Sra. Maria Roqué.

Detalle del jardín y de la zona donde se lavaba la ropa de los internos. Situado en un rincón del patio.

En 1894 se separan completamente el internado y la Escuela gratuita.

En 1895 se establece el Externado (alumnos de pago sin pensión).

D) Dificultades

Una campaña de descrédito, a partir de 1894, por elementos laicistas, crea dificultades al Colegio:

- Entre 1894 y 1896 se perdió gran parte del Pensionado; de 125 se pasó a solo 38. (en parte se debió a que el colegio erigido por el Instituto en Tarrasa se quedó con unos 30 a 35 internos).

- Al final de la tormenta el colegio quedó funcionando con una matrícula de 38 internos, 48 externos y 290 gratuitos.

Por el poco entendimiento del Hno. Director con el Mn. Pere Comas sucedió que:

1º. El H. Director dejó de pagar las 800 ptas/año al referido Mosén y

2º Mn. Pere Comas dejó de pagar la subvención para las clases gratuitas.

Durante el curso 1896-97 las clases gratuitas fueron mantenidas mediante subscripción que produjo 2.160 ptas.

Al año siguiente menguó casi a la mitad. Los Hnos. acuden al ayuntamiento y obtienen una subvención de 800 pts. Que se elevó a 2.100 ptas. al año siguiente (era alcalde D. Josep Casacuberta).

En los años 1897-98-99 la Comunidad fue poco molestada. Así se llega al 1900 que manifiesta la siguiente matrícula en el Colegio:

- 70 Internos (estos pagaban 20 pts./mes)
- 40 Externos (de pago)
- 290 gratuitos
- 80 En la Escuela Dominical

Es así como se acaba el siglo XIX. A 20 años de la fundación del Colegio con prosperidad y numerosas vocaciones.

VOCACIONS DE GERMÀ SORGIDES DE LA SALLE MANLLEU

Ramon Anglada

Ramon Baró

Francesc Basagaña

Joan M. Bovet

Carles Casadesús

Eudald Casadesús

Miquel Casadesús

Salvador Coma

Ramon Font

Josep Jofresa

Teodor Malagarriga

Joaquim Morató

Lambert Munt

Ramon Pascual

Modest Senmartí

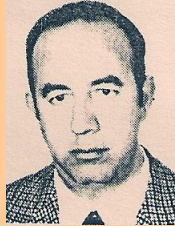
Jaume Sitjar

Jaume Viladecans

Antoni Vilarrasa

Jaume Vilaseca

Els 125 anys de Sant Feliu de Guíxols

G. José Luis Rodríguez González

El passat 13 de maig, l'antic i encara vigent Col·legi La Salle de Sant Feliu de Guíxols va celebrar els 125 anys d'existència.

Responent a una invitació rebuda hi vam ser presents els Germans Santiago Peribáñez, Antonio García y José Luis Rodríguez. D'altres Germans que van estar a Sant Feliu encara viuen: Gns. Josep Fisas, Alnoth Alemán, José Luis Vadillo i Gumersindo Maestro.

Es començà la celebració per una Eucaristia a la Parròquia, antic Monestir, presidida pel Sr. bisbe de Girona Francesc Pardo. Fou una

celebració molt digna preparada pel professorat i animada amb cants pels alumnes. Ens van situar en el primer banc de l'Església. En l'homilia, el Sr. Bisbe, primerament va fer un comentari de la festa de l'Ascensió i seguidament manifestà un reconeixement a la labor escolar i al que havia estat sempre l'Escola.

Posteriorment, ens vam traslladar a l'Escola i una professora ens mostrà els diferents locals. El centre s'ha incrementat; de les 4 aules que hi havia en el nostre temps, ara en té 18, des d'Infantil, seguint per Primària, ESO, amb dos nivells de tot, amb un total de 600 alumnes. L'any vinent pensen afegir-hi de P0 fins a P3 en l'antic col·legi del Cor de Maria, que està proper del Col·legi actual. El Centre ara se'n diu "Cor de Maria-Sant Josep".

A les 14 h. ens reunirem en un pati cobert, uns 80 comensals, just per on entren els alumnes (carrer Penitència), on es desenvoluparen alguns parlaments. Per la nostra part intervingué el G. Santiago Peribáñez, que havia estat Director del Col·legi.

La fundació es deu als Germans francesos iniciant el funcionament el 15 de setembre de 1891. Justament una bona part del cost del Centre fou finançat per la família d'un Germà de la Comunitat i la resta per una Senyora.

La població de Sant Feliu de Guíxols és de 21.760 habitants. Disposa de 4 Centres de Primària i dos Instituts: un amb 400

Els dos Germans participants a la festa de Sant Feliu conjuntament amb el G. Antonio García, que fou el fotògraf

alumnes i l'altra amb 1000 alumnes. En el nostre temps al costat del Col·legi hi havia una Acadèmia Lliure Adoptada.

L'economia de Sant Feliu depèn del turisme; hi ha tres indústries i encara una fàbrica de suro, de entre les moltes que havia en el nostre temps. Un Regidor de l'Ajuntament em deia que és llàstima que tot depengui del turisme i a l'estiu. Estant intentant com industrialitzar la vila.

Vaig tenir temps de recórrer tranquil·lament la vila, ja que hi vaig arribar a les 10 h. i fins a les 12 h. no hi havia res previst en el programa de la celebració. La vila ha canviat molt i determinats establiments han desaparegut o han canviat de negoci. La famosa impremta VIADER que tenia imprès el Quixot en suro, avui és una botiga de roba; la famosa pastisseria COMAS ja no existeix i un fill d'aquesta botiga havia estat de capellà al nostre Col·legi de Figueres; la petita Fonda CAN SERRA, on anàvem a dinar els Germans, també ha desaparegut i l'amo havia estat professor en el nostre Col·legi.

Vaig quedar gratament impressionat del bon ambient que s'està vivint i del treball que s'està realitzant en aquest Col·legi per un grup de persones i també per la col·laboració del bisbat, ja que és un Patronat depenent de la diòcesi.

Crec sincerament que La Salle ha d'estar satisfeta de l'obra realitzada durant molts anys i de l'entrega generosa que els Germans van dedicar en favor del poble fins el 1972, que es va tancar la Comunitat, doncs durant 81 anys.

Permeteu-me ara que assenyali alguns records de la meva estada en el poble. Hi vaig ser-hi des de 1956 a 1961. La Comunitat la formàvem quatre Germans: Joan Oliva que n'era el Director, Josep Fisas, Joan Ritz i jo mateix. Joan Ritz s'hi quedà com a professor després de deixar la institució La Salle. Pel poble va seguir sent el Germà i fou denominat com a Germà fins a la seva mort. En el seu enterrament fou acomiadat com a Germà i li van tenir sempre molt d'afecte i confiança.

En els nostres temps l'Escola tenia uns 200 alumnes distribuïts en sis aules. La vida a l'Escola era molt amistosa i agradable i amb molt treball, doncs ja que a més de les classes de Primària teníem també els de Batxillerat Elemental, portant els alumnes a examinar a l'Institut de Figueres. Els catedràtics ens visitaven per Nadal i Pasqua fent uns primers exàmens als alumnes. El G. Joan Oliva, Director tenia una bona relació amb ells i ells es comportaven molt bé amb nosaltres.

D'altres records: ens banyàvem, de gener a gener. El G. Josep Fisas es dedicava a pescar. Anàvem a la Cala Vigatà. Sortíem del Col·legi amb sotana, l'amagàvem sota una mata esperant trobar-la a la tornada. Acompanyàvem els alumnes a Missa tots els diumenges i festes i també en la Santa Missió quan es feia a la Parròquia. A més, els Germans i

alumnes tots els dissabtes a la tarda assistíem a la Sabatina presidida pel Sr. Rector.

Hi havia tres professors: el Sr. Marcet que vivia amb nosaltres, el Sr. Cervera que tingué un accident de cotxe amb un grup de Germans i era fotògraf i el Sr. Granollers.

Una persona singular fou el Rector de la Parròquia (molt més que Rector), era el President del Patronat, fou capellà de La Salle Figueres, passava per les classes, mirava els quaderns amb la idea de conèixer els alumnes. En una ocasió ens va dir d'apujar les quotes a 40 ptas quan nosaltres en cobràvem 25. Els Germans ens hi vam oposar.

Els Germans vivíem austerament i pobrament i teníem permís de rebre ajuda i regals de les famílies. Ni tan se val teníem dutxa; amb una palangana i l'aigua del mar a l'estiu ja en teníem prou; anàvem fins a tres vegades al mar.

Recordo la primera Processó de Corpus on davant hi anaven els gegants i capgrossos i seguidament d'un costat els nens de l'Escola Pública i de l'altra els nens de la nostra Escola i a continuació el poble i el Santíssim. Començava el turisme i es produïa l'espectacle de tirar

caramels i els alumnes tenien prohibit de recollir-los. Precisament un alumne, fill de l'encarregat del carrilet de Sant Feliu a Girona, que es deia Magua en va recollir i se li imposà una setmana de vacances.

Cada festa escolar estava marcada per una sortida amb grup d'alumnes. No podem oblidar l'equip de futbol que competia amb d'altres equips de diverses poblacions del voltant. Faig esment que en un partit amb el Calonge, vam fer un gol que l'àrbitre aprovà, però que després sentint les protestes del poble el va anul·lar.

També és digne de mencionar el pintoresc trenet que ens portava a Girona, a una velocitat impressionant, doncs es podia baixar, veure un got d'aigua a la font Picant i tornar a pujar al trenet. Sabies quan sorties però no quan arribaries a destí.

La persona vinculada al Patronat, Sr. Domènech, importador de fustes de Guinea, ens va regalar fusta pels bancs de la Capella del Col·legi.

Finalment, crec que La Salle va fer un bon treball per al poble i que va deixar un bon record, que encara persisteix. Diverses circumstàncies van obligar a deixar el Centre degut a noves lleis educatives l'any 1972.

Sempre que he pogut m'ha agradat visitar la vila de tants bons records. Que els nous inquilins del Col·legi segueixin fent el bé i educant els nens i joves de la ciutat.

Recuerdos del pasado en Sant Feliu de Guixols, Con motivo de los 125 años de la fundación del Colegio Sant Josep (Ahora Cor de María-Sant Josep)

H. Santiago Perriáñez Perea

Una breve reseña de mi estancia en Sant Feliu de Guxols. Estuve allí cinco años (1962 a 1967) en la dirección del colegio San José. Éramos 6 Hermanos todos jóvenes, algunos con votos temporales. Todavía, en aquellos tiempos, íbamos con sotana, pero eso no nos quitaba el aire de la juventud. Tanto era así, que más de un Hermano se remangaba la sotana y se ponía a jugar a fútbol con los alumnos.

Muchos domingos, por la tarde, jugábamos a Baloncesto, en el pequeño patio, tres contra tres, los

Hermanos de la comunidad.

Cuando llegaba el buen tiempo íbamos a la playa (El Hno. Lluís Ozalla se acuerda muy bien, porque venía los veranos a dar clases de inglés y aprovechaba...) Bajábamos a la “Cala dels capellans”, con la consiguiente ceremonia de atravesar la ciudad con sotana y al llegar a la cala ponernos en bañador...

En aquel tiempo estuvieron allí algunos Hermanos que recuerdo con afecto: H. Sagredo, Alipio Rozas, Joan Ritz, Julio García, Ayala, Castro, Saturnino Valle...No quiero alargarme.

Íbamos a Misa todos los días, recuerdo que ya era la época en que comenzaba el turismo y decíamos que el testimonio de la comunidad tan joven era un apostolado del silencio y el ejemplo.

Cuento solamente una pequeña anécdota. A los Antiguos alumnos se les ocurrió poner una campana considerable encima del edificio de la capilla. Vino a bendecirla el Dr. Jubany, recién elegido Obispo de Girona. El acto fue muy solemne y resultó toda la ceremonia agradable. No faltó el consiguiente gracioso que dijo: “Cuando haya misa en la capilla de los Hermanos asistiré a misa, en la parroquia, no me encontrarán”. Pequeñas rencillas de pueblo.

Se decía entonces y creo que era verdad, que costaba ir destinado a Sant Feliu de Guixols, pero luego era difícil despedirse si te cambiaban...

CALA DELS CAPELLANS

Sea como fuere, la historia de cada persona, de cada comunidad y pueblo, se va escribiendo con más o menos elegancia, pero ahí está para contarla. Doy gracias a cuantos contribuyeron al buen funcionamiento de la educación en ese lugar tan precioso y querido de la Costa Brava.

La Salle-Figueres

oberta a la cultura xinesa

G. Virgili García López

La Salle-Girona fa anys que té relació amb “L’Institut de la Llengua i la Cultura Xinesa”.

Ofereix als seus alumnes l’idioma xinès com Activitat complementària a l’ESO i també els dissabtes manté algun tipus d’activitat amb ells.

El Sr. QUIM MATARÓ, Director de La Salle-Girona va observar que a les activitats del dissabte acudien alumnes xinesos que residien en diverses poblacions de l’“Alt Empordà”. Llavors el Sr. Mataró informà a les famílies de residència empordanesa que a Figueres hi havia un altre Col·legi La Salle.

Responsables de l’Institut de la Llengua i la Cultura Xinesa de Girona contactaren amb el nostre Director de Figueres, Sr. Jordi Gibert i Gardell i, a l’inici de l’any

2018, després de la signatura corresponent de contracte, van començar les activitats en el nostre Col·legi i les segueixen amb tota regularitat. Els dissabtes tenen al seu servei el pati del Col·legi i la Sala Montserrat.

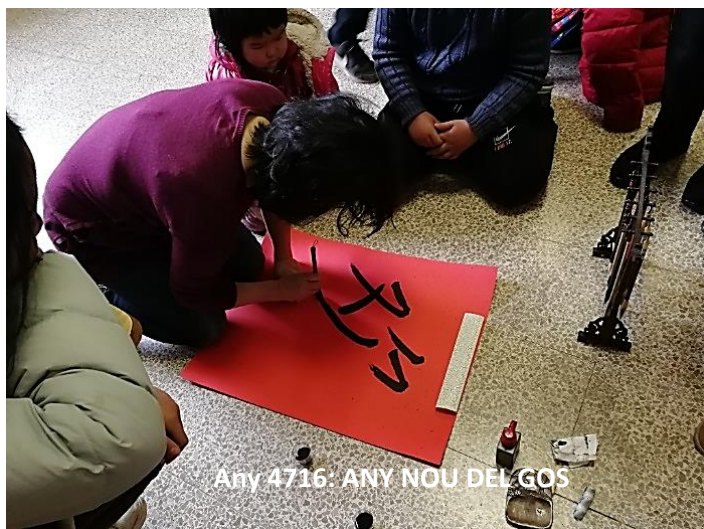
L’objectiu principal que persegueix l’Institut de la Llengua i Cultura Xinesa és ajudar a mantenir les tradicions i la llengua materna i per això empren l’escriptura, les tradicions, els festivals, les activitats lúdiques...

El nombre de participants es manté entorn dels 60, dels quals 9 són alumnes matriculats en el nostre Centre de Figueres.

Compromís i discreció són els eixos bàsics de la personalitat xinesa i això ho notem els dissabtes quan venen a la nostra escola.

El Director del nostre Centre, Sr. Jordi Gibert, persona que ha pres molta cura sobre l’estudi dels idiomes català, castellà, francès i anglès, està també a l’espera de que es donin les circumstàncies adequades per introduir el xinès com assignatura complementària.

CELEBRACIÓ DE L’ANY NOU XINÈS: El 16 de febrer va començar l’ANY NOU XINÈS, any 4716, any del gos. A Xina és una festa Oficial nacional i la majoria dels treballadors fan festa durant 7 dies. Aquestes festes com els nostres

Nadals, tenen a Xina un marcat caràcter familiar. “Les reunions familiars produeixen un autèntic èxode de les ciutats als pobles.

Les festes de l'Any Nou Xinès es fan igualment visibles en tots els llocs del món on existeix una colònia xinesa una mica notable.

Es calcula que a Barcelona resideixen uns 20.000 xinesos i uns 60.000 en tot Catalunya. Fins i tot el petit grup que realitza les seves activitats en La Salle-Figueres, ens oferí un interessantíssim festival d'Any Nou el 17 de febrer, com podreu veure per les fotos que il·lustren aquest escrit. Cal destacar que els petits actors van estar genials.

La celebració de l'Any Nou Xinès s'enllaça o relaciona amb una societat agrària en la que els xinesos acostumaven a pregar per l'èxit dels cultius del camp. Més tard també s'uneixen a la festa de l'Any Nou Xinès, el Budisme i el culte als avantpassats.

L'Any Nou xinès se celebra amb les danses del Lleó i del Dragó. Aquestes danses són sorolloses, ja que la seva finalitat és llançar els mals esperits i atraure la prosperitat i la sort per al proper any.

La gastronomia xinesa durant les festes d'Any Nou ens parla que els aliments populars són aquells que tenen un significat simbòlic pel seu nom o aparença. Mai no falta el peix en el dinar d'Any Nou i això és degut a que en xinès la paraula peix “YU” sona el mateix que la paraula “ABUNDÀNCIA”. Per tant, els xinesos creuen que el consum de peix durant l'Any Nou els aportarà la prosperitat i l'abundància,

Un altre element comú en l'alimentació xinesa l'Any Nou són les “boles de massa bullides” o “jiaozi” en forma d'antigues monedes xineses que representen la riquesa i la prosperitat,

També els regals estan presents en les festes de l'Any Nou Xinès. El regal més comú és l’“HONGRAU” o sobre vermell amb diners que els adults donen als joves. Les persones grans s'intercanvien cistelles de fruites, dolços o te.

LA SALLE ES FA PRESENT A LA XINA: No pensem que els petits contactes que hem descrit amb els xinesos en terres de Catalunya són els primers i més importants. La Institució Lasal·liana s'introdueix en el cor de la Xina, ja en el segle XIX i ho fa fundant a HONG KONG grans Col·legis, entorn de l'any 1875. Aquests Col·legis segueixen funcionant amb Lasal·lians en el moment actual.

El primer està ubicat a 7, Kennedy Road de Hong Kong i l'altra el 18, La Salle Road de la mateixa ciutat.

El primer és l'Escola Secundària de Barons

Catòlica més antiga de la ciutat i compta amb 1.100 alumnes.

A més de les assignatures relacionades amb el xinès i els estudis de francès, l'idioma que es fa servir per l'ensenyament és l'anglès.

L'ideari d'aquests Centres és molt semblant al que fem entre nosaltres. "Educar els estudiants en àrees de desenvolupament intel·lectual, físic, social, moral i emocional i impartir una educació oberta als valors humans i a la transcendència".

ANGLÈS I XINÈS - XINÈS I

ANGLÈS: L'anglès és l'idioma dels negocis, la tecnologia i la investigació. És la llengua que es parla en el "PAÍS" més gran del món, "INTERNET".

El parlen més persones com segona llengua: 630 milions, dels quals 339 milions com a llengua nativa.

Però hem de dir que el xinès és un idioma en expansió. Un total de 1.091 milions de persones empenen el xinès per comunicar-se en el planeta: 897 milions el parlen com a llengua materna i 194 milions l'han adquirit com a segona llengua.

L'interès pel mercat xinès per a emprenedors de totes les nacionalitats, és un dels motius per les quals el xinès s'ha convertit en un idioma tan atractiu, malgrat la seva dificultat.

ACADEMICA
INTERNATIONAL
STUDIES

Hem de tenir en compte aquestes dues coses: a) Els xinesos i el seu idioma apareixen en les majors inversions a nivell mundial. B) El turisme xinès va augmentant i la carta de serveis turístics s'ocupa d'incloure aquest nombrós públic i estudiar els seus gustos i costums.

COROLARI: Vist el que s'ha exposat, hem de reconèixer l'èxit de les institucions educatives que es van obrint en la introducció de l'aprenentatge de l'idioma xinès com a llengua vehicular d'una gran cultura que, en el terreny econòmic, planta cara a la fins ara considerada primera potència mundial, com pot comprovar-se llegint alguns titulars de la Premsa dels últims mesos:

"La disputa Xina- EE UU va a més i creix el temor d'una guerra comercial".

"TRUMP amenaça 1300 productes xinesos i Pequín apunta als sectors clau".

"TRUMP amenaça a la Xina amb més impostos per valor de 100.000 milions de dòlars".

"Xina està en millor posició que TRUMP per a sobreviure a la guerra comercial, segons Stiglitz.

- "Xina promet respondre en cas de guerra comercial".

Comunicación del H. Felipe García Prieto

Agradecemos al H. Felipe García que haya accedido a nuestra invitación de contarnos sus actividades en Madrid

Estoy terminando ya mi cuarto año consecutivo en la Asociación PROYDE y he de decir que me encuentro muy a gusto y que es un lugar que me permite ir aprendiendo nuevas cosas cada día y entrar en contacto con una gran variedad de personas.

Una de las primeras cosas que he descubierto aquí es que la mayor riqueza de PROYDE son las personas, en su mayoría voluntarias, gente comprometida en acciones solidarias, lejos y cerca. Pensando en cada una de ellas, con su historia y sus características, encuentro un denominador común, la entrega, el aprecio a La Salle y a PROYDE y la gran disponibilidad.

Los franceses que son más diplomáticos que los de tierras celtibéricas dicen: “homme à tout faire” nosotros aquí diríamos “el chico los recados”. Bueno pues si yo tuviera que definir mi posición en PROYDE esas serían las dos frases. Todo queda dicho. De una manera más fina o de una manera más llana y directa que todo el mundo entiende. Leí hace poco una frase que decía: “quien no vale para servir, no sirve para vivir”. He descubierto que en la medida que soy útil a los demás mi vida tiene más sentido y soy más feliz.

Ya hace tiempo que he ido descubriendo a nivel personal, en distintos ámbitos que si queremos ser elementos positivos en la comunidad, en el centro, en el trabajo que sea, tenemos que ser personas disponibles.

Yo me lo he aplicado a mí mismo y he tratado de asumirlo lo mejor que he podido. Incluso diría más, trato de estar atento para adelantarme a las necesidades de los demás y poder hacer un favor, un servicio o lo que se presente.

En una casa como la residencia ARLEP en Marqués de Mondéjar 32 de Madrid, no faltan ocasiones para poner esto en práctica. Es mucha la gente que pasa por esta casa. Son muchos los pequeños servicios que hacen la vida más fácil a los demás y que en momentos de apuro hacen que la vida resulte más fácil y agradable.

Para los que aún sigan sintiendo curiosidad por lo que hacemos y hago en PROYDE puedo decir que oficialmente soy el secretario de PROYDE, lo que supone hacer todo tipo de certificados, unos que los piden las administraciones públicas a la hora de hacer proyectos, otros a nivel de personas concretas, hacer actas de las Juntas y Asambleas de PROYDE, llevar los archivos, presentar informes a las administraciones públicas, ir a correos, al banco, a pedir visados a los consulados, ir al aeropuerto o a la tienda de al lado...

Por las circunstancias de la vida también puedo hacer traducciones al francés, o al inglés, hacer de intérprete cuando se presenta la ocasión, recibir Hermanos o personas que nos visitan y vienen de otros continentes...

Sin salir de PROYDE hay otra ocupación que encuentro muy interesante y que hace cuatro años me sonaba a chino. Es lo que llamamos. "Educación para el desarrollo". Es un departamento de PROYDE dentro del área de sensibilización. Poco a poco, y no ha sido fácil, he ido aprendiendo una nueva jerga, que desconocía totalmente: Incidencia social y política, responsabilidad social corporativa, comercio justo, objetivos del milenio, objetivos de desarrollo sostenible, plan de acción, plan estratégico, sostenibilidad, etc.

En Educación para el desarrollo he descubierto la importancia de la sensibilización, la toma de conciencia de las realidades de nuestro mundo, cómo nuestra manera de hacer, afecta a los demás y al medio ambiente. Es fundamental el trabajo en red, con otras entidades que tienen los mismos objetivos, si queremos llegar a incidir en nuestra sociedad. Trabajamos con las otras ONGs Lasalianas: PROIDE, PROYDE-PROEGA, PROIDEBA, EDIFICANDO, Comunidad de Nazaret y SOPRO (nuestra ONG lasaliana en Portugal). También con otras ONGD de inspiración cristiana: PROCLADE, la ONG de los Claretianos, SED, de los Maristas, REDES, (Red de entidades por un desarrollo solidario). Incluso hemos colaborado activamente en una campaña de dos años para profundizar la encíclica del Papa Francisco, Laudato Sí, con Cáritas española, Manos Unidas, Justicia y Paz y CONFER.

Durante estos últimos 4 años con Las ONGD lasalianas, SED y PROCLADE hemos montado y animado las campañas sobre el consumo responsable. La comida no se tira, (Desperdicio de alimentos y el hambre en el mundo). Dales un respiro, (Sobre el cuidado del planeta y nuestra responsabilidad en su conservación); Black Friday, (sobre el consumo responsable y los derechos de los más desfavorecidos, y el último año: La verdadera felicidad no cuesta dinero, (alternativas al consumismo). Estas campañas se realizan en todos nuestros Centros y están adaptadas a todos los niveles escolares. Suelen tener buena aceptación y sin duda están dando sus frutos. Pero lo más importante es que con estas campañas estamos plantando una semilla para que dé su fruto y teniendo presente que estos niños y niñas, serán los adultos del mañana y los que han de asumir el mando de la sociedad. Les habremos sensibilizado y formado para que sean más sensibles a los problemas de nuestro mundo y estén preparados para los grandes desafíos que les esperan.

Cada año de septiembre a diciembre formo parte del equipo de animación de la Escuela de Formación Misionera, que está ubicada en nuestra casa de MM32 y ya lleva un recorrido de más de 27 años. Nació como preparación inmediata a la misión. Son muchos los misioneros y misioneras, religiosas, religiosos, sacerdotes o laicos que han pasado por ella. Esta escuela ha tratado de preparar a los futuros misioneros para que entiendan mejor la misión y al llegar al terreno actúen de acuerdo al Evangelio y a la realidad que les toca vivir. Actualmente son cada vez menos los misioneros/as que parten de España, por lo que la escuela está pasando por una gran crisis de alumnos/as. Como creemos y queremos seguir en la brecha hemos cambiado un poco la orientación de la escuela. En este momento muchos de los alumnos/as son originarios de otros continentes y desde aquí les ayudamos a prepararse para la misión fuera o dentro; porque actualmente España también es tierra de

misión. También sirve, para personas que no han pensado en salir a la misión, como formación permanente pues tiene un programa intenso, variado y actualizado, así como un buen abanico de profesores muy competentes.

De manera puntual también colaboro con las campañas de Manos Unidas, aprovechando la experiencia de mis años en misión, para sensibilizar a la gente y hacerles llegar mejor el contenido de las campañas.

En este mismo sentido también colaboro con algunas sesiones en el CELAS y el CEL para dar a conocer lo que hacemos y lo que son las ONGD Lasalianas. Si alguna delegación de PROYDE nos pide que vayamos a hablarles también estamos dispuestos a hacerlo.

Espero que a lo largo de estas líneas haya respondido a la pregunta inicial. También he de añadir que lo que realmente estoy viviendo cada día es mucho más de lo que he llegado a expresar con estas líneas.

Aprovecho para saludar a los Hermanos y demás personas con los que he vivido en Cataluña, también para agradecer todo que he recibido, que es mucho, desde que llegué con 11 años a Cambrils, allá por el lejano año 1966.

CRÓNICA DE TAMI

H. Vicente Bartolomé Lera

Hola, amigos.

En Lomé a unos 650 km de Tami, me doy cuenta de que todavía no he respondido a nuestra primera cita de este 2018 que avanza vertiginosamente... Puede que la lejanía me permita apreciar mejor lo esencial de la vida de este Centro Rural de Tami.

El reclutamiento de las nuevas familias nos ha proporcionado grandes fatigas y preocupaciones durante los meses de enero, febrero y marzo... Después de 7 años realizando esta labor pensaba que ya no encontraría nada que me sorprendiese... ¡Qué equivocado estaba! He comprobado que más allá del pueblo más alejado e incomunicado, siempre hay otros que se encuentran más

alejados, más incomunicados y también necesitados de ayuda...

Después de 7 años de transitar un camino, no lejos del Centro, en lugar de girar a la derecha, he seguido de frente por un sendero de cabras y, en un pequeño núcleo de casas, me he encontrado con dos niños con deficiencias físicas y mentales. Uno de ellos caminaba a gatas -tendría unos 11 años- y se entretenía sobre un montón de paja, cuando quise acercarme, comenzó a gritar, llorar y a alejarse como si fuera un perrillo asustado...?

Después de 7 años, he sentido que éste ha sido el año, en el que adelantar el dinero para los gastos sanitarios y el grano para alimentarse durante la estancia en Tami ha supuesto una gran dificultad a la hora de encontrar nuevas familias. Puede que las pobres cosechas de las tres últimas campañas, especialmente la del 17, hayan hecho mella en las frágiles economías de los campesinos...

Al final, el día 3 de abril, comenzaron a llegar los nuevos candidatos. 14 familias: 28 adultos y 32 niños, que nos han hecho olvidar los sudores pasados. Familias muy necesitadas en su gran mayoría y a las que procuraremos dar lo mejor de nuestra formación.

El mes de marzo nos ha deparado un duro golpe en la granja. Una enfermedad nos ha hecho perder una gran cantidad de los gallos que ya estaban casi preparados para venta. Todos los monitores, de manera especial los responsables de los animales,

se han sentido un poco deprimidos. Lo que esperábamos que nos diera algunas ganancias se ha transformado en una gran pérdida.

Pero en nuestra tarea no podemos dejarnos llevar por el pesimismo. De tal forma que en el mes de marzo comenzamos la construcción de un gallinero para ponedoras y en abril recomenzamos la cría de los gallos de engorde. Tanto los gallos como las gallinas esperamos nos den algunas entradas del dinero que necesitamos

para hacer funcionar el Centro y, de esta forma ser algo más autosuficientes, menos dependientes de las ayudas que nos vienen de fuera.

A finales de marzo se incorporaron a la comunidad dos Hermanos venidos de España, el H. Juan y el H. José María. En los últimos años la comunidad de Tami ha sido muy débil dada la edad de los Hermanos y su reducido número. Con la llegada de los nuevos refuerzos se trata de enmendar esta deficiencia y su presencia está comenzando a dejarse sentir en el funcionamiento del Centro. ¡Un gran motivo de alegría!

Febrero, marzo y abril nos han proporcionado una buena dosis de calor, en muchas ocasiones insoportable. Abril abrió

tímidamente el grifo de las precipitaciones. Ha sido mayo -incluyendo este mes me pongo al día en el retraso de cronista- el que nos ha traído la lluvia suficiente para comenzar con buen pie la campaña agrícola. A día

de hoy ya tenemos sembrado el sorgo rojo, el mijo, el sorgo blanco y una parte de los cacahuetes... si las cosas siguen así podremos tener unas buenas cosechas.

Mayo nos ha traído otras buenas noticias -las malas casi se me han olvidado-. El gallinero está terminado y es digno de recibir visitas turísticas. Hoy, día 30 estoy en Lomé para recibir a las primeras moradoras de tan flamante construcción.

Pero, sobre todo, el mayor motivo de alegría, fue el nacimiento del primer niño de esta campaña.

Termino agradeciendo vuestro interés por conocer lo que estamos haciendo en este Centro de Formación para las familias campesinas del norte de Togo.

CERRANDO, QUE ES GERUNDIO...

G. Ramon Font i Serra

A l'acabar el curs 2017-2018 he tingut, dintre meu, una barreja de sentiments, certa tristor i desencís...

Amb tot el respecte vull dir que considero un xic excessiu haver tancat tres comunitats en un mateix any. Crec que això no ha passat en cap altre Sector, degut potser que en el nostre Sector tenim les edats més avançades

M'ha sabut greu perquè he estat en les tres comunitats que s'han tancat. A Figueres vaig estrenar la meua etapa educativa, amb molta il·lusió, durant un any i posteriorment hi vaig estar un curs els anys vuitanta.

A Premià de Mar, hi vaig estar quinze anys. M'hi vaig sentir completament realitzat,

vaig gaudir molt i guardo un meravellós record d'aquella època.

A Cassà de la Selva hi he passat quatre feliços anys. Quan hi vaig anar pensava que hi estaria més temps... Hi he estat bé, deixo bons amics, m'hi sentia útil...

Cent trenta-set anys amb la presència de Germans a la població. Cassà: -19 de març de 1881- és la tercera escola més antiga de Catalunya després de Comtal -1 d'abril de 1879- i Manlleu -18 d'abril de 1880-.

Vivim moments difícils, s'han de prendre decisions, que no sempre agraden a tothom, però que quan et toquen d'apropar et trastoquen una mica... I quan, al meu entendre, l'únic acomiadament que s'ha fet ha estat organitzat depressa i corrent, el desencís és més gran... El record i l'apreci envers els centenars de Germans, vius i difunts, que han passat pel Centre es mereixien quelcom molt millor.

Em consta, però, que molta gent ha sentit la marxa dels Germans de la població.

El Sr. Rector, en el Full Parroquial va expressar els sentiments de molts, cosa que agraeixo de tot cor.

Em consta també que un Partit polític de la població va expressar també bellament l'agraïment envers els Germans i la Congregació. Són petits raigs de llum que van il·luminar un xic la foscor d'aquells moments.

Però des de l'Escola no es va fer res, absolutament res, només unes simples i fredes paraules en el full informatiu del mes de juny.

Ni en la cloenda del curs amb els alumnes, ni en el claustre, ni en el pica-pica del darrer dia, ni una paraula, ni un agraïment, ni un record... Res de res... Fredor total i absoluta que contrastava amb l'entusiasme que hi

va haver a Figueres i Premià de Mar segons tinc entès.

És trist dir-ho però penso i ho dic, amb tot el respecte, allò t'han amanit que, a vegades, es diu: "D'allà on no n'hi ha..."

La vida segueix... He deixat Cassà, he arribat a Manresa... Una nova etapa en la que no es pot viure ni d'enyoraments, ni de tristor, però sí de bons records. Cal mirar endavant amb optimisme i il·lusió i intentar ser útil i fer el bé.

M'ha servit de molt una bonica frase que un bon amic em va adreçar uns dies

abans de marxar de Cassà i que diu: "La vida viscuda amb ganes, amb alegria i també amb fe és una vida plena."

Quin missatge més bonic que intentaré fer viu!

Manresa, la meva 14a comunitat! Quants anys hi estaré? La tancaran? Déu sobretot!

ADÉU, GERMANS

Amb el cor a la mà

Miquel Casagran

30 de juny de 2018, Palamós. Acabo de dinar, em trobo al jardí de casa amb un cafè i de sobte, em ve a la ment la imatge dels tres últims germans que han estat a Cassà.

Recordo una conversa amb el provincial

mesos abans que em nombrés director del centre “ho accepto, sempre que hi hagi una comunitat de Germans”, abril del 2014. Feia pocs anys s’havia tancat Palamós, aquella comunitat i escola, on vaig créixer i educar-me, on vaig conèixer els Germans, on se’m va despertar el desig de ser com ells... Recordo amb nostàlgia els Germans Carmona, Anglada, Viladecans, García, Aceves.

Sabia o intuïa, no s’ha de ser gaire intel·ligent, que a Cassà tard o d’hora també correria la mateixa “sort”. Però tenia clar que a Cassà no es podia nomenar un seglar de director, sense una comunitat de Germans al darrera, o al capdavant. Cassà és Cassà, la tercera fundació més antiga de Catalunya, amb un sentiment lasal·lià molt fort, molt arrelat, alguns diuen que és un sentiment molt localista, La Salle de Cassà!, crec que

sense estimar el que tens a prop no pots estimar el que et queda lluny. A Cassà hi he vist el que havia vist a Palamós als meus anys d’estudiant d’EGB, una relació forta i estreta entre els Germans, els Professors, l’AMPA i en aquest cas el Patronat. Una relació que s’hauria de cuidar i potenciar. Mai disminuir.

No hagués pogut exercir adequadament la meva tasca de director, sense l’ajuda de la comunitat de Germans. A vosaltres, Gmà. Gerard, Gmà. Ramon, Gmà. Albí, Gmà. Jaume, Gmà. Josep, moltes, moltes gràcies. No vull deixar d’anomenar els Germans Josep Ignasi i Joan que varen confiar en mi en els seus anys de director, gràcies. Al Gmà. Virgili, i finalment al Gmà. Salvador, a.c.s., que havia estat professor del meu pare a La Salle Reus, mil gràcies!

Diuen, La Salle Cassà continua sense Germans. La Salle Cassà no pot continuar tal i com l’hem conegut, sense una comunitat de Germans. No serà el mateix per molt que ens hi esforcéssim, per molts associats que hi haguessin, per molta formació que féssim, perquè els Germans sou insubstituïbles! El vostre carisma és vostre, amb les vostres especificitats, els vostres vots, la vostra vida. Segur que no és perfecte, com la nostra, però és la vostra i us heu de reivindicar. Jo us vull reivindicar, per tot el que conec i he viscut amb vosaltres a Palamós, a Tarragona i ara a Cassà de la Selva.

La fe em fa dir a reveure, però seria un miracle tornar a veure-us fent comunitat a Cassà, tant de bo. Fins que això arribi, a vosaltres Germans Gerard, Ramon i Josep FINS SEMPRE!

Els Germans a Cassà de la Selva, UNA BONA PETJADA!

FULL PARROQUIAL DE CASSÀ
Mn. Enric Plantés, Rector de la Parròquia

Després de 137 anys de presència a la nostra població, els Germans de La Salle tanquen la comunitat de Cassà de la Selva.

Sabem prou bé que la situació de vocacions religioses a casa nostra, en les diferents comunitats (masculines i femenines) és molt precària. El degoteig de comunitats que es tanquen, per falta de membres, és constant. Aquesta és la realitat. Però quan el fet ens toca de prop, com és en aquest cas concret, ens dol, i voldríem que no passés.

Amb tot, cal tenir present la petjada

fructífera que han deixat els "Germans" al llarg de tots aquests anys, en el camp de l'educació i també en la dimensió cristiana de les diferents famílies, seguint les directrius del seu fundador, sant Joan Baptista de La Salle.

Aquest fet ha anat més enllà del poble de Cassà, tot escampant-se per les rodalies. I aquesta petjada no s'esborra.

Per això, des de la parròquia volem dir un "GRÀCIES!" molt gran per tota la dedicació, sacrifici i servei que els Germans de La Salle han dut a terme. Són molts els "Germans" que han passat per Cassà, amb una durada més curta o més llarga. Un camí que s'ha anat fressant pas a pas.

Podem dir que la història de l'escola ha estat llarga i rica, adaptant-se cada moment als reptes de la societat i de l'Església. I esperem que segueixi aquest camí.

Ara acomiadem els tres Germans d'aquesta comunitat: Germà Gerard, Germà Ramon i Germà Josep. Els desitgem el millor en els seus nous destins.

La parròquia agraeix d'una manera especial el servei del Germà Ramon a les Celebracions Litúrgiques dels dilluns, dimecres i divendres, que de manera constant i eficient, ha dut a terme amb molta cura; així com també algunes celebracions de diumenge. Moltes gràcies! Et trobarem a faltar, sobretot el grup de persones que es reuneixen cada dia participant de la celebració litúrgica.

Periòdic Empordà 26 de juny 2018

La Salle Figueres diu adéu als últims religiosos de la Comunitat de Germans

La institució ha decidit la seva marxa perquè es fan grans.

La comunitat ha residit a l'escola des de que va iniciar l'activitat docent el 1910.

El director Jordi Gibert afirma: «Tot l'Equip està compromès amb la Institució».

Mairena Rivas

L'escola La Salle Figueres ha dedicat un acte de comiat entranyable a la **Comunitat de Germans**, formada per quatre religiosos, que deixen de tenir presència al centre perquè es fan grans. Mestres, professors, alumnes, personal no docent i famílies han compartit, amb motiu de l'últim dia de classe, el 22 de juny, una celebració inspirada en **El Petit Princep**, amb la idea que els Germans deixen l'estela dels valors i de l'exemple com ho fa el personatge creat per Antoine de Saint-Exupéry.

El Germà Jaume Palom, actual superior de la comunitat, afirma que, a Catalunya, **la mitjana d'edat dels Germans està per sobre dels 77 anys**. "No hi ha un relleu, no hi ha vocacions i ens trobem en un moment en què el nombre de Germans que necessiten cures de salut específiques augmenta", explica, alhora que admet que, des que va fer els vots, ha complert tan bé com ha pogut amb tot allò que li ha ordenat la institució.

Professor de Biologia, va ser director de La Salle Figueres i de la comunitat del 1993 al 1999 i, amb un abans i un després per diferents seus de la institució, ha passat l'última mitja dècada a Figueres.

Més de cent anys de presència lasal·liana

Els Germans de les Escoles Cristianes de La Salle van venir de Béziers per donar continuïtat a la tasca educativa que els van prohibir a França el 1904. La poca distància que els separava de la frontera francoespanyola els va portar a fer-se presents a l'Alt Empordà. Primer es van instal·lar a Hostalets de Llers i a Fortianell. Agullana i La Jonquera també van acollir els Germans. Mentrestant a la zona dels Fossos de Figueres es va construir el col·legi Hispano-Francès i oficialment el centre s'inaugurà el 1909. La presència dels Germans de La Salle s'ha fet palesa més d'un segle.

Atenció física i espiritual

Ara, amb 76 anys, al Germà Jaume Palom, **el destinen a Cambrils**, per ajudar Germans d'edat avançada. La institució també ha volgut vetllar pel benestar dels altres tres Germans que han residit fins ara a l'escola de Figueres, Felip Pou, Joan Farrés i Virgili García, els quals s'establiran en seus de La Salle on rebran l'atenció física i espiritual necessària.

El director de La Salle Figueres, **Jordi Gibert**, explica que "és el moment d'agrair als Germans tota la tasca educativa i pastoral que han realitzat a Figueres i a l'Alt Empordà al llarg de **més de 100 anys d'història**, concretament des del 1910, quan el Germà Josafat liderava el primer equip docent de l'escola i que amb tota la dedicació, igual que el gra de mostassa, la més petita de totes les llavors, o el llevat dins la

pasta de la farina, ha anat donant el seu fruit en generacions i generacions d'alumnes i famílies".

Jordi Gibert exposa que la institució de La Salle ja fa anys que ha confiat continuar la missió educativa i pastoral a l'equip humà que actualment treballa a l'escola i que al llarg dels darrers temps ha anat rebent la formació específica oportuna en l'àmbit institucional.

De fet, la direcció i tots els òrgans col·legiats i individuals que hi ha a l'escola fa anys que estan **liderats només per seglars**, és a dir, sense Germans. "A partir del curs vinent, els professors i professores, juntament amb

tot l'equip humà de La Salle, seran els encarregats de transmetre tot allò que hem après dels Germans", anota el director, el qual ha volgut subratllar com n'és d'important la transmissió rebuda per la comunitat de religiosos: "Tot l'equip seguirem compromesos amb el carisma i el projecte de La Salle i continuarem formant infants i joves ensenyant-los, tal com ho hem fet fins ara, a partir de l'exemple dels

germans i dels valors humans inspirats en l'Evangeli de Jesús. Continuarem vivint que La Salle és una gran família; que ser de La Salle vol dir alguna cosa més que venir a l'escola; que vol dir aprendre a veure el món amb el cor".

L'adéu als últims Germans de La Salle ha estat doblement emotiu, ja que ha coincidit amb **l'últim dia dels alumnes de 4t d'ESO a l'escola**. Cançons, poemes i bons desitjos per a tots plegats van remoure els sentiments de tota la comunitat educativa.

A REVEURE, SI A DÉU PLAU

Publicat en el FULL PARROQUIAL del 5 d'agost 2018

UNITAT PASTORAL DE LA SANTA CREU: Parròquies de Sant Pere, Immaculada i Sant Pau, Sagrada Família, Bon Pastor i Poble Nou, de Figueres; Vilatenim, Vila-sacra, Llers, Pont de Molins, Fortià i Riumors.

G. Jaume Palom Izquierdo

Benvolguts tots,

El vostre Germà Jaume Palom, director de La Salle "Els Fossos", 1993-1999 i director de la comunitat de Germans, 2013-2018, en nom dels 241 Germans de les Escoles Cristianes que hi han passat, us manifesta la seva gratitud per l'acolliment cordial i permanent des del 18 de desembre de 1905 amb una petita escola de tres aules al Carrer de Sant Pau, nº 48. Al Carrer dels Fossos, a una antiga fàbrica de taps s'obrí l'escola l'11 d'octubre de 1906, amb ensenyament comercial i Batxillerat Francès. La primera pedra del nou edifici fou el 29 de juny de 1908, obra del G. Yves i de l'arquitecte Azemar i dona pas al pensionat inaugurat a l'octubre de 1909 i beneït pel Bisbe Doctor Pol el 1r de maig de 1910. La presència dels Germans va des de 1905 fins al 20 de juliol de 1936: 31 anys. Hi ha la interrupció de la Guerra Civil i el primer Germà que hi arribà fou el G. Ligor el 8 de febrer de 1939.

El G. Adolfo, el nou director, obrí la comunitat al mes de maig de 1939. Al mes d'octubre obrí l'escola amb una matrícula de 400 alumnes. Els Germans hi restàrem fins al 23 de juliol de 2018.

L'escola seguirà el seu camí sota l'empremta de La Salle Catalunya i un magnífic equip de professors educadors coordinats per l'equip directiu i animat pel seu director, Sr. Jordi Gibert, antic alumne.

Han estat 79 anys seguits. Es tanca, doncs, una etapa de 110 anys. La manca de vocacions per al relleu i el paper més actiu dels laics asseguren la continuïtat d'aquesta escola cristiana de qualitat que al curs vinent l'Institut dels Germans i els Fossos La Salle celebrarà els 300 anys de la mort de sant Joan Baptista de La Salle (7.04.1719+).

Durant aquest temps, com a obra humana que és, hem tingut errors i falles. Us en demanem perdó. Amb el vostre cor tan ample i generós com fa nostra plana empordanesa i la vostra energia com la tramuntana justa que canta Fages de Climent, sempre tindreu la mà estesa per l'amistat, la pau i la reconciliació, sota la protecció de la Mare Immaculada, primera pedra de l'escola La Salle.

Quan dirigiu les vostres pregàries a Déu que sigui amb tanta humilitat, que no pugui refusar res del que li demaneu" (Sant Joan B. de La Salle)

APORTACIONS INNOVADORES AL SEU TEMPS DE JOAN BAPTISTA DE LA SALLE EN L'ÀMBIT EDUCATIU:

- Agrupar els alumnes per edats.- Establir horaris fixos per les lliçons.
- Ensenyar en la pròpia llengua i no solament en llatí.

- Implicar els pares en l'educació dels fills.
- Establir un manual pedagògic per als mestres.
- Fundar una Normal per a formar mestres.
- Crear escoles especialitzades per a joves amb problemes amb la justícia-
- Oferir educació gratuïta pels pobres.

El 1950 el Papa Pius XII va declarar Joan Baptista de La Salle Patró Universal dels Educadors.

L'Institut de Germans de les Escoles Cristianes, que ell va fundar, l'any 1686 ensenya avui prop d'un milió d'alumnes a 85 països.

UNA EXPERIÈNCIA INTERESSANT

G. Ramon Font i Serra

Quan donava Història a BUP i Socials a l'ESO, feia fer, tot sovint, treballs als alumnes. Quan els entregaven els corregia, els en donava un altre i els deia: "A rey muerto, rey puesto, trabajo hecho, nuevo trabajo". "Algun ex-alumne encara m'ho recorda. Doncs bé, "A PAX hecho, nuevo PAX."... "No es por parar mai, deia la meva mare..."

Així que aquí van les meves col·laboracions. De moment aquesta, que no és meva sinó que és la còpia d'un salm i un breu comentari. M'ha semblat oportú fer-ho, per recordar al G. Ramon Grau tan coneixedor d'aquesta temàtica.

Salm 148: Lloeu el Senyor des del cel!

Uns bons amics em van regalar un bonic i interessant llibre titulat: "Creació. Pregàries, himnes, poemes."

Autors: Pere Carreras i David Jou.

Al llegir-lo vaig pensar en el Germà Ramon Grau (acs) i en els seus escrits i encertats comentaris sobre els salms que sovint escrivia en la nostra revista PAX.

Com a homenatge i agraïment a ell, m'ha semblat interessant reproduir el salm 148: "Lloeu el Senyor des del cel." Ben segur que hores d'ara deu estar lloant el Senyor, ja des del cel, ell que tan fidelment el va servir aquí a la terra.

Al·leluia!

Lloeu el Senyor des del cel,
lloeu-lo en les altures,
lloeu-lo, tots els seus àngels,
lloeu-lo, tots els seus estols,
lloeu-lo, sol i lluna,
lloeu-lo, estrelles lluminoses,
lloeu-lo, cel del cel,
i aigües sobre el cel.

Que tots lloïn el nom del Senyor:
a una ordre d'ell, tots foren creats.
Els donà solidesa perpètua,
els imposà lleis que no traspassaran.

Lloeu el Senyor des de la terra,
monstres marins i tots els oceans,
llamps i pedra, neu i boira,

huracans, que compliu les seves ordres,
muntanyes i tots els turons,
arbres fruiters i tots els cedres,
feres i animals domèstics,
rèptils i ocells alats,
pobles i reis de la terra,
poderosos i jutges del món,
infants i vells, joves i noies.

Que tots lloïn el nom del Senyor,
l'únic nom que excel·leix sobre tot altre;
la seva majestat domina cel i terra.
Ell ha donat al seu poble un gran poder.

Càntic de lloança de tots els qui l'estimen,
dels fills d'Israel, el poble que li és proper!
Al·leluia!

Després de cada salm, l'autor fa un comentari. En aquest cas escriu:

Aquest salm convida tota la Creació a lloar la saviesa de l'obra creadora de Déu. El món ho fa simplement

existint, mostrant la bellesa i la grandesa que conté com a reflex i petjada del Creador, convida els humans a arribar a Déu a partir de tanta grandesa i lloar-lo; a la vegada els retreu que per deixadesa o malícia no donin a Déu la glòria que li pertoca. És una gran simfonia de lloances cantades per tots els components de l'univers. A Israel li és assignat un lloc insubstituïble. El salm expressa dos motius per a la lloança: perquè tot va ser creat amb una ordre del Senyor i perquè el nom del Senyor és "l'únic nom que excel·leix sobre tot altre; la seva majestat domina cel i terra."

BUENOS DÍAS, SEÑOR!

G. Antonio Domínguez

A lo largo de la jornada solemos regalar a muchas personas el saludo "Buenos días", pero seamos sinceros y preguntémonos: ¿Saludamos a Dios cada mañana? O es, siendo corteses con los demás, no caemos en la cuenta de nuestra omisión al no saludar a quien nos regala el *nuevo* día?

Abramos nuestra jornada saludando a Dios y para hacerlo nos unimos a toda la creación, a

todos los seres del universo. Prestemos nuestra voz a las criaturas que no la tienen y digamos: ¡Buenos días, Señor! Te lo digo con el sol, la luna, las estrellas, con las cumbres nevadas, con las fuentes cristalinas que reflejan el verde de los juncos en el espejo plateado de sus aguas, con los veneros ocultos en los montes saltando por los riscos abruptos y trocándose en blancos surtidores para orlar las montañas.

¡Buenos días, Señor!

Petites reflexions que em suggereix el PAX 248

G. Ramon Font i Serra

Pàgina 33. Una icona simpàtica: La Comunitat com una orquestra.

Una descripció molt bonica i interessant la que fa l'abat de la vida comunitària. Ara bé...

Avui, a la majoria de les nostres comunitats, s'hi pot formar una bona orquestra?

Som poquets i grandets, ens aïllem bastant i no volem problemes...

Potser en les nostres comunitats el que més domina són "els silencis." Perquè, moltes vegades, no sabem què dir. Les nostres opinions sobre política, religió, lasal·lianisme, directrius... són tan contraposades que millor callar...

Ens aïllem tant que estem millor en les nostres cel·les, que veient junts la televisió, passejar...

A l'hora de menjar... mengem i molt bé per cert..., però al tenir la boca plena... no parlem...

Potser, a vegades, alguns parlen tant, tant, tant... ho saben tot, ho diuen tot, ho afirmen tot... que millor callar...

No serà que estem cansats, desil·lusionats, desencisats?

Pàgina 50: Una Església aïllada del món no pot ser ni sol ni llum. J.A. Pagola

"No podem quedar-nos tranquils tot esperant passivament en els nostres temples" ens diu el Papa Francesc.

Què bé que estem tancadets en els nostres petites comunitats i que treballin els altres que nosaltres ja ho hem fet... potser diem.

Què fàcil és criticar i criticar, alguns ho fan sempre, però no es veu mai que treballin, que s'esforcin, que lluitin... Han envellit sense donar gaire fruit...

Les nostres comunitats religioses, avui, dintre de les comunitats educatives tenen raó de ser si donem testimoni amb el nostre treball, amb la nostra ajuda i amb la nostra comprensió...

Veig, amb preocupació, com hi ha persones que ens voldrien fora de les mateixes... Alguns comentaris així ho demostren...

Arribarà el dia, no massa llunyà, que això ja passarà, però mentre hi siguem, hi hem d'estar essent persones vives i entregades!

Pàgina 70-71. La solitud de les persones grans.

Molt bonic el comentari del nostre Germà Virgili. Res a dir. Només em fixo amb una fotografia que m'ha emocionat. La comento:

Hi veiem nou Germans molt estimats. Quatre amb cadira de rodes i quatre empenyent-la suaument. Set d'ells es troben ja a la glòria del cel. Els Germans Valentí Vilana amb el G. Santiago Peribáñez encara ho poden explicar...

La meva reflexió... Aquests bons Germans han tingut una llarga vida però no han experimentat la solitud, han estat sempre ben acompanyats, han viscut els darrers

anys de la seva vida amb més o menys lucidesa, però estimats...

La pregunta que em faig: Tindrem molts de nosaltres, si envellim com ells, la sort d'estar tan ben acompanyats i estimats pels Germans? Qui ens cuidarà? Algú ho farà, segur... però no serà el mateix. Només una vida, com la nostra, dedicada als altres pot donar i oferir fruits abundants, ajuda abundant, sense esperar res a canvi i amb un somriure als llavis i amb gran satisfacció al nostre cor.

Pàgina. 50. "Es vida y es religiosa."

Estava ja fa molts dies buscant no recordo què a la sala de professors i un mestre em diu: Té Mestre, ai Germà aquí hi ha el que busques... Jo contesto: Gràcies, però tranquil..., sóc Germà i sóc Mestre. Un altre em diu: I que és primer, Germà o Mestre? Jo, sense pensar-ho gaire contesto: Persona! Molt bé, van dir...

Després, pensant, em vaig adonar que al dir persona, vaig dir la resposta adequada...

Moltes vegades, en el nostre actuar, potser se'ns oblida això...

Només si som bones persones serem bons Mestres i bons Germans.

Temps després, al llegir el comentari "Es vida y es religiosa" vaig pensar en aquesta vivència...

Som persones sí, i com diu l'article, "la vida religiosa no és un fi, sinó un simple mitjà".

Ser persona, bona persona això és el més important, és la base sobre la qual edifiquem la nostra vida religiosa, la nostra vida com a Germans.

**Només si som bones persones podem ser
bons Mestres i bons Germans**

PUNTS DE REFLEXIÓ

OBERTS A L'OPINIÓ DE CADASCÚ

Divers

El passat, el present i el futur

Crec que no hem de renegar del **passat** però no esclavitzar-nos en ell, el passat ens augmenta l'experiència davant dels problemes, el no repetir els mateixos errors, a tenir dins de la «capella» del nostre cor aquells/es lars «lares» que sempre hi seran dins nostre, són aquells que conscient o inconscientment els fem eterns. El **futur**? Ja vindrà i l'hem d'afrontar amb la màxima bondat, serenor i pau. És el **present**, aquest present que per banalitats el deixem escapar i és el que ens dóna tot el sentit de les nostres actuacions. Som cada un/a de nosaltres que l'hem de gaudir i compartir de la millor manera, com? Cada un/a té la seva resposta.

Manel Tobias

L'alegria segons el papa Francesc

"iCom voldria trobar les paraules per encoratjar una etapa evangelitzadora més fervorosa, alegre, generosa, audaç, plena d'amor fins el final i de **vida contagiosa**! Però sé que cap motivació serà suficient si no crema en els nostres cors el foc de l'Esperit!" (EG 261).

"L'ALEGRIA DE L'EVANGELI omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria. En

aquesta Exhortació vull dirigir-me als fidels cristians per invitar-los a una nova etapa evangelitzadora marcada per aquesta alegria, i indicar camins per a la marxa de l'Església en els pròxims anys" (EG 1).

Papa Francesc

La fe com compromís, ens compromet

«La fe no és pas un «tranquil·litzant». Creure en Déu és, sens dubte, font de pau, consol i serenitat, però la fe no és només un «agafador» per als moments crítics: «Jo, quan em trobo amb problemes, recorro a la Mare de Déu». Creure és el millor estímul per lluitar, treballar i viure de manera digna i responsable».

«La nostra vida discorre, en general, de manera força superficial. Poques vegades ens atrevim a endinsar-nos en nosaltres mateixos. Ens produeix una mena de vertigen endinsar-nos en la nostra interioritat».

José Antonio Pagola

La tristesa individualista en el món d'avui

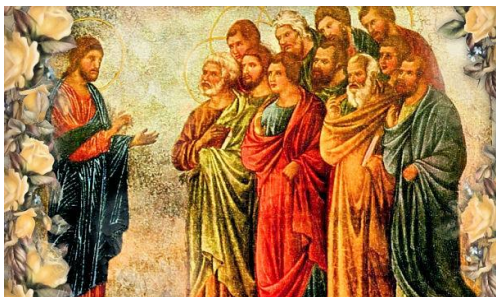
"El gran risc del món actual, amb la seva múltiple i aclaparadora oferta de consum, és una tristesa individualista que brolla del cor còmode i avar, de la recerca malaltissa de plaers superficials, de la consciència aïllada. Quan la vida interior es tanca en els propis interessos, ja no hi ha espai per als altres, ja no hi entren els pobres, ja no s'hi escolta la veu de Déu, ja no s'hi gaudeix la dolça alegria del seu amor, ja no hi batega l'entusiasme per fer el bé. Els creients també corren aquest risc, cert i permanent. Molts hi cauen i es converteixen en éssers ressentits, queixosos, sense vida. Aquesta no

és la opció d'una vida digna i plena, aquest no és el desig de Déu per a nosaltres, aquesta no és la vida en l'Esperit que brolla del cor de Crist ressuscitat" (G 2).

"Invito cada cristià, en qualsevol lloc i situació en què es trobi, a renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per Ell, d'intentar-ho cada dia sense parar. No hi ha raó perquè algú pensi que aquesta invitació no és per a ell, perquè «ningú no queda exclòs de l'alegria reportada pel Senyor». Al qui arrisca, el Senyor no el defrauda, i quan algú dóna un petit pas cap a Jesús, descobreix que Ell ja esperava la seva arribada amb els braços oberts. Aquest és el moment per dir a Jesucrist: «Senyor, m'he deixat enganyar, de mil maneres vaig escapar del teu amor, però aquí estic una altra vegada per renovar la meua aliança amb tu" (EG 3).

Papa Francesc

Un bon recurs: "Ser testimonis fins el final..."

Sens dubte és el millor que podem i devem fer des de les situacions que vivim. Llegim a sant Joan 15, 20: "**Quan vingui el Defensor, l'Esperit de Veritat, que procedeix del Pare, ell donarà testimoni de mi i també vosaltres sereu els meus testimonis, heu estat amb mi des del principi**". Crec que és molt clar aquest text d'Evangeli i molt adequat per avui. És el que varen fer els Apòstols per propagar l'Evangeli i instaurar el cristianisme. Si el nostre Institut pot tenir progressivament un canvi, per la seva pròpia evolució, des de Germans de les Escoles Cristianes a

Societat lasal·liana d'Escoles Cristianes i no veiem com augmentar el nombre de Germans (tendència a anar desapareixent en alguns indrets) és ben lògic ens queda el recurs de ser testimonis de fidelitat de la nostra entrega al seguiment de Jesús per la vocació rebuda. És una manera de viure dignament fins el final de l'evolució endegada i que ens pot semblar irreversible. I això viscut amb joia. "**La vostra joia ningú no us la podrà prendre**" (Jn 16, 22).

G. Jaume Pujol i Bardolet

Viure el projecte lasal·lià amb alegria

El Projecte lasal·lià va néixer com una capacitat que Joan B. de La Salle va veure en la societat del seu temps. Aviat va **contagiar** alguns companys per unir-se al Projecte. I, fruit del seu dinamisme i convicció, es van consagrar al Senyor com a servei a la missió descoberta.

De la història de JBS i els primers Germans som conscients de com va anar calant el desig del Fundador en els joves Germans. Els mateixos Germans es van sentir plens d'alegria vivint la seva vocació lasal·liana. Amb freqüència per la correspondència que JBS va mantenir amb els Germans, apareixen elements que

manifesten el goig dels Germans per a viure la seva vocació lasal·liana amb contacte amb els seus alumnes i amb els propis Germans/companys de la comunitat.

Objectiu 4

Reestructuració i conversió personal i comunitària

Encara que la qüestió de la reestructuració apareixi en molts informes, el G. Superior va advertir que la pregunta més important és la de la transformació i necessitat urgent de la conversió personal i comunitària. L'Esperit Sant, va insistir, està instant als Germans a reafirmar l'orientació de les seves vides a Jesucrist, al seu projecte per al Regne de Déu i a la promoció de l'Associació Lasal·liana per a la Missió. Va expressar la seva convicció de que tal conversió portarà a cada Germà i a l'Institut a la possibilitat d'un futur inimaginat i vibrant.

El G. Robert va concloure encoratjant a una major intencionalitat respecte de la conversió personal i comunitària. Va demanar que els Germans s'acompanyin en el seu caminar evangèlic i en la seva entrega al carisma Lasal·lià. Finalment, va demanar als congregats en aquesta assemblea d'estar oberts als murmurs de l'Esperit Sant a fi de poder emprendre fidel i gelosament la tasca de reconèixer, analitzar i confrontar els assumptes del dia. D'aquesta forma, els Germans i col·laboradors lasal·lians procuraran, en la mesura de les seves possibilitats, la glòria de Déu i asseguraran el benestar de qui els estan encomanats.

G. Jaume Pujol i Bardolet

L'alegria missionera

“L'alegria de l'Evangeli que omple la vida de la comunitat dels deixebles és una alegria missionera. L'experimenten els setanta-dos deixebles, que tornen de la missió plens de goig (cf. Lc 10,17). La viu Jesús que s'estremeix de goig en l'Esperit Sant i lloa el Pare perquè la seva revelació arriba als pobres i petits (cf. Lc 10,21). La senten plens d'admiració els primers que es converteixen en escoltar predicar els Apòstols «cadascun en la seva pròpia llengua» (Ac. 2,6) a la Pentecosta. Aquesta alegria és un signe que l'Evangeli ha estat anunciat i està donant fruit” (EG 21).

Papa Francesc

El silencio

El silencio es la condición ambiental que más y mejor favorece el recogimiento, la escucha de Dios y la meditación. Ya el hecho mismo de gustar del silencio, de dejarse “llenar” de silencio, nos predispone a la oración. El gran profeta Elías, en el monte Horeb, es decir, en el Sinaí, presencia un huracán, luego un terremoto y, por último, relámpagos de fuego, pero no reconoce en ellos la voz de Dios; la reconoce en cambio, en una brisa suave.

Dios habla en el silencio, pero es necesario saberlo escuchar. Por eso los monasterios son oasis en los que Dios habla a la humanidad y en ellos se encuentra el claustro, lugar simbólico, porque es un espacio cerrado, pero abierto hacia el cielo.

G. Antonio Domínguez Domínguez

I have a dream...

Martín Luther King va tenir uns somnis que el van portar a ser assassinat. Però els seus somnis tenen una repercussió mundial molt positiva. Ell segueix conscienciant a molta gent. Ell va ser assassinat però els seus somnis encara són un autèntic agulló en la nostra societat. Tot admirant els somnis de Luther King davant de la situació actual de la nostra societat secularitzada i d'indiferència religiosa també entre els joves, podem preguntar-nos, quins són els nostres somnis?.

G. Jaume Pujol i Bardolet

La saviesa d'un vell. La vida feliç o desgraciada la portem dins nostre...

Un vell estava assegut a l'entrada d'una ciutat. Un estranger vingut de lluny se li acosta i li pregunta: "No conec aquesta ciutat. Com són les gents?" El vell li respon amb una altra pregunta.. "Com són els habitants de la ciutat d'on veniu?". "Egoistes, cruels, li diu l'estranger. Per això me n'he anat". "Així els trobaràs aquí", li respon el vell. Una mica més tard un altre estranger se li acosta i pregunta al vell: "Com són la gent que viu aquí?". Li respon el vell amb una altra pregunta: "Com són els habitants de la ciutat d'on veniu?". "Bons i acollidors", li diu l'estranger. "Tenia molts amics i m'ha estat molt penós haver de deixar-los". El vell li respon: "Així els trobaràs aquí". Un pagès que havia seguit la conversa amb els dos estrangers diu al vell: "Com dones dues respostes oposades a una mateixa pregunta?". El vell li respon:

"Perquè cadascú porta un univers en el seu cor. La mirada amb la que jutgem el món en si mateix, no és el món tal com és, sinó tal com el percebem. Un home feliç en alguna part serà feliç en totes parts. Un home desgraciat en alguna part serà desgraciat en totes parts".

Frédéric Lenoir

Una denúncia concreta del Papa Francesc que podem reflexionar

Sabem que el Papa Francesc no té pèls a la llengua i acaba de pronunciar una "denúncia a alguns bisbes,

sacerdots i religiosos que fan professió de pobresa i viuen com rics". Ens podem sentir interpel·lats per aquesta denúncia i amb motiu del la "**II jornada mundial dels pobres**", que serà el proper 18 d'octubre. Podem veure quina resposta podem donar personalment i comunitària. En aquest mateix PAX podem llegir l'exhortació que el Papa ens adreça per a aquesta Jornada. Quan es tracta d'una denúncia a d'altres persones o col·lectius la trobem molt bé... però quan rebem una denúncia per la qual ens podem sentir al·ludits potser tanquem els ulls i les orelles.

G. Jaume Pujol i Bardolet

No desanimar-se mai...

Churchill, que va passar per moltes dificultats i postergacions va dir. "L'èxit consisteix en passar de fracàs

en fracàs sense perdre l'entusiasme". Potser és una bona lliçó pels nostres dies. Com se sol dir cal superar la temptació de "llençar la tovallola" i rendir-se decantant-se a una vida fàcil i d'indiferència. Tenim nous models en persones que han viscut sempre amb entusiasme malgrat les contradiccions, dificultats i aparents dificultats i se n'han sortit amb èxit. Churchill n'és un d'ells i segurament que en coneixem d'altres dins de l'Institut. Les dificultats permeten auto-realitzar-se.

G. Jaume Pujol i Bardolet

El Déu dels pobres

Hi ha moltes teologies que passen d'actualitat... però l'Evangeli no passa... no passa el Déu dels pobres.

Pere Casaldàliga

EL REINO DE DIOS

Las parábolas del Reino de Dios, Mat 3, fueron objeto de meditación frecuente y profunda del Doctor Juan de La Salle y de Moët, especialmente la del Tesoro escondido en un campo Mat 3, 44, y la de la perla preciosa Mat 3, 45 y 46. La perla preciosa que encontró y descubrió La Salle, es el Niño, creado por Dios a su imagen y semejanza, de valor infinito, por quien vale la pena arriesgarlo todo para salvarle. El Tesoro escondido que encontró La Salle, es el campo de la Educación, y de la Escuela, donde está el Reino de Dios de La Salle, y el niño recupera su dignidad y sus derechos. El Educador es el sembrador de la Buenas Semillas, que darán su fruto en el futuro. La red es la Escuela que transforma a cada uno según sus posibilidades.

LÍDER !

G. Ramon Font i Serra

Aquest és el títol de l'article del G. Santiago Temprado al PAX anterior, pàgines 85 i 86.
Tot ell dedicat al lideratge indiscutible del nostre Sant Fundador Joan Baptista de La Salle.
Molt bonic, molt interessant i molt instructiu!

Em fixaré, només, i comentaré les paraules introductòries que diuen:

"Nos faltan líderes que abran caminos nuevos. Hoy nuestro liderazgo está en decadencia lamentable. Sobran jefes autoritarios y faltan líderes inspiradores, pues la grandeza de un líder no se mide por el tamaño de su ego, sino por la del propósito al que sirve, que se resume en la afirmación de que un líder, lo es más, en función del valor añadido que aporta a su equipo. Faltan líderes que nos den una visión de futuro con certezas vitales, gente que dibuje un escenario en el cual todos quepamos y queramos pertenecer."

Manquen líders, sí, i a tots els nivells! En el nivell escolar també!

Quan al davant de l'escola hi ha un autèntic líder la gent està contenta, viu feliç, treballa amb il·lusió, no regateja hores, està sempre disponible...

Quan això no succeeix, desapareix el somriure franc, minva l'interès, es fan les coses perquè s'han de fer, no hi ha aquell brillantor d'ulls, ni aquella comunicació cordial...

Quan al davant de l'escola hi ha un autèntic líder amb empena, escull persones aptes i entregades perquè l'ajudin en la direcció, formant un equip directiu compacte, unit, entregat, dedicat i delicat...

Quan això no succeeix, cadascú va una mica a la seva, no hi ha massa coordinació ni interès, s'improvisa bastant, no es veu ni alegria ni il·lusió...

Quan davant de l'escola hi ha un autèntic líder, aquest es fa proper, dialogant, estima, és creatiu, veu les autèntiques necessitats de les persones i les tracta a totes de la mateixa manera, les obres que cal fer les planifica conjuntament, la gent el veu i el nota, arriba sempre puntual, viu l'escola...

Quan això no succeeix, quan es "gestiona" des del despatx, si és que es gestiona... quan no es veu una bona planificació a curt, mig i llarg termini, quan no hi han idees pròpies, quan es dóna importància a coses que en tenen poca, si és que en tenen, la gent es replega i es "desinfla"....

L'article s'acaba dient: *"Todo el mundo desea ser líder. Ser líder es una oportunidad. Ser líder es ser una persona íntegra y con la cabeza bien amueblada"*.

No tots els que manen són líders, saben manar, tenen idees pròpies i tenen el cap "bien amueblado".

Que La Salle ens ajudi a tots!

TROBADA DE PRIMAVERA del Grup “Amistat Lasal·liana”

G. Jaume Pujol i Bardolet

El “GRUP D’AMISTAT LASAL-LIANA” els constituïm un grup de Germans i Antics Germans que van fer el Noviciat entre els anys 1946 i 1950. Fem dues reunions cada any: una tarda en el mes de desembre per felicitar-nos el NADAL i una altra a la primavera durant tot el dia. Ens és molt satisfactori el retrobar-nos experimentant entre tots una verdadera amistat plena de bons records i de mutu afecte.

Fou senyalada la data del passat 12 de maig per tenir la TROBADA DE PRIMAVERA 2018 a La Salle Sant Gervasi, carrer de La Salle 42.

A les 10 h. començava la nostra trobada en el mateix hall a mida que s’anava arribant: salutacions efusives seguit d’intercanvis, com podeu veure en la foto adjunta. Vam ser 22 assistents, alguns amb les seves esposes que sempre són molt benvingudes. També es mencionaren a d’altres companys i amics que, per raons de salut o d’altra, no hi han pogut assistir, però que s’unien a la nostra trobada i també nosaltres ens consideràvem units a ells.

Seguidament, alguns van anar a visitar la torre de Bellesguard, obra extraordinària d’Antoni Gaudí, tant pels interiors com pels jardins que l’envolten i plena d’història.

Seguidament ens vam reunir a una sala amb la finalitat de que cadascú pogués comunicar experiències viscudes i ocupacions que es tenen al llarg de l’any que, degut a la nostra edat ja una mica elevada, sempre són proporcionades a les nostres possibilitats. Ho vam fer per torn i ens va plaure escoltar a tothom i àdhuc fer-li alguna pregunta. Fou una comunicació agradable i d’autèntica amistat.

Estava previst tenir un record pels nostres companys difunts. Ho vam fer per una Eucaristia a la Capella de Sant Gervasi. Es mencionaren uns 40 que, en sentir-ne el nom, s’activaren els nostres records de cada un d’ells. També es va tenir un record pels nostres companys malalts, entre ells es

mentionà a Jaume Escayola que està a Canadà; va sofrir un ictus del que s’està recuperant progressivament.

Finalment, s’activà encara més la nostra intercomunicació amb el dinar al Restaurant del nostre Campus Universitari, com és normal en aquests casos. Al final l’Ignasi Romeu ens obsequià amb dues poesies seves que mostren el seu afecte per La Salle. Figuren en aquest PAX.

En fi, que tots vam quedar contentíssims d’aquesta trobada i creiem que val la pena repetir-la cada any. En sortim animats i reconfortats.

EUCARISTIA PELS DIFUNTS

El silencio sonoro

Rosario Bofill, Aportación del H. Antonio Domínguez

No me equivoco, no, los versos de san Juan de la Cruz hablan de la “música callada, la soledad sonora”, pero a mí me ha inspirado el título de este artículo en el que quisiera hablar del silencio. Porque el silencio habla. Comunica. Penetra.

El mundo moderno es ruido. Decibelios que en muchos casos atacan nuestros oídos, nos ensordecen, y nuestras mentes, porque no nos dejan pensar. Salir a la calle es sumergirse en un sinfín de ruidos un tanto embrutecedores: coches, motos, sirenas, la música de los que dejan la ventanilla abierta y sale la máquina, el hip-hop, que invade la calzada; también los frenazos,

acelerones. El ruido, los sonidos, las palabras a gritos son los grandes invasores del mundo actual. Llenan todos los resquicios porque se trata de apagar el silencio. Porque se teme. Pero no sólo es el ruido de la calle, es también la música en los trenes, en los grandes almacenes, en las salas de espera. En la ciudad ni en la noche puedes contar con unos minutos de silencio. Se llenan todos los huecos.

Se diría que hay que alimentar a los hombres y mujeres de hoy con algo que entre por los oídos. Y por si fuera poco vas por la calle y oyes una conversación acalorada, te giras: es alguien que está hablando por el móvil y no puede esperar para hablar a llegar al sitio donde se dirige. Siempre hay que ganar tiempo, como en una carrera. Hay también los que se defienden del bullicio callejero con los mp3 o mp4, y así, colocándose unos auriculares, se aíslan lo que pueden, cambian el ruido por su música preferida. Hacen bien, pero no descubren las voces del silencio.

Se teme el silencio. El silencio ya sólo se oye en la naturaleza o en los conventos. Es algo que sosiega, que tranquiliza, que descansa. Al menos a los que amamos el silencio. Deberíamos aprender a escuchar el silencio.

No hay nada que “hable” más. Es bien sabido y experimentado que sólo con un verdadero amigo o con la persona que amas, se es capaz de estar mucho tiempo sin decir nada. No hace falta. Dice Albert Camus: “El silencio es la conversación de las personas que se quieren”. De lo contrario, sin esta confianza o este entendimiento interior, el silencio se convierte en un vacío que hay que llenar, en algo incómodo. Cuando en una conversación se produce un silencio alguien corre a decir una frase o a reanudar el diálogo. El silencio requiere profunda confianza.

No puedo borrar de mi pensamiento un momento tenso. En una conversación o en una disputa, alguien dijo algo que dolía, que ofendía al otro dialogante. Se esperaba respuesta, tan airada o tan aguda como creíamos que se merecía. Pero no hubo respuesta, la más profunda respuesta fue el silencio. Resultó la contestación más elocuente. Cuando uno agrede, aunque sea psicológicamente, la respuesta más contundente, que más desarma, es el silencio. En más de una situación he visto que el que calla es el que vence. Callar es el arma más poderosa. Seguramente el que ofendió, el que quiso hacer daño, no lo olvidará nunca: El silencio le venció.

Porque el silencio está cargado de energía, de fuerza, en muchos casos es más poderoso que la palabra. Dice más.

El humorista norteamericano Josh Billings dijo con acierto: “El silencio es uno de los argumentos más difíciles de refutar”.

Existe no sólo el ruido externo sino el ruido interno, que nos llena la mente de fantasmas, de preocupaciones, de ilusiones, o de mil cosas reales pero que no dejan que “esté la casa sosegada”.

¡SILENCIO!
(por favor)

Podemos hacernos dos preguntas: ¿Por qué tememos al silencio? ¿Por qué lo amamos? En los dos casos la respuesta sería la misma, pero en dos sentidos completamente divergentes. Porque el silencio es sonoro.

Lo tememos porque en el fondo tenemos miedo de la vida y de nosotros mismos. Si estamos llenos de vacío, el silencio nos lo hace patente: pensamos y no encontramos nada. Atrofiados quizá nuestros oídos, nuestros sentidos, por el ruido y el bullicio que hay en nuestro interior. También es cierto que cualquier cosa más superficial que el silencio puede sernos una ayuda para ese ir tirando con que tantas veces nos contentamos.

Más de una vez, las palabras huecas, los ruidos cotidianos, ciertas músicas son como placebos que sin curarnos nos ayudan. Es así y hemos de reconocerlo y alegrarnos de encontrar lo que nos conforta. No todos, ni siempre, somos capaces de escuchar el silencio. Después de todo cada uno ha de buscar defensas y saber en qué dosis las necesita. Tememos al silencio porque nos pone frente a la realidad de nuestra propia vida y de la vida en general y en muchas ocasiones cuesta afrontarlas.

El ruido de cuanto nos rodea no acompaña a amar el silencio y además se necesita valor para sumergirse en el silencio –interno y desde él, dentro de él, saber “oír” lo que nos dice, pero, si lo consiguiéramos, podría, creo, llegar a ser el mejor compañero. El más elocuente, el que nos diga las palabras más íntimas, el que nos lleve más lejos y más hondo, el que nos descubra otros mundos. Sin miedo.

Los que amamos el silencio sabemos, o mejor y más sinceramente, intuimos, que sólo en el silencio se oyen las voces que nos dicen palabras sonoras, armoniosas, esperanzadas. Pero no se compra el silencio a un precio barato. Podríamos empezar por comprar unos gramos de una manera sucesiva y progresiva para hacer frente a la era del ruido que nos envuelve y así poder escuchar las respuestas del silencio.

INSTRUCCIONES PARA VIVIR EN LA TIERRA

Autor: Desconocido

Recuerdo que antes que yo naciera, estaba preocupado porque no conocía el mundo al que llegaría.

Entonces le pedí a Dios instrucciones para vivir en esta tierra.

Dios acercó su voz a mi oído y me dijo:

Sé como el sol. Levántate temprano y no te acuestes tarde.
Sé como las flores. Enamoradas del sol, pero fieles a sus raíces.
Sé como el buen perro. Obediente, pero nada más a su señor.
Sé como la fruta. Bella por fuera, saludable por dentro.
Sé como el día. Que llega y se retira sin alardes.
Sé como el oasis. Da tu agua al sediento.
Sé como el río. Siempre hacia adelante.
Sé como la luciérnaga. Aunque pequeña, emite su propia luz.
Sé como el agua. Buena y transparente.
Sé como José. Cree en tus sueños.
Sé como Lázaro. Levántate y anda.
Y sobre todas las cosas, sé como el cielo: la morada de Dios.

Señor, no permitas que me quede donde estoy. Ayúdame a llegar donde Tú quieres.

VIDES GERMANES

Estret lligam les vides agermana.
Arrels de fons s'endinsen en el temps.
És tan bonic!: Units i en gran sardana
gaudir en color records que ens porta el vent...

Repics constants ressonen cada dia,
i es fan sentir com notes musicals.
Munió de fets guardats en harmonia
omplen l'espai d'un màgic bell passat.

Sota el cel blau de llum i meravella
s'alça "el Casal" que fou la nostra Llar.
Recer escollit per ànimes novelles
per assolir el flux que ens ve de Dalt.

És la cançó que mai passa de moda.
El viu caliu que ens crema dintre el pit.
És el tresor que a l'ànima enamora...
L'Amic fidel, company del llarg camí.

Germans-Amics han preparat la barca,
que mar endins navega sens descans...
Ja arriba a port. Encesa n'és la flama
que branda amunt... -La Salle va al davant-.

Volem seguir la ruta que hem fet nostra.
Tot hi ser vells, la fe no s'ha marcit.
Mirant "la Llum", -del Sol la bella posta-,
veiem "l'AMOR" del Pare vers sos fills.

Ignasi Romeu
12 maig 2018

Amb tota l'estima del meu cor
dedicada al grup...

AMISTAT

"D,
U
N

CAMBRILS, "CASA NOSTRA"

*Prop del mar que ens agermana,
neix "la història d'uns Amics,"
que amb llavors molt ben sembrades,
són avui jardí exquisit.
De Sa Salle, nostra Guia,
hem rebut valors segurs,
que al seu temps han tret florida.
Són per a tots fruïment pur.
Excel·lent "l'obra dels Mestres"
que forjaren cor i ment.
La lluïm con torxa encesa.
És la llum del pensament.
Admirem aquella Casa
on l'encens s'enfila amunt.
L'estimem per Llar i Mare.
Ens atrau el seu perfum.
La tenim com casa nostra.
Hi hem viscut agermanats.
Hem crescut sota el seu sostre,
i hem "après a caminar"...*

VELLS AMICS:

*Emmarquem dels fets la història...,
La bondat de tants Germans...,
"La labor"! Nostres memòries...,
i l'esclat "d'Una Amistat".
Fem ben nostra tal "Collita"
compartint el bo i millor.
Endrecem les nostres vides
perquè Déu visqui en els cors!*

Ignasi Romeu

12 maig 2018

**L'agraïment més profund als nostres Formadors, amb
el prec – record per tots els que ens han deixat.**

US DIEM: FINS EL CEL!

PEQUEÑAS SEMILLAS

José Antonio Pagola, aportación del H. Antonio Domínguez

Vivimos ahogados por las malas noticias. Emisoras de radio y televisión, noticiarios y reportajes descargan sobre nosotros una avalancha de noticias de odios, guerras, hambres y violencias, escándalos grandes y pequeños. Los «vendedores de sensacionalismo» no parecen encontrar otra cosa más notable en nuestro planeta.

La increíble velocidad con que se difunden las noticias nos deja aturridos y desconcertados. ¿Qué puede hacer uno ante tanto sufrimiento? Cada vez estamos mejor informados del mal que asola a la humanidad entera, y cada vez nos sentimos más impotentes para afrontarlo.

La ciencia nos ha querido convencer de que los problemas se pueden resolver con más poder tecnológico, y nos ha lanzado a todos a una gigantesca organización y racionalización de la vida. Pero este poder organizado no está ya en manos de las personas sino en las estructuras. Se ha convertido en «un poder invisible» que se sitúa más allá del alcance de cada individuo.

Entonces, la tentación de inhibirnos es grande. ¿Qué puedo hacer yo para mejorar esta sociedad? ¿No son los dirigentes políticos y religiosos quienes han de promover los cambios que se necesitan para avanzar hacia una convivencia más digna, más humana y dichosa?

No es así. Hay en el evangelio una llamada dirigida a todos, y que consiste en sembrar *pequeñas semillas* de una nueva humanidad. Jesús no habla de cosas grandes. El reino de Dios es algo muy humilde y modesto en sus orígenes. Algo que puede pasar tan desapercibido como la semilla más pequeña, pero que está llamado a crecer y fructificar de manera insospechada.

Quizás necesitamos aprender de nuevo a valorar las cosas pequeñas y los pequeños gestos. No nos sentimos llamados a ser héroes ni mártires cada día, pero a todos se nos invita a vivir poniendo un poco de dignidad en cada rincón de nuestro pequeño mundo. Un gesto amistoso al que vive desconcertado, una sonrisa acogedora a quien está solo, una señal de cercanía a quien comienza a desesperar, un rayo de pequeña alegría en un corazón agobiado ... no son cosas grandes. Son *pequeñas semillas* del reino de Dios que todos podemos sembrar en una sociedad complicada y triste, que ha olvidado el encanto de las cosas sencillas y buenas.

Qüestió de salut

Els beneficis de les cireres

Les cireres són reconegudes com a “super fruita”, degut a que ens aporten excel·lents elements nutricionals, a més de nombrosos beneficis per a la salut. Una tassa de cireres té només 87 calories, 22 grams de carbohidrats, 1 gram de proteïna i 3 grams de fibra.

Les cireres estan plenes d'antocianines antioxidants que ajuden a la reducció de malalties cardíques i càncer.

Les cireres són una excel·lent font de beta caroteno (vitamina A, essencial per l'organisme). De fet, contenen 19 vegades més de nabius i que les maduixes.

Les cireres són una de les poques fonts alimentàries que contenen melatonina, un antioxidant que ajuda a regular el ritme cardíac i els cicles de la son del cos.

Les cireres són riques en vitamines C, E, potassi, magnesi, ferro, àcid fòlic i fibra.

Les cireres es coneixen com “aliment del cervell”, ajudant en la salut del cervell i en la prevenció de la pèrdua de la memòria.

Degut a que les cireres contenen antocianines poden reduir la inflamació i els símptomes de l'artritis i la gota.

Menjar cireres redueix el risc de diabetis. Són aptes també per al consum dels pacients amb diabetis, degut a que no contenen més glucosa que altres fruites com la pera. El seu índex glucèmic és 22.

Les cireres són bona font de fibra, que és important per a la salut digestiva i també beneficien, com ja s'ha dit, en l'aparició de la diabetis.

Les cireres són un bon berenar o postres d'elecció important per al manteniment de pes, degut a la poca aportació de calories: 100 grams de cireres aporten solament 48 calories.

Degut als beneficis antiinflamatoris, les cireres poden actuar en reduir el dolor. Són molt aconsellades per als dolors de tendons i músculs que sofreixen per sobrecàrrega els esportistes després dels entrenaments. Les cireres són, per tant, un bon remei per a la ràpida recuperació muscular. Les cireres i les guindes, entre d'altres fruits vermells, per la seva riquesa en antocianines antioxidants, es proposen com unes fruites idònies per accelerar la recuperació muscular dels atletes en una dura sessió. Els resultats arriben de la mà de grans investigadors que realitzen el següent estudi. Diversos atletes van rebre un complement antioxidant a base de suc de cirera àcida dues vegades el dia, una setmana abans i dos dies després de l'intens entrenament. La recuperació dels atletes després de prendre aquest complement fou significativament més ràpida en comparació amb els qui van prendre altres productes sense el mateix contingut de fitoquímics del suc de cirera. Per això, menjar fruits vermells rics en antioxidants pot disminuir el dany oxidatiu dels músculs i permetre una recuperació més ràpida.

Com veieu, les cireres són una meravella, i no solament importants per les propietats, estrictament mèdiques, sinó també són les que ens ajuden per a no engreixar (poc sucre), a millorar la pell (prevenen contra l'aparició de taques i arrugues), ungles i cabell, combatre la cel·lulitis...

CRONOLOGIA DE LES CIRCULARS DEL TEMPS DEL G. ADRIEN SUPERIOR GENERAL DEL 1928-1934

Seminari SIEL, Roma

Dades tretes dels Arxius de la Casa Generalícia

Nº	DATA	ASSUMPTE/S TRACTAT/S
s. n.	11 novembre 1928	Carta dels Secretaris del Capítol anunciant l'elecció del G. Adrien com S.G.
s. n.	s. d.	Diplomes de Catequistes 33a Sessió, desembre 1928.
266	6 gener 1929	Resultats del Capítol General.
267	12 gener 1929	Any Nou. Nous motius per estimar Déu i al proïsme (El segon tema és l'última Circular preparada pel G. Allais Charles trobada entre els seus papers després de la seva mort).
268	19 març 1929	Facultat de celebrar la festa de sant Joan B. de La Salle el diumenge. Mort de S. E. El Cardenal Vico, Protector de l'Institut.
s. n.	25 març 1929	Llista d'aspirants a vots pel 1929.
269	9 juliol 1929	Viatge a Roma.
270	12 gener 1930	Any Nou. Primer manament de l'Institut.
271	19 març 1930	Mort de S. E. Merry del Val, Protector de l'Institut.
s. n.	19 març 1930	Llista d'aspirants a vots pel 1930.
272	8 setembre 1930	Notícia biogràfica del G. Maixance Vital.
273	17 octubre 1930	Informe sobre les Causes de Beatificació dels Germans. Decrets d'aprovació dels escrits del Servent de Déu Mutien Marie, Exupérien i Miguel. Presa de possessió del nou Cardenal Protector.
s. n.	s. d.	Diplomes de Catequistes 34a Sessió.
274	11 gener 1931	Any Nou. Segon manament de l'Institut.
s. n.	19 març 1931	Llista d'aspirants a vots pel 1931.
275	21 novembre 1931	De la distinció en el Religiós Educador (amb traducció en anglès).
s. n.	s. d.	Diplomes de Catequistes 35a Sessió.
276	26 gener 1932	Llista d'aspirants a vots pel 1932.
s. n.	19 març 1932	Any Nou. Tercer manament de l'Institut (1a part).
s. n.	17 maig 1932	Anunci de la mort del G. Médard Camille, Assistent.
276 bis	7 octubre 1932	Als Germans Visitadors i Directors. De l'elecció i formació dels Germans Directors.
277	17 octubre 1932	Elecció de l'elecció del G. Assistent Dionysius-van-Jeses.
s. n.	s. d.	Diplomes de Catequistes 36a Sessió.
278	8 gener 1933	Any Nou. Tercer manament de l'Institut (2a part).
s. n.	19 març 1933	Llista d'aspirants a vots per 1933.
279	25 maig 1933	Anunci de la mort de S. E. Cardenal Cerretti, Protector de l'Institut.
280	7 octubre 1933	Viatge a Roma. Nou Cardenal Protector. Causes de Beatificacions dels GG. Benilde i Exupérien.
281	7 gener 1934	El quart manament de l'Institut.
282	13 març 1934	Carta del Règim. Convocatòria del Capítol General.
s. n.	19 març 1934	Llista d'aspirants a vots pel 1934.

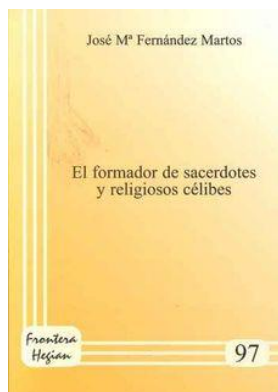
DEL TEMPS DEL G. JUNIEN VICTOR SUPERIOR GENERAL DEL 1834-1940

Nº	DATA	ASSUMPTE/S TRACTAT/S
s. n.	19 juny 1934	Carta dels Secretaris del Capítol comunicant l'elecció del G. Junien Victor, Superior General.
283	6 juny 1934	Resultats del Capítol General (traducció en anglès)
284	13 agist 1934	Introducció de la Causa del G. Exupérien
285	1 novembre 1934	Elecció d'un Assistent
286	6 gener 1935	Nou Any. Viatge a Roma. Devoció a la Passió
287	6 gener 1935	Capítol de Vots. Observacions sobre el vots.
288	19 març 1935	Exàmens de Catecisme. Nous programes del Curs Superior.
s. n.	19 març 1935	Llista d'Aspirants a Vots per a l'any 1935
289	28 juny 1935	Celebració de les festes de sant Cassià i de la santa Maria Magdalena Postel. Indulgència de les Set Basíliques de Roma. Invocacions als nostres sants Germans. Els nostres Capellans no titulars.
290	21 novembre 1935	Introducció de la Causa del G. Miguel Febres Cordero.
s. n.	s. d.	Diplomes de Catecisme, 39a Sessió.
291	12 gener 1936	Exàmens de Catecisme. Nous programes de Curs Superior
292	26 gener 1936	Any Nou. El cinquè manament de l'Institut.
s. n.	8 juny 1936	Carta sobre la Causa del G. Mutien Marie.
293	15 agost 1936	Introducció de la Causa del G. Mutien Marie
294	1 novembre 1936	Elecció d'un G. Assistent.
s. n.	7 abril 1936	Diploma de Catequista. 40a Sessió.
295	10 gener 1937	Any Nou. El sisè manament de l'Institut.
s. n.	19 març 1937	El trasllat a Roma de les Relíquies de sant Joan B. de La Salle.
296	19 març 1937	Anunci de la defunció del G. Viventien Aimé, antic Assistent.
297	24 maig 1937	Avís als GG. Visitadors sobre la llista d'Aspirants a Vots.
s. n.	24 maig 1937	Anunci de la defunció del G. Hyacenth Maria, Assistent.
298	21 novembre 1937	Elecció de tres nous GG. Assistents. Nou reconeixement de les Relíquies del sant Fundador. Festa del trasllat de les Relíquies del sant Fundador.
299	9 de gener de 1938	Any Nou. Setè manament de la Societat (1a part)
s. n.	17 gener 1938	Anunci de la decés del G. Cosme-Dominique, Assistent.
300	19 febrer 1938	L'acció catequística dels Germans de les Escoles Cristianes.
301	7 abril 1938	Causa de Beatificació i Canonització del Servidor de Déu G. Arnould.
302	6 gener 1939	Any Nou. El setè manament de la Societat (1a part).
302 bis	6 gener 1939	Avís sobre la Història General del Sr. Georges Rigault.
304	30 abril 1939	Direccions de la S. C. de Sagraments sobre la recepció freqüent dels Sagraments (Aquesta circular no es troba en els volums enquadernats).
s. n.	14 setembre 1939	Petició de pregàries davant del gran cataclisme europeu de la guerra de 1939. (Aquesta circular no es troba en els volums enquadernats).
305	8 desembre 1939	El vuitè manament de la Societat.
306	1 de gener 1940	Observacions relatives als Germans de vots temporals mobilitats.
308	15 març 1940	El G. Director i el Silenci.
s. n.	18 octubre 1940	Carta del Regim anunciant el decés del G. Junien Victor.

LECTURES ÚTILS

G. Jaume Pujol i Bardolet

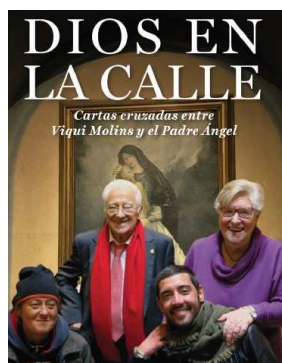
FERNÁNDEZ MARTOS, José M^a, S. J. El formador de sacerdotes y religiosos célibes. Frontera Hegian 97. Vitòria 2017, 97 pàgines

L'autor, persona de molta experiència, presenta unes orientacions per a formadors de joves per al celibat. Però com diu ell mateix "el celibat està sempre inacabat, en construcció, amb esforç i paciència, sense buscar la perfecció pròpia, sinó el Regne de Déu". Celibat sense passió pel Regne de Déu és trist i amenaça ser viscut amb amargura, cosa que és un obstacle a la pastoral. En aquest sentit, es pot dir que el contingut d'aquest llibre serveix per a tots els cèlibes madurs en edat i experiència, ja que cal seguir construint el celibat al llarg de tota la vida. Per tant, tota la vida de comunitat i de relació és un mitjà, de formació per al celibat i es pot espatllar la vida cèlibe si està ferida la vida comunitària.. Tots som formadors i formants al llarg de la nostra vida, sobretot per la nostra actitud fraterna. L'autoformació és tasca de tota la vida. Com a formadors els uns dels altres, podem ser "sherpes" o fer un "servei només d'hoste". S'és sherpa per les mútues relacions entre tots i essent pròxims els

uns dels altres; i és fa només un servei de guies quan ens limitem a prestar serveis puntuals, però estem lluny els uns dels altres. L'afecte mutu és fonamental. En el celibat, Jesús no solament és central, sinó que és absorbent. Només escala els cims qui és seduït pel cim. El seu impuls és més apostòlic que personal. El cèlibe ha de mirar amb els ulls el cel tot mirant a la terra, com Jesús que tenia la seva mirada a dalt, amb el seu Pare, tot tenint cura dels desgraciats i malalts. El cèlibe engendra gent esperançada, perquè el Senyor l'ha enviat per a donar la Bona Notícia als qui sofreixen. Jesús no fou cèlibe ni per tenir més temps, ni perquè menyspreés la sexualitat, ni per refús a la dona, sinó perquè vivia fascinat pel Regne de Déu. És fonamental seguir educant l'afectivitat que representa el sòlid contingut de la identitat de la persona.

DIOS EN LA CALLE. Cartas Cruzadas entre Viqui Molins y Padre Ángel. Claret 2017, 100 pàgines.

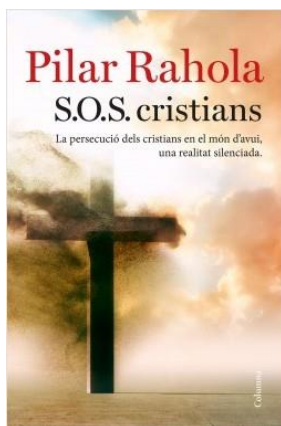

Es fan discursos i comentaris sobre la pobresa i la marginació que no arriben a ser efectius. En canvi llegint aquest llibre s'experimenta una aproximació als exclosos de la societat. Tant Viqui Molins com el Pare Ángel coincideixen en una experiència de verdadera aproximació a aquest món social del qual més aviat en fugim perquè se'n té una mala imatge, que ells no comparteixen. Tots dos diuen que aquestes persones necessiten amor, misericòrdia i saber estar al seu costat. En les seves cartes creuades, tots dos tenen una experiència d'estar al costat dels pobres. Però cada u amb les seves dues característiques corresponents: El P. Ángel: «humilitat» per saber estar amb ells i «rebel·lia» per intentar donar-los afecte i autoestima; La religiosa Teresiana Viqui Molins: «entusiasme» per contagiar en bé als marginats i «mística», doncs ha optat per la mística del carrer. Tots dos han vençut

l'aporofòbia i se senten feliços al costat d'ells. El P. Ángel fa 50 anys que es dedica als marginats creant residències de nens, de vells i per a d'altres persones necessitades a la Parròquia de san Anton de Madrid i en la fundació Mensajeros de la Paz, creada per ella mateix. Viqui Molins, tot i sent de família benestant del barri de la Bonanova, sempre ha tingut una mitrada d'inquietud en favor del marginat, però va començar més tard i segueix amb tota dedicació a la Parròquia de santa Anna de Barcelona conjuntament amb els Mns. Peio i Morlans. Pedro Almodóvar s'ha interessat per aquestes obres, ha aportat una ajuda econòmica i ha demanat treure fer algunes fotos que ha inclòs en algun dels seus films. Els indigents són rebuts a les respectives Parròquies amb lliteres i sacs de dormir i al dematí es diu la Missa tot i que el fons de l'Església encara hi ha alguns que no s'han llevat i afirmen que n'hi ha que segueixen la Missa i ploren d'emoció

recordant temps de la seva infància. En fi, llegir aquest llibre resulta commovedor, tant veient l'actitud evangèlica dels dos en qüestió com la realitat de la marginació.

RAHOLA, Pilar. S.O.S. cristians. La persecució dels cristians en el món d'avui. Una realitat silenciada, Columna, 456 pàgines

Pilar Rahola es revela com una gran coneixedora de la Bíblia i de la història del cristianisme des dels seus inicis. Diu que avui hi ha una gran cristianofòbia de totes les creences cristianes, sobre tot de la catòlica i que tendeix a disminuir fins i tot a desaparèixer en algunes nacions. Comença per fer un relat de les controvèrsies dels primers temps de l'Església regulades pels tres primers Concilis Ecumènics. Fa també una interessant exposició del Cisma d'Occident amb els processos d'Ortodòxia i els problemes que s'hi presentaren. Igualment del Protestantisme amb les lluites entre cristians. Ressalta, sense pal·liatius, que Corea del Nord és el pitjor país del món i el més terrorífic per poder practicar la religió cristiana, justificant-ho en la defensa de l'única ideologia del país. Els cristians dissidents s'envien a camps de reclosos a treballs forçats i això és legal. Però sobretot dedica el més nombrós de pàgines a l'absolutisme islàmic. Assenyala un «top ten» negre dels deu països més repressors i intolerants, per aquest ordre: Corea del Nord,

Somàlia, Afganistan, Pakistan, Sudan, Síria, Iraq, Iran i Eritrea. A més segueix la llista fins a 20 països. Assenyala que en el món islàmic presideix una legalitat assassina. Qualsevol pot matar a un dissident. Es castigada amb pena de mort la blasfèmia, l'homosexualitat, l'apostasia; en ser presentat a un tribunal al denunciat se li demana que triï, o bé abraçar l'islamisme o l'espasa. Davant d'aquest dilema trien l'espasa i la degollació o la lapidació, algunes vegades en presència d'algun fill petit. Són autèntics màrtirs. Tothom ha de ser musulmà segons Al·lah. Estan prohibides les Bibles, les creus, escapularis, festes religioses. Es dediquen unes pàgines a la gihad citant el seu fundador quan deia: "És més meritori als ulls d'Al·lah una hora de gihad que 70 hores de pregària". Pels gihadistes: "Cadascú ha de fer la gihad segons les seves capacitats, si no ets capaç d'una acció violenta, insulta, empeny els infidels (els cristians) del teu voltant, si tens un ganivet fes-lo servir". Els cristians van desapareixent d'aquests països refugiant-se en d'altres. Pilar escriu aquest llibre des d'una ètica de respecte a tots els creients de qualsevol religió, no des de la fe, doncs afirma no ser creient per problema de racionalitat. Pretén una cohabitació de l'ètica de la raó i l'ètica de la fe per construir una ètica global que serveixi a tothom.

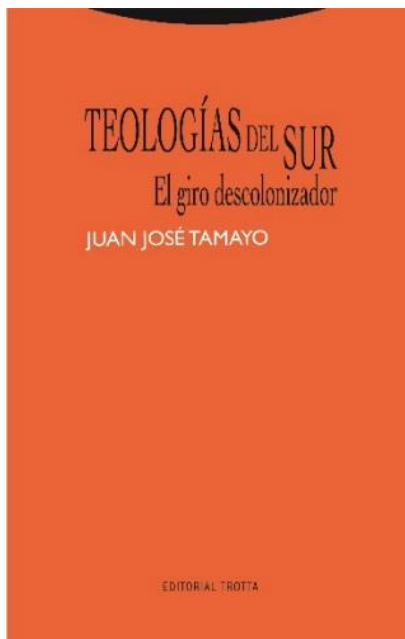
LENOIR Frédéric. El poder de la alegria. Plataforma Actual, 2016, 186 pàgines

Es tracta d'un llibre molt oportú després de l'any de l'alegria com ha regit el nostre lema "La teva alegria, la meva". L'autor demana si existeix una experiència més desitjable que l'alegria, més intensa i més profunda, més concreta que la felicitat. L'alegria és la manifestació del nostre poder vital. L'alegria dóna sentit a la nostra existència i la fa fecunda. Recolzat en Spinoza, Nietzsche, Bergson distingeix entre plaer, felicitat i alegria. Assenyala unes vies per accedir a l'alegria mitjançant actituds d'atenció, de presència, de meditació, de confiança, d'obertura de cor, de benvolença de gratuïtat, de gratitud, de l'esforç... i des d'aquí un procés de «deslligament» que ens alliberi d'adherències per a poder-nos llegir a nosaltres mateixos... i seguidament, cap a un camí de «relligament» per reconèixer la nostra realitat i la comunió amb el món i així arribar a ser un mateix. "coneix-te tu mateix". Tot això contribuirà a fer florir

l'alegria. Jesús és mestre de l'alegria com ho confirmen les benaurances per Ell promulgades. Hi ha l'alegria de l'amistat i l'alegria de donar. Per altre part, en nosaltres hi ha l'«ego» que intenta imposar-se (amb qualitats i defectes), i el «mental» (la brúixola que ens orienta amb unes teories excel·lents i altres que podrien ser repressores). Caldrà fer-ne un «discerniment» de totes dues, doncs no ens hem d'identificar amb l'ego, ni tampoc acceptar tot el mental. Les dificultats, contratemps també poden ser causa d'alegria. Persones que han passat per camps de concentració nazis han sabut viure l'alegria. Havent visitat poblats de leprosos de l'Índia l'autor es va sorprendre com ells, igual que les gentes senzilles saben viure l'alegria, més que no pas alguns adinerats occidentals. L'autor no s'accontenta en donar teories sinó que explica com ell ha viscut l'alegria fins i tot en moments molt difícils viscuts.

TAMAYO, Juan José. Teologías del Sur, El giro descolonizador, Editorial Trotta 2017, 252 pàgines.

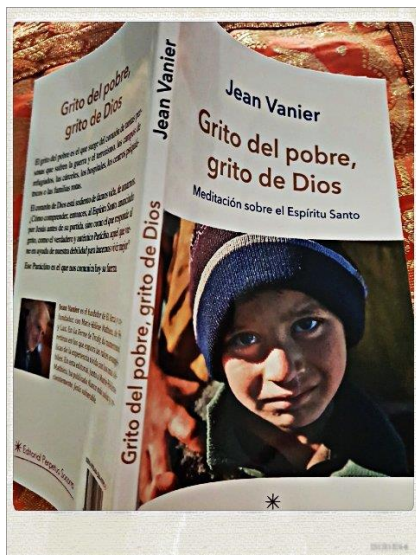

Aquest llibre ens permet sortir del nostre reducte occidental i fer un recorregut per les teologies del Sud global africà, asiàtic, llatino-americà, indígena i negra d'Estats Units ubicant els seus contextos i les més significatives tendències feminista, ecològica, de l'alliberament, de les religions. Són teologies emergents, contra-hegemòniques i creadores de discursos alternatius que intenten respondre als grans reptes actuals: colonialisme, patriarcat, racisme epistemològic, capitalisme, depredació de la naturalesa, la crisi de la democràcia i els fonamentalismes. Aquestes teologies transiten en actitud de recerca pels camins del diàleg intercultural, interreligiosos, interètnics i interdisciplinar. La consciència de la hipervivència del colonialisme i de les creences del procés de descolonització ha donat lloc a aquesta innovadora proposta d'un canvi de paradigma en el relat teològic sota el gir de descolonització, que qüestiona l'eurocentrisme i té en compte la diversitat d'escenaris geoculturals, polítics i religiosos.

Està ben documentat per diferents teòlegs del sud a més de Pere Casaldàliga, Leonardo Boff, Leónidas Proaño i diferents Congressos interreligiosos i interètnics i interculturals. Per això que la seva lectura

ens permet sortir de la nostra casella de la modernitat europea i albirar el nostre Sud i el nostre Orient que potser ens són més o menys desconeguts. I així eixamplar els nostres horitzons de visió i de comprensió. En fer referència a la teologia de l'alliberament accentua, posant en un mateix nivell, la relació i el respecte amb la humanitat i amb la terra, i que cap de les dues pot ser motiu d'explotació en perjudici d'alguns sectors de la humanitat. Se'ns recomana no ser autoreferencials, doncs la lectura d'aquest llibre ens permet sortir de nosaltres mateixos, de la nostra cultura, dels nostres tradicionals contextos europeus per veure altres realitats de les que també podem aprendre molt.

VANIER, Jean, Grito del pobre, grito de Dios. Meditación sobre el Espíritu Santo. Esditorial Perpetuo Socorro 2017, 100 pàgines

Aquest llibre està tot ell inspirat en l'Arca. L'autor, Jean Vanier, constatant que hi ha en el món més 1.500 milions de persones pobres que viuen en suburbis i que s'hi afegeixen 100.000 cada dia, l'any 1964 va fundar l'Arca. L'Arca és una organització internacional dedicada a la creació i creixement de llars, programes i xarxes de recolzament amb persones, amb discapacitats intel·lectuals. Jean Vanier era fill del governador general canadenc Georges Vanier i Pauline Vanier, i començà donant la benvinguda a dos homes amb discapacitat a casa seva a la ciutat de [Trosly-Breuil, França](#). Avui és una organització internacional que opera 147 comunitats en 35 països i en els cinc continents. Cada comunitat de l'ARCA comprèn un conjunt de llars i, en molts llocs també apartaments i programes diürns. L'Arca és definida com una escola en la que s'aprèn a estimar, cosa no fàcil, sobretot al que és diferent, al que ha està desconsiderat i humiliat llarg de la seva vida, al discapacitat... del que diu: Ningú no em vol, estic desesperat". Aquest crit del pobre suscita el crit de la nostra impotència. El crit de Déu es manifesta amb el crit de

set de Jesucrist de trobar-se entre nosaltres... com va fer amb la samaritana, amb publicans, amb paralítics, amb malalts... sense manifestar superioritat, acceptant la realitat de la persona que, per la seva situació, es manifesta violenta. S'han de saber escoltar els crits del pobre i els crits de Déu. El saber estar-se amb ella sense judicar-la, sense humiliar-la ja és la bona manera d'estimar. Presenta com a model l'actitud de Jesús que sap fer-se present, que sap estimar. Sap dir al desesperat tu ets més important del que tu et pots imaginar... i reconèixer-lo tal com és, com feu sempre Jesucrist.

HERMANO EMMANUEL DE TAIZÉ. Un amor por redescubrir. Más allá de las representaciones espontáneas de Dios, Desclée de Brouwer, 279 pàgines

En aquest llibre es tracta de redescobrir l'amor de Déu que, per naturalesa suposa proximitat i fàcil relació. I des d'aquí l'autèntic amor al proïsme. Cadascú de nosaltres sigui creient, no creient o simplement una persona que recerca, es troba sota la influència de projeccions inconscients que condicionen la representació de Déu i per aquest motiu les seves pròpies conviccions personals. Hi pot haver projeccions que ens allunyen de Déu degut a unes pors per normes morals estrictes, podem confondre el nostre superego amb Déu i sobretot per unes representacions de Déu des de la consideració de Déu des de la perfecció de l'home i també per una mala experiència de relació amb el pare. S'ha de saber entrar en una actitud mística. Aquest llibre vol desemascarar aquestes influències i intenta remoure els principals obstacles que intercepten el curs d'una recerca de sentit o d'una experiència espiritual. Cal allibera-nos d'un Déu imponent, d'un Déu distant i entrar en una reciprocitat d'amor viscuda per ella mateixa, integrar la nostra humanitat en una reciprocitat d'aquest amor, aproximar-se a Déu que desitja ser estimat amb un amor

incondicional i amb una capacitat d'estimar inesperada; superar el condicionament cultural reductor, etc. En principi ningú no està exclòs d'aquest amor. Es diluciden dubtes sobre l'existència d'un Déu d'amor a la vista d'un món en el que el mal fa estralls: dificultats de creure'ns dignes de ser estimats: representacions d'un Déu llunyà, imponent, exclusivament masculí; estèrils oposicions entre ciència i fe, entre la psicologia i la teologia, la sexualitat i l'espiritualitat. En abordar aquestes barreres culturals a la creença i l'espiritualitat, el Germà Emmanuel de Taizé explora una nova teologia de l'amor, tan humana com divina.

BOVÉ MARCÉ, Florenci. Coses que cal dir. Pensant en pares i educadors. Edicions Carena 2018, 129 pàgs.

L'autor amb excel·lent preparació intel·lectual en teologia, psicologia i filosofia, ha exercit durant tota la seva vida professional d'educador cristià, sempre en escola cristiana, els 30 últims anys a La Salle Bonanova i ha deixat bona empremta entre companys professors, pares i alumnes. Tot exercint d'educador i pare de família, sobretot ha viscut la vocació d'educador cristià. En aquest llibre explica la seva experiència d'educador viscuda intensament. Tots sabem que pare, mare i educador mai no se'n sap prou. Per això ell insisteix que no vol donar lliçons, sinó que explicant la seva experiència cadascú pugui trobar la millor solució als problemes que es presenten, tota vegada que no hi ha fórmules de solucions, degut a que cada persona a educar, fill, filla, noi, noia és diferent. Resulta un art educar doncs, com ell diu, no és fàcil posar-se a la cadira de cada fill o alumne (empatia). En 26 capítols, en cada un d'ells parteix de situacions reals en les que es troben els pares i educadors i dona la seva experiència, que pot ser molt útil a tot lector. Entre ells: Orientar, acompanyar, créixer, s'ha de ser brúixola o radar?, educar en valors, el perill de sobreprotegir els fills, els dos verbs ser i tenir, els impactes de la frustració, créixer en l'autoestima, la gelosia, la relació família-

escola, educar en el lleure, orientar vers el voluntariat, la capacitat de perdó, de ser feliç, la importància del silenci, la interioritat i el sentit de transcendència. Es tracta d'un llibre molt recomanable per a pares/mares i educadors/es, doncs ambdós col·lectius experimenten, més d'una vegada, un camí difícil que, sovint, ens pertoca seguir a les palpentes. També és un llibre recomanable a alumnes grans i exalumnes per arribar a comprendre potser millor l'actitud dels educadors i fins i tot per fer un repàs de la seves actituds com educands, tot anant creixent cap a la vida i responsabilitats d'adults. Florenci ens parla també de no confondre l'objectivitat i la subjectivitat, tant per part dels pares i educadors com dels fills i alumnes. Diu que «no és no», però com es diu el no per a no causar allunyament del fill i de l'educand respecte dels pares i educadors? Cal agrair a l'autor la sinceritat amb la que ens parla i que pot obrir horitzons a pares i a educadors.

NOTAS SOBRE MIS LECTURAS

H. José Antonio Panero Andrés

GONZÁLEZ FAUS, José Ignacio, Jesús, Dios de los pobres

Dios se revela en el más escondido, en el último medio de los últimos. Se revela en Amor, y el hombre busca tozudamente el poder.

Jesús, la ¡Palabra! máxima de Dios que decimos los cristianos, resulta que los Evangelios dicen cosas menos elocuentes:

- *No tuvo un linaje inmaculado.* En su genealogía, como la presenta Mateo, hay dos prostitutas y un adúltero y asesino.
- *Nació de una manera sospechosa.* De padre desconocido diríamos hoy. Después será leído como “*nacimiento virginal*”, pero los judíos no lo leían así. Le acusan diciendo que “*ellos no son hijos bastardos*”. (Jn. 8,41).

Marcos comenta ingenuamente en su Evangelio que le llaman “*hijo de María*”, cuando entre los judíos, nada más se designaba a alguno por el nombre de la madre, cuando no se conocía al padre.

- *Vino al mundo en un establo*, porque no había lugar para Él. Se le acercaron personas de los gremios menospreciados. El de los pastores, considerados como pecadores porque no acudían al templo. Y los magos, además de ser extranjeros y paganos, tenían un oficio que en Israel se podía castigar con la muerte. Nosotros los hemos llamado “*reyes*” para disimular, pero en el evangelio no se les nombra así. Y lo reciben sobre un “*pesebre*”.
- *Vive la mayor parte de su vida en un pueblo miserable y desconocido*, del que la gente decía que no podía salir nada bueno. (Jn. 1,46)
- *Comienza su vida pública en la fila de los pecadores.* Como uno más de los que van a ser bautizados por Juan.
- *Los suyos vienen a recogerlo porque se pensaban que había perdido el juicio.* Y los sabios y letrados dictaminan que *está poseído del demonio*.

Más adelante, el mismo pueblo le abandonará, porque en realidad no le buscaban a Él, sino las ventajas inmediatas que podían aprovechar. (Jn. 6,26) y hasta le desautorizan como “*amigo de pecadores y prostitutas*” (Mt.11,9).

- Al final los mismos representantes de Dios le declaran “*blasfemo*”, *terrorista y alborotador*”.
- Muere violentamente en manos de los poderes públicos y religiosos, con la más humillante muerte entonces conocida, y “*fuera de la ciudad*”, como una ironía de tipo social: muere fuera de nuestra civilización.

Resulta extraño, que un poco más tarde, se pudiera creer en Él, como la revelación de Dios. Y seguirlo con una radicalidad, capaz de superar la oposición de los tres grandes poderes de la época: el *político*, del imperio romano, el *religioso*, del Sanedrín judío, y el *cultural* de la sabiduría griega.

Y aun así, es más curioso, que todavía haya gente que sigue creyendo en Él.

Todo esto demuestra que “*Dios no es de los nuestros*”. Pensamos que el problema del rechazo de Dios nada más es cosa de los ateos socialistas y de los otros. Funciones litúrgicas más o menos espectaculares, cantos polifónicos, incienso y acordes de órgano, procesiones y novenarios. No caemos en la cuenta, puede ser, que

los que presumimos de *dejarlo predicar en nuestras casas y hacerlo sentar a nuestras mesas*. (Lc. 13,26), lo estamos rechazando tanto como los que no creen en Él.

San Juan lo asegura al decir que *“los suyos no le recibieron”* (Jn. 1,10). Lo rechazan por presentarse en figura de *“esclavo y como un hombre cualquiera”* (Fil. 2,7ss)

Pero aquí se manifiesta *“la gloria de Dios”* (Jn. 1,14). No está en nuestro incienso, en nuestras músicas, ni en los llamados *“príncipes de la Iglesia”*, revestidos de lencería delicada, ni en las catedrales, sino en la solidaridad increíble, con los más despreciados por la condición humana.

La conclusión que podemos sacar, es que *“A Dios nadie lo ha visto”*, pero que la única manera de acercarnos a Él, es dar de comer al que tiene hambre, y de beber al que tiene sed, vestir al desnudo, visitar y aliviar al enfermo y al prisionero, acoger al forastero... (Mt. 25, 31ss).

No sentirnos mejores que los demás, ni superiores a ellos. Resulta ridículo, si con todo lo que ahora venimos haciendo, pretendemos ganarnos a Dios, porque nos recordará lo que anunció repetidamente por sus profetas: *“No necesito vuestras ofrendas, me río de ellas. Lo único que os pido es un corazón puro, y llevar a la práctica mis Palabras”*.

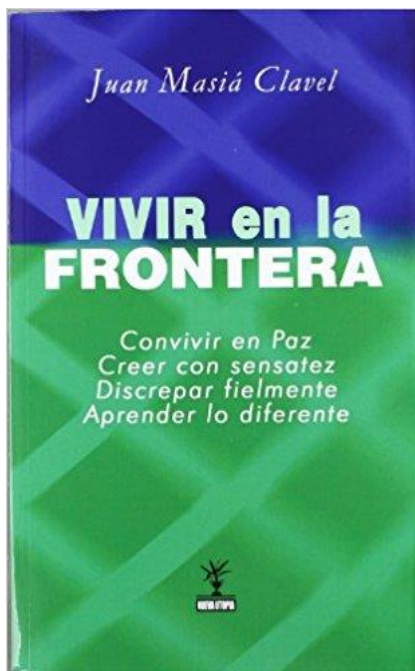
Nuestro servicio a los pobres es lo que puede cambiar nuestro corazón de piedra en uno de carne.

La Iglesia de Dios necesita algo urgente, que no son los doctores en Derecho Canónico, ni en Teología, sino de los que podríamos llamar doctores en *“pauperología”*.

Dios nos ha regalado a lo largo del siglo XX una legión de doctores titulados en la escuela de las víctimas y de los últimos. La mayoría católicos, pero también fuera de la Iglesia, como María Skobtsov, en la Iglesia ortodoxa, Etty Hillesum y Simone Weil, Martín Luter King, de la Iglesia Bautista, algunos de ellos mártires, tal vez no canónicos, pero reconocidos hasta ahora.

Uno de los grandes teólogos del siglo pasado, Henri De Lubac, escribió: *“Para creer en Ti, he de creer en la justicia y en el amor. Es mil veces mejor creer en ellas, que pronunciar tu Nombre con los labios. Sin eso es imposible encontrarte a Ti, y los que las viven, caminan por el camino que lleva a Ti”*.

MASIÀ CLAVEL, Juan, Vivir en la frontera

“Ya no hay más judío, ni griego, esclavo o libre, varón o hembra, pues hacéis todos y todas uno mediante Jesús, el Cristo”. (Gál. 3,28)

A medida que crecemos se amplía el círculo de nuestra identidad: vecindad, barrio, escuela, amistades, ciudad, región, estado, comunidad internacional.

Jesús no recomienda que tengamos cariño por el agresor, ni que olvidemos lo que pasó. recomienda: *“Orad por los que os persiguen”*. (Mt. 5,44 y Lc. 6,28). Si recordamos lo que pasó es para que no se repita. Orar para que el agresor se libere del mal que le llevó al crimen, y orar para que también me libere del odio, y cese la violencia en la sociedad.

En la película *“Mar a dentro”*, un sacerdote en el hospital decía a una anciana: *Ánimo, abuela, que usted va a ir derecha al cielo, pues todo lo que está sufriendo ahora, ya le vale de purgatorio*. Barbaridades como esta se dicen por personas creyentes.

Criticaba el Papa Pío XII a quienes citan lo de Jesús en cruz, rehusando el vinagre como renuncia a un analgésico. Es otra barbaridad como citar de Jesús bebiendo el cáliz de la pasión para consolar a un enfermo terminal, para adquirir méritos. No es lo más oportuno para sugerir a los

enfermos moribundos.

Recomendar que no se queje, dicen algunos a sus familiares o miembros de la comunidad, porque eso sería una ofensa a Dios. Demasiado sabe Dios que ese grito es la única oración que usted u otra persona, puede

hacer en ese momento, como lo fue la queja de Jesús: *“Padre, ¿por qué me has abandonado?”* No sé por qué ocurre lo que me está pasando, pero el Dios en quien creo me está dando fuerzas para liberarme y para liberar a otras personas del mal. Porque tener fe, no es tener todas las cosas claras, sino tener esperanza cuando las cosas están oscuras, sabiendo que Dios planifica males para sacar bienes.

El P. Alonso Sckökel lo traduce más atinadamente diciendo: *“Con los que aman a Dios, Él coopera en todo para su bien”*. Sólo así es posible superar la amargura, el rechazo o la angustia que nos producen los males pasados, presentes o futuros.

Sobre el pecado de origen, nadie nace con mancha, ni dar a luz mancha a nadie. Ni la criatura ni la madre necesitan purificarse por el nacimiento. Es el mundo quien necesita la purificación, pues entre todos y todas lo contaminamos.

Ripalda decía en su catecismo que *Jesús salió del vientre materno como a través de un cristal sin mancharlo ni romperlo*, lo cual negaría que es verdadero hombre, *“nacido de mujer”*-como dice san Pablo. (Gál. 4,4). También nuestro nacimiento fue a la vez, gracias a nuestros padres y al Espíritu Santo.

Deberíamos dejar de hablar de ética y moral sexual, y replantear las relaciones humanas, centradas en el respeto a la dignidad propia y de la pareja.

La lectura espiritualista de Tobías y Sara, acentúa la frase que describe la mujer como *“ayuda y auxiliar”* del varón. Alonso Schökel explicaba la *Ayuda adecuada* así: No tratar a la otra persona como animal de carga o en relación de esclavitud. Los obispos japoneses explicaban el texto traduciéndolo como *compañía digna*. Esto vale entonces, no sólo para Tobías y Eva, sino para todo varón y mujer unidos en matrimonio, como para otras relaciones de amistad, de pareja, sea cual sea su orientación sexual.

Un budista japonés preguntó a un misionero

¿Es cierto que el nacimiento maravilloso de Jesús y su salida de la tumba al tercer día, son los mayores obstáculos para la propagación de su fe? Aunque no se mencione para nada lo de *seno virginal y sepulcro vacío*, la gente seguirá tropezando con lo más difícil de creer: *que el misterio último de la vida se encarnase en un verdadero hombre, y muera ajusticiado de verdad, para entrar así en la vida que nunca muere*. Esto es lo verdaderamente duro de creer, es el núcleo fuerte del Credo. No cabe en la cabeza humana que la *Palabra* se haga carne de verdad, y muera ajusticiada de verdad, para hacernos entrar en la Vida.

Con 7 años, lo intuyó un niño en la catequesis. Dijo: *Si yo fuera Dios, no resucito, lo que no dejo es que me crucifiquen, me pongo el traje de spider man y me los cargo a todos*.

¿Qué es más difícil, reconocer a Jesús como humano o como divino?

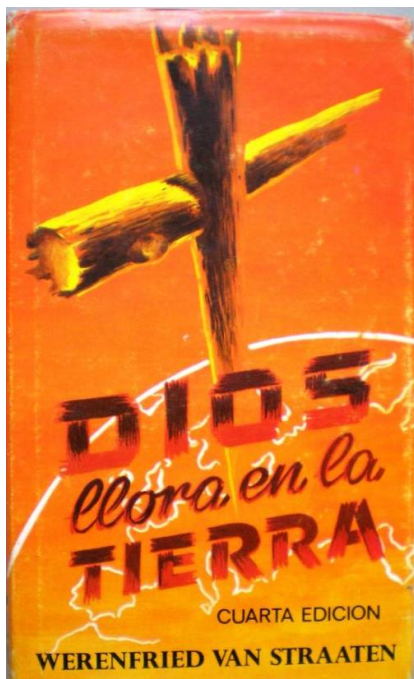
El momento de la muerte es el momento de la resurrección. No hay que esperar que pasen días, ni que se vacíen tumbas. Decir que el Espíritu resucita, es decir que hace vivir de veras para no poder ya morir. *“Quienes murieron viven en el Señor”*.

Jesús no es un prestidigitador. Su Pan de vida no es un truco de Harry Potter. Antes de partir el pan se ha partido a Sí mismo, se ha dado y repartido a diario, dejándose comer. Toda su vida fue Eucaristía. Por eso no dice en la Cena: *Este es mi cuerpo, sino “Esto es mi Cuerpo”*. *“Esto”* significa no solamente el pan y el vino, sino lo que ellos representan: la vida de los hombres y mujeres, con sus trabajos y sudores, penas y alegrías, éxitos y fracasos, deseos y súplicas. Todo eso es lo que se convierte en cuerpo y vida de Cristo para liberación del mundo. ¿Vivimos esta realidad, o nos contentamos con el *“oyendo misa”* y seguir discutiendo sobre rúbricas, vestiduras y fórmulas estereotipadas?

WARENFRIED VAN STRAATEN, Dios llora en la tierra

El P. Warenfried, con los apodos de *Bulldozer, fuerza de choque, apisonadora, Padre tocino*. Todos están justificados y no se siente ofendido por ninguno de ellos.

Lo de Padre tocino, no es por su corpulencia sino por las toneladas de tocino, que trozo a trozo, recogió al acabarse la guerra, para dar de comer a los alemanes hambrientos, ha querido identificarse con ellos, con todos los que lloran. Y las lágrimas de Cristo son lágrimas de Dios.

Dios no ha creado el mal, pero tampoco lo impide, pues no quiere destruir el sumo bien de la libertad humana, y porque aún el pecado es utilizable entre sus manos poderosas. Deja correr arroyos de dolor a través de su mano, hasta que se convierten en lágrimas de arrepentimiento y de penitencia.

Con rápido ademán convierte los verdugos de la humanidad en instrumentos de eterna salvación.

Un evadido chino me dijo sonriendo cortésmente: *“Sois vosotros como un sereno espejo de agua, pero por debajo fluye una corriente traidora. En la superficie os mostráis cristianos, pero en el fondo, vuestro materialismo no difiere del marxista, más que por el hecho de que está empapado de una fe, mucho más pequeña que la del comunismo. También ésta es la pobreza de Cristo.*

Millones de refugiados huyen del terror de los enemigos de Dios, pero corren el peligro de sucumbir a causa del desamor de los cristianos. Es una tarea nuestra, por lo que toca a las personas emigrantes que acuden a nosotros.

Si la abandonamos, el cristianismo traiciona su misión, y la sal de la tierra se hace insípida. Entonces puede venir Mao y los suyos y destruir

nuestras catedrales, pues la santa Iglesia no es una colección de monumentos, sino el Cristo viviente que reside en nuestros corazones, y quiere dar a través de nuestra manos, y revelar su bondad a través de nuestra caridad.

Los comunistas odian a la Iglesia porque es la única autoridad que defiende a los pobres. Amenazan a los sacerdotes que luchan por la elevación del proletariado, que se ingenian por educar a los analfabetos.

Cuando S. Pablo escribió *Instaure omnia in Christo*, ciertamente no pensó en la restauración de monumentos, cuadros y catedrales, mientras el rostro de Dios está irreconocible en los gestos de los niños hambrientos del mundo.

Frente al gesto hermoso del Papa Pablo VI de vender la tiara, ¿cuándo comprenderemos que las vestiduras e imponentes manifestaciones de culto, los tesoros del arte cristiano, e incluso la ciencia, la fe y el martirio, carecen de valor, mientras neguemos a Dios el amor que espera de nosotros.

Los enemigos de la Iglesia, aun siendo siervos de Satanás, tienen derecho a que nosotros respondamos al mal con el bien, porque sólo mediante el testimonio de un cristiano genuino podrán encontrar al Dios que han perdido. Siempre puedo rezar por otro, mientras no pueda ayudarlo de otra manera.

Un sacerdote checoslovaco, que pasó 12 años en la cárcel, al irse de Europa emitió este juicio: *Me torturaron porque no renegué del Papa, perdí todo por la fe. Pero esta fe me dio paz y seguridad. El Occidente me ha desilusionado. Antes que permanecer con vosotros, prefiero otros 12 años en una cárcel comunista.*

Parece un poco duro al generalizar, pero hemos de reflexionar sobre esta realidad.

Si ocultamos el rostro de Cristo con el pecado, el consumismo y el egoísmo, nos faltarán fuerzas para arrastrar a los comunistas hacia el Dios que han perdido.

El mundo no cambiará mientras los cristianos sigamos igual. Al comunismo no hay que temerlo porque combate a Dios, sino porque nosotros nos olvidamos de Dios. No porque es fuerte en el odio, sino porque nosotros somos débiles en el amor. No porque hace morir a los cristianos, sino porque nosotros no vivimos como cristianos.

Es cada vez más frecuente constatar que intelectuales católicos, incluso sacerdotes, niegan la divinidad de Cristo, o su presencia real en la Eucaristía, la infalibilidad del Papa, o la suprema autoridad de la Iglesia en materia de moral. Algunos llegan a afirmar que la Resurrección podría ser muy bien un cuento. La virginidad de María es motivo de discusión, y así sucesivamente. Bajo la bandera del aggiornamento, miran la fe de los sencillos, relativizando los dogmas, las leyes y tradiciones de la Iglesia, según el espíritu del mundo.

ALTRES LECTURES POSSIBLES... LINKS D'INTERÈS...

Visita del G. Superior General a ARLEP

http://www.lasalle.es/index.php?option=com_content&view=article&id=2506

Materials de la reunió de GG. Directors de l'ARLEP els dies 12-14 de juliol

<https://drive.google.com/drive/folders/1k4PQ5j26UwKFVRF8nOkuiSUiMeNzxKwv?ogsrc=32>

Ponencia: La vida religiosa y calidad de vida

https://drive.google.com/file/d/1C2FsEWr1w7l15CaXJYi_yxjFTwQaRjb7/view?usp=sharing

El genio humano consruye maravallas... y Dios?

<https://drive.google.com/file/d/1fYhbG9tFFJAwUpww4BaXtfhTSHKpbEeA/view?usp=sharing>

En el silencio de tu alma se esconden los más bellos secretos

https://drive.google.com/file/d/1dW88mZiLogc5YC4ATPbjMCDKu_nTfQO6/view?usp=sharing

El G. Josep Martí en el laboratori d'acústica a La Salle URL

<https://youtu.be/VAwoKNWLORo>

Confesión de fe de los grandes científicos

<https://drive.google.com/file/d/1bWw-ZWjLO-xdAFrN163wBheYLAff9j-i/view?usp=sharing>

¿Por qué en la tele solo se ve...?

<https://drive.google.com/file/d/1xNeGVsDJxhntc2STA6KULHaESOLmmlx/view?usp=sharing>

Sentències de la Mare Teresa de Calcuta

<https://drive.google.com/file/d/1gTM5QKGQUzJbinz3ZQY90UaylTtrJJpl/view?usp=sharing>

Qué hacer cuando hay un sangrado de nariz

https://drive.google.com/file/d/1l61c2oZK-gdWqbUt7VdQBtQN9QMybRu_/view?usp=sharing

Confesión de fe de grandes científicos

<https://drive.google.com/file/d/1bWw-ZWjLO-xdAFrN163wBheYLAff9j-i/view?usp=sharing>

Hola, soy tu hígado

https://drive.google.com/file/d/1wihqKNAjxy2kzlleF9hd_VRX-Bk0j_3Q/view?usp=sharing

Un poco de astronomía de punta

https://drive.google.com/file/d/1K45GQe8H_FxLB5LJE0asbws4r8XvXNF_/view?usp=sharing

Ciencia, salud y educación, tres palabras críticas

<https://drive.google.com/file/d/1uuTenOrLy4tldQz2Ktyh6klujp3w23vZ/view?usp=sharing>

Ritual de los indios Cherokee

<https://drive.google.com/file/d/1UQ6HHjQvFccq9dnH-kCeDkazUm9h6Rgt/view?usp=sharing>

Fernando Cabral... “No estás deprimido... sino cansado” ...

<https://drive.google.com/file/d/1vz-6CvWgjHlkiOON-uHXlbG0sbHUQMYp/view?usp=sharing>

Sentencias interesantes de autores diversos

<https://drive.google.com/file/d/1qEPBvrKIVmoOSh5cgfNYUkeRZCvzzh7K/view?usp=sharing>

Un poco de astronomía

https://drive.google.com/file/d/1K45GQe8H_FxLB5LJE0asbws4r8XvXNF_/view?usp=sharing

Compartiendo Tierra Prometida

<https://drive.google.com/file/d/1qgGV64Db-l2mNepJ-mCZ3yXct-3q5nEL/view?usp=sharing>

Importancia de la educación

<https://drive.google.com/file/d/1uuTenOrLy4tldQz2Ktyh6klujp3w23vZ/view?usp=sharing>

Sentencias de Fernando Cabral

<https://drive.google.com/file/d/1vz-6CvWgjHlkiOON-uHXlbG0sbHUQMYp/view?usp=sharing>

Para reflexionar

<https://drive.google.com/file/d/1UQ6HHjQvFccq9dnH-kCeDkazUm9h6Rgt/view?usp=sharing>

Anècdotes Lasal·lianes

G. Ricard Serra i Feu

Anècdota nº 57:

El Germà Casimiro Alejo era un savi i un gran professor de matemàtiques. Però com passa sovint als savis, tenia distraccions en les coses més fàcils i pràctiques de la vida. I això va motivar escenes còmiques.

Un dia que, com a Prodirector de La Salle Bonanova, presidia la pregària, li va tocar llegir l'aniversari de la mort d'un tal Germà **Casimiro** Félix, popularment anomenat pels Germans "el de les barbes". Es va despistar i, en comptes de llegir el segon nom de religió d'aquell Casimiro, va dir: "**Aniversario del fallecimiento del Hermano Casimiro Alejo**", i llavors, com sorprès, va afegir: "**Bueno, ese soy yo; no es posible**".

Diuen que sovint s'equivocava i esborrava la pissarra amb el seu solideu i es ficava l'esborrador a la butxaca.

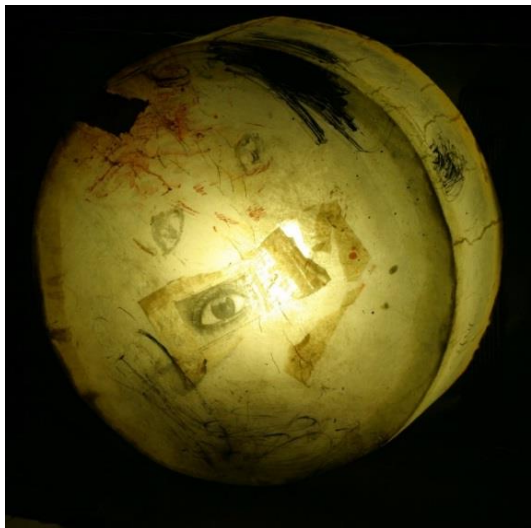
Però el súmmum d'equivocació còmica va ser un dia que es va equivocar d'aula i va començar a explicar la lliçó de matemàtiques a una aula d'alumnes bastant més joves que els que li tocaven. Els alumnes aixecaven la mà per dir-li que s'equivocava. Però ell, engrescat i concentrat en l'explicació, no els feia cas. I repetia. "**Las preguntas después**". Quan va haver acabat la classe magistral, va dir: "**Ahora las preguntas**". Un es va atrevir a dir-li: "Hermano, se ha equivocado Vd. de aula" i ell va replicar. "**¿Y por qué no me lo decíais antes?**" - "Hermano, porque Vd. no nos dejaba".

Anècdota nº 58:

El Germà Clemente Escarré era fill de la Valldan (ara annexat al municipi de Berga). Tenia una personalitat molt curiosa i destacada. Amb més llums que ombres. Però les ombres eren ben accentuades. Això va motivar, a la seva mort, una llarguíssima seqüència de cartes del lector, a la secció bústia de "La Vanguardia", unes a favor d'ell i d'altres en contra.

Entre les llums destaquem que era molt bon professor, fins i tot d'alumnes grans. Gran dedicació als alumnes per ajudar-los. Admirable constància. Destacada intel·ligència que li va permetre aprendre un alemany molt correcte de manera autodidacta. Ser pioner de les colònies escolars amb alumnes de Bonanova a la Vall d'Aran, etc.

Entre les ombres, motivades per curioses circumstàncies de la seva vida, tenia accentuada simpatia pels nazis (negant l'holocaust), era partidari de la disciplina escolar quasi militar i tenia mania al català, parlant sempre en castellà, tot i ser berguedà. Això va donar peu a situacions còmiques.

A les proves dobles (per evitar la còpia), no feia servir **A i B**, com fem tots. sinó **H i M**. Els alumnes, que coneixien bé les seves idees nazis, van endevinar que les lletres significaven **Hitler i Mussolini**. Un professor li va fer veure que això estranyava als alumnes. Però el Germà Clemente el va deixar de pedra en replicar-li: **“Vds hacen lo mismo: A se puede interpretar como Adolph Hitler. i B, como Benito Mussolini”**.

Una altra vegada, excursionant per Núria amb un altre Germà, es van perdre i, en comptes de retornar a Núria, van anar a parar a França. Com que els francesos eren enemics dels alemanys en temps del nazisme, tot i que sabia molt bé el francès, com llavors tots els Germans, no va voler parlar-lo. I li va dir al Germà company d'excursió: **“Hable Vd. con los franceses; yo me niego a hablar francés”**.

Els anys setanta el Germà Visitador el va autoritzar a passar unes setmanes a Alemanya, pensant que el faria content i **que se li obririen els ulls veient la realitat del post-nazisme**. Però,

**Un home bo i savi i
germanòfil durant un
cert temps...
¿Contradictori?**

quan va tornar i va entrar a Catalunya per la Vall d'Aran, jo també m'hi trobava d'excursió amb els nostres excursionistes. I, mentre dinàvem a La Salle, un Germà li va preguntar. “Hermano Clemente, ¿cómo ha encontrado Vd. Alemania?” I tots vam quedar sorpresos per la seva tossuderia i les seves idees fixes immutables. Va respondre: **“Alemania está perdida. Los jóvenes ya no creen en Hitler”**.

Quan, ja retirat a Cambrils, venia de tant en tant un dia a Bonanova, durant el dinar xerrava molt i menjava molt poc, queixant-se que els Germans de Cambrils no enraonaven. Tots els mals els atribuïa a Cambrils i totes les coses bones, a Bonanova. Fins i tot una vegada que es va refredar a Bonanova, al·legava que el refredat ja l'havia portat de Cambrils. No solament volia seure en el mateix lloc de la taula com quan pertanyia a la Comunitat de Bonanova, sinó que volia la mateixa cadira de sempre. I li deia al cambrer. **“Sr. Pedro: ésta no es mi silla. ¿Me la quiere buscar? Tiene una marca identificadora en la pata”** (No sé si la marca era la creu gammada).

Un dia passejant per la vila de Cambrils amb el Germà Joaquim Bach Esteve, van veure un cartell escrit en català. I el Germà Clemente va exclamar:

“Qué cartel tan raro; ¿en qué idioma estará escrito?” I el Germà Bach Esteve, que encara era més català que ell (fill de Darnius, a l'Empordà) –m'ho va explicar ell mateix uns dies després- en comptes d'enfadar-se o de replicar, va trobar una resposta humorística genial. Li va dir, seguint-li la veta perquè el sabia incorregible: **“Lengua bárbara és; ni Vos ni yo la entendemos”**.

Seguiran les anècdotes en el següent nº de “PAX”.

EL BUEN MAESTRO

G. Lluís Diumenge i Pujol

CINE

Direcció: Olivier Ayache-Vidal.

Música: Florian Cornet - Gadou Naudin.

Fotografia: David Cailley.

Intèrprets: Denis Podalydès, Abdoulaye Diallo,

Marie-Julie Baup, Léa Drucker,

Pauline Huruguen, François Rabette.

Estrena: Barcelona, abril 2018.

Duració : 106 minuts.

Olivier Ayache-Vidal, en la seva primera realització, denuncia el classisme escolar. Ha conviscut, durant un bienni, amb alumnes i professors, per copsar l'educació de les noves generacions. Sobretot, la dels fills de l'immigració.

Falten educadors experimentats disposats a assumir aquest repte?

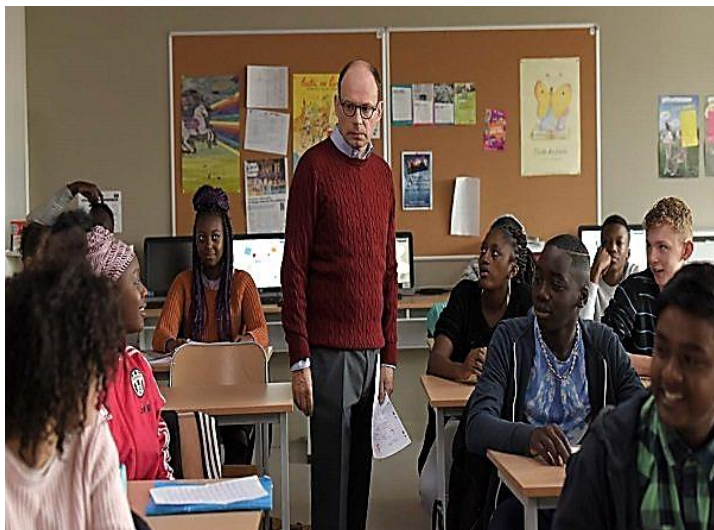
Assistim a la metamorfosi d'un mestre autosuficient i dur del prestigiós *Lycée Henri IV*. Ridiculitza els pobres resultats dels alumnes i es desentén dels seus pares.

La hipòtesi del professor *François Foucault* es posarà a prova durant un curs en el *Collège Barbara de Stains-St. Denis*, a l'extraradi de París. Punt de partida de *El buen maestro*. Pretext perquè comprovi, en primera persona, si les seves sospites són justificades.

De bon començament, li fan veure que cal adaptar els seus principis educatius a joves molt diferents dels alumnes que coneixia. Es trobarà de front amb *Seydou* que va arribar amb pastera i

amb pares absents. Un dels alumnes més rebels. Dies abans de les vacances de Nadal, la classe organitza un berenar i el mestre serà víctima d'una intoxicació de cannabis.

François ja no pot més. Els deixebles no volen aprendre o no aconsegueix motivar-los? Vol endinsar-se en la realitat i s'apropa a dialogar amb *Seydou*. Aquest li fa veure que els nois, de fracàs en fracàs, es resignen i tiren la tovallola.

Ha arribat l'hora de replantejar-se la forma d'ensenyar i fer créixer l'autoestima dels joves. Els hi farà descobrir el valor de la literatura. El temps per llegir, igual que el temps per estimar, dilata el temps per viure. Ell mateix s'enriqueix amb una

pedagogia abans menystinguda.

Fa servir la metodologia interdisciplinària i el treball cooperatiu. Projecta, amb la professora d'Història, una sortida cultural. Nois i noies esdevenen protagonistes. Els resultats avalen l'experiència. *François* està cada cop més satisfet del curs fins el punt de desvetllar la gelosia del cercle tancat dels seus col·legues que l'acusen d'emprar mètodes poc ortodoxos.

La sortida a *Versalles* hauria resultat un èxit total sense el selfie de *Maya – Seydou* en el llit del Rei. El noi serà expulsat. *El bon mestre* el defensarà i evidenciarà els defectes de forma de la decisió. Salva el futur de *Seydou* que li reconeixerà en el moment del comiat: "*el trobarem a faltar*". Tot és possible quan trobes algú que cregui en tu.

Per més que la pel·lícula parli de França, de les perifèries i de l'educació secundària, no hi ha res tan

universal i extraordinàriament decisiu com l'art d'ensenyar i l'esforç diari per aprendre.

François i una gran quantitat de mestres anònims constitueixen la constel·lació de "*les grands esprits*", títol original del film. La força i la influència d'un "*buen maestro*" marcarà sempre la diferència.

Un problema seriós

LES MIGRACIONS

El Papa Francesc diu que les migracions no són solament números, sinó persones *“amb la seva història, la seva cultura, els seus sentiments i els seus anhels”*, pel que fa una crida a la protecció i a un millor status migratori”

SUMARI

<u>Portada. Cartell de l'Any Jubilar Lasal·lià amb motiu dels 300 anys de la mort del Fundador</u>	1
<u>El Vaticà declara l'Any Jubilar Lasal·lià</u>	2
<u>EDITORIAL Consell de Direcció de PAX</u>	3
<u>Explicació del cartell de l'Any Jubilar Lasal·lià, text institucional</u>	4
<u>Lema del curs 2018-2019 "Som La Salle", text institucional</u>	6
<u>II Jornada Mundial de los Pobres, 18 d'octubre Papa Francesc</u>	10
<u>Mensaje del Papa Francisco para la II Jornada Mundial de los pobres</u>	11
<u>Sensellarisme, dormir al carrer durant 40 anys, D. Marchena de la Fundació Arrels</u>	15
<u>Una de cada 3 persones sense sostre han rebut agressions físiques o verbals, Laia Vicenç – Arrels</u>	17
<u>Sínodo de los obispos: "Los jóvenes, la fe y el discernimiennto vocacional"</u>	19
<u>El Pre-Sínodo dels joves. G. Virgili García López</u>	20
<u>Francisco a los religiosos españoles: "No hagáis proselitismo, por favor", Jesús Bastante</u>	23
<u>Francisco, rotundo: "No existe evangelización desde una oficina"</u>	24
<u>Resumen de la Exhortación Apostólica "Gaudete et exultate", Nota de prensa</u>	26
<u>Alegría, Sínodo de obispos de evangelización</u>	30
<u>Papa Francisco: la Iglesia es femenina – Gabriel María Otalora, aportación del H. Desiderio Pérez</u>	31
<u>Pa de casa. Trobada de religiosos y religiosas de l'Arquebisbat de Tarragona – G. Xavier Fortuny</u>	33
<u>La visita del G. Superior General, orientacions concretes que demanen resposta – G. Jaume Pujol</u>	35
<u>Con motivo del 367 aniversario del nacimiento del Fundador, H. José Román Pérez, Visitador</u>	39
<u>Un tesoro artístico, G. Jordi Oller i Madí</u>	40
<u>Present i futur de l'Institut. D'Institut de Germans a Societat Lasal·liana d'EE. CC.?, Jaume Pujol B.</u>	43
<u>Beat Nicolau Roland, Providencial iniciador en la fundació de l'Institut, G. Jaume Pujol i Bardolet</u>	45
<u>Sant Ion, providencial en uns moments difícils, G. Jaume Pujol i Bardolet</u>	48
<u>Breu presentació dels salms 9 i 10, G. Ramon Grau i Estany</u>	51
<u>Creure: la fe no és només una impressió o emoció del cor, José Antonio Pagola</u>	54
<u>Rezar es un privilegio inmenso, tomado de ABC, aportación del H. Antonio Domínguez</u>	55
<u>El G. José María Barcos Navarro, ciutadà d'honor de Pilesti, Districte ARLEP</u>	56
<u>El G. Josep Martí entrevistat per Catalunya Religió, Laura Mor</u>	57
<u>Nos habla el H. Miguel Fernández Fernández, PAX</u>	60
<u>Viatge a León i rodalies dels GG. de Tercera Edat, GG. Jaume Palom i Virgili García</u>	65
<u>Comiat al nostre G. Salvador Collo, G. Josep Espuny i Crespo</u>	70

<u>El G. Valentí Vilana ens ha deixat, G. Santi Mateu i Bertran</u>	72
<u>Tercer taller bíblic del curs 2017-2018: l'Apocalipsi de sant Joan, G. Josep Espuny i Crespo</u>	76
<u>L'interès de l'Apocalipsi, Sr. Ramon M. Ripoll i Borrell</u>	77
<u>La fundació del Col·legi La Salle Manlleu (I), H. Francisco Fuertes Villalba</u>	78
<u>Els 125 anys de Sant Feliu de Guíxols, H. José Luis Rodríguez González</u>	83
<u>Recuerdos de Sant Feliu de Guíxols, H. Santiago Peribáñez Perea</u>	86
<u>La Salle Figueres, oberta a la cultura xinesa, G. Virgili García López</u>	87
<u>Comunicación del H. Felipe García Prieto, desde Madrid</u>	90
<u>Crónica de Tami, H. Vicente Bartolomé Lera</u>	93
<u>Cerrando que es gerundio, G. Font i Serra</u>	95
<u>Adéu, Germans, “amb el cor a la mà”, Miquel Casagran</u>	97
<u>La Salle Cassà de la Selva, una bona petjada, Mn. Enric Plantés, Rector de la Parròquia</u>	98
<u>La Salle Figueres diu adéu als últims religiosos de la comunitat de Germans, Periòdic Empordà</u>	99
<u>A reveure, si a Déu plau, G- Jaume Palpm Izquierdo</u>	101
<u>Una experiència interessant, G. Ramon Font i Serra</u>	102
<u>Buenos días, Señor, H. Antonio Domínguez</u>	103
<u>Petites reflexions que em suggereix el PAX n. 248, G. Ramon Font i Serra</u>	104
<u>Punts de reflexió, Divers</u>	106
<u>El Reino de Dios, H. Santiago Temprado Ordáz</u>	110
<u>Líder!, G. Ramon Font i Serra</u>	111
<u>Trobada de primavera del “Grup d'Amistat lasal·liana”, G. Jaume Pujol i Bardolet</u>	112
<u>El silencio sonoro – Rosari Bofill, aportació del H. Antonio Domínguez</u>	114
<u>Vides germanes i Cambrils, casa nostra – Ignasi Romeu</u>	116
<u>Pequeñas semillas – José Antonio Pagola, aportación del H. Antonio Domínguez</u>	118
<u>Els beneficis de les cireres, Internet</u>	119
<u>Cronologia de les Circulars dels GG. Superiors Generals Adrien i Junien Victor – Arxius Institut</u>	120
<u>Lectures útils, G. Jaume Pujol i Bardolet</u>	122
<u>Notas sobre mis lecturas, H. José Antonio Panero Andrés</u>	126
<u>Altres lectures possibles. Links d'interès</u>	130
<u>Anècdotes lasal·lianes – G. Ricard Serra i Feu</u>	132
<u>Cine: “El Buen Maestro” – G. Lluís Diumenge i Pujol</u>	134
<u>Un problema seriós. Les migracions</u>	136

